

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ.Θ'

Αρ(5)389

1034
ΣΕΛΙΔΕΣ

52

Κρεμμύς

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΦΡΑΚΑ

ΣΜΟΚΙΝ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Υπό την Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΑΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA

Πωλούνται εις τα φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

"ΜΥΡΑΝΤΑ,"

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Θέλετε
Βελούδα μοντέρν.
Στόφες μεταξωτές
δ' έπαιλα και κου-
τίνες, χαλιά, μουσ-
μάδες, διαδόμους,
ψάδες κλπ. σε τιμάς
ασυναγωνίστους ;
Στο Α. Γερονιάδη
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 11

Δέν είνε απαραίτητο μιά κυ-
ρία νά είνε όραία για νά γίνη
κομψή και γοητευτική και νά
προκαλή τόν θαυμασμόν εις ό-
λους ή εμφάνισις της. Άρκεί μιά
καλλιτεχνική ένδυμασία μεντέρ-
να νά της δώση τήν χάριν και
τήν γοητείαν και νά τήν κάμη
ένα έμφυχο λουλούδι ανάμεσα
εις τόν κόσμον του άρχιου φύλου.

Μιά τουαλέττα πού εκπροσω-
πεί τήν τελευταίαν λέξιν της
μόδας, μέ πικάντικους συνδυα-
σμούς, δημιουργεί τήν λεπτήν
και εξαίσιαν σιλουέτταν.

Η Δις Μανωλέα, Διπλωματού-
χος της Academie Internationale
de Coupe de Paris, επανελθεύσα
πρό τινος από τήν αιωνίαν πό-
λιν του μοντερινισμού, έφερε
πλουσιωτάτην συλλογήν μοντέ-
λων, για νά ικανοποιήση και τό
πλέον ιδιότροπον γούστο.

Όδός Κυδαθηναίων 11

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ
Η ΜΟΔΑ ΑΠΑΙΤΕΙ
ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΛΕΠΤΕΣ

Διά νά κατορθώσετε όμως
τούτο χωρίς νά βλάψετε τήν
υγείαν σας, πρέπει νά χρησι-
μοποιήτε τό

ΤΣΑΪ R. CHTER

τό όποιον εύρίσκεται εις όλα
τά καλά Φαρμακεία.

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ
Χειρουργός Όδοντίατρος Π.Ε.Π.
Άρρι επίσκεψων 9-1 και 3-7
Όδός Έμμανουήλ Μπενάκη 38

ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ
ΜΑΓΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ
ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 15
Θά αποκτήσετε, μεταχειριζό-
μενοι καθημερινώς τήν όδον-
τόπαστα
EDELWEISS

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και δερματικών
νόσημάτων
Μάγερ 23α-Τηλ. 25532
Ιδιαίτερον διαμέρισμα
δι' άσστον άσθενή

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η Ανναμπέλλα, ή περίφημη Γαλλίς βεντέττα, ως Γιαπωνέζα γκέισσα, στη «Μάχη» του Κλωντ Φαρρέρ

ΤΟΥ Ε. PHILIPPS OPPENHEIM

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ ΛΙΡΑ ΣΤΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ

ΜΟΛΙΣ είχε τελειώσει η δική... Είχε βαστάξει πέντε μέρες... Έπειτα από πέντε μέρες μακρύς αγωνίας, η απόφαση του δικαστηρίου είχε εκδοθή άδυσπλητη...

Ο Χέρεγουδ είχε καταδικαστή δεκαπέντε χρόνια φυλάκι.

Η υπόθεση ήταν πολύ κοινή.

Ο Χέρεγουδ είχε εμπιστευθή τη διεύθυνση των εργασιών του τραπέζιου γραφείου του, στον φίλο, και συντάκτη του Στέφανο Κάρελτον. Αϊτός όμως είχε καταραστή όχι μόνο της εμπιστοσύνης του φίλου του, αλλά και των πελατών του γραφείου. Όλα τα χρήματα, που έπαιρσε από τους πελάτες, κατέβηκε στον λογαριασμό του, και έτσι, με απόλυτη εμπιστοσύνη, είχαν εξευρατισθή σιγά-σιγά. Ο Στέφανος Κάρελτον είχε κατορθώσει με την άσωση ζωής που έκανε, να σπαταλήσει μέσα σ' έλαχιστο χρονικό διάστημα, όλα τα κεφάλαια του γραφείου.

Και τώρα ο Χέρεγουδ, μόνος του μέσα στο κελί της φυλάξης, καθόταν άπαυτο στον σκληρό πάγκο και σκεπτόταν με απελπισία την κατεστραμμένη ζωή του! Συλλογιζόταν, πώς δικαίως πλήρωνε την απερισκεψία του και την τυφή εμπιστοσύνης που είχε στον Στέφανο Κάρελτον.

Κι' ο μόνος Στέφανος είχε πεθάνει πια, ενώ αυτός τώρα έφερε όλο το βάρος της εδύνης! Το μαρτύριο που πέρασε τις τελευταίες πέντε ημέρες, του φαινόταν σαν ένας τρομερός εφιάλτης. Ο συνωστισμός του πλήθους, η αποπνικτική ατμόσφαιρα στην αβύσσο του δικαστηρίου, η είρωνεία και η άδικη κατηγορία των ανιδίων, που άλλοτε ήταν... φίλοι του, τα αίσθητά πρόσωπα των δικαστών κι' η αδιάφορη περιέργεια του κόσμου, που παρακολουθούσε την άμυνα ενός ανθρώπου, του οποίου το μοναδικό σφάλμα ήταν η απερισκεψία του, όλ' αυτά περνούσαν τώρα μπροστά στα μάτια του Χέρεγουδ, και ο άτυμασμένος τραπέζιτης δάκλωνε τα μάτια του με απελπισία!

Μόλις πρό δύναν τον είχε αποχωρήσει ο δικηγόρος του. Ο Χέρεγουδ προσπαθούσε να θυμηθώ τα τελευταία ενθαρρυντικά λόγια του φίλου του. Ο δικηγόρος τον είχε διαβεβαιώσει πως η κοινή γνώμη ήταν με το μέρος του, και πως θα ζητούσε αναθεώρηση της δίκης, γιατί, κατά την αντίληψη όλων, η απόφαση ήταν άδικη. Ο δικηγόρος είχε προσθέσει πως είχε την πεποίθηση ότι και αν ακόμα δεν καταβόθαινε να τον αθωώσει, πάντως θα καταβόθαινε να μετριάσει την ποινή του. Άρρηκτος ο Χέρεγουδ τον είχε ευχαριστήσει. Ύστερα με απελπισία του είχε πει πως τίποτα δεν έβλεπε πια, γιατί από έξη θα ήταν νεκρός για την κοινωνία. Παρακάλεσε τον φίλο του, να πει με μόνον τον στην γυναίκα του πως απ' εδώ και πέρα έπρεπε να θεωρή τον έναν της χήρα και τα παιδιά του ορφανά.

Να! φώναξε με απόγνωση, καλύτερα να προσπαθήσουν να ξεχάσουν τον πατέρα τους που άτιμασε το όνομα που φέρουν!

Τελειώνοντας, ο Χέρεγουδ, δήλωσε κατηγορηματικά στον δικηγόρο του πως δεν έπρεπε κανένας πια να κάνει τον κόπο να πηγαίνει να επισκεφθώ στη φυλάξη του, γιατί δεν θα τον δεχόταν, ούτε καν να του γράφουν, γιατί θα έσχιζε τα γράμματα, χωρίς να τα διαβάσει.

Δεν έχω πια όνομα, πρόσθεσε, και αν δω ποτέ απ' εδώ μέσα, θα δω χωρίς όνομα.

Φίλε μου, είπε ο δικηγόρος με συμπόνια, σου επαναλαμβάνω πως θα βγής απ' εδώ πολύ πριν περάσουν τα δεκαπέντε χρόνια.

Λίγο μ' ενδιαφέρει! του απάντησε ο Χέρεγουδ. Δηλαδή... ένα μόνον θα σκέπτομαι...

Τα παιδιά σου; ψιθύρισε ο δικηγόρος.

Όχι! είπε με σκληρή φωνή ο Χέρεγουδ. Θα σκέπτομαι πως να εκδικηθώ... Έστω και τα παιδιά του Κάρελτον!

Δύο νέοι στεκόνοισαν στην άκρη του πεζοδρομίου και κίταζαν τη λίρα, που για τετάρτη φορά μέσα σε μια ώρα, είχε πέσει από την

τσέπη του γίλεκου του νέου Κάρελτον.

Η τύχη σου δεν έχει όρια, Κύριε Κάρελτον. Ο φίλος σου, Λίγος ακόμα και η λίρα σου θα κυλούσε μέσα στον υπόνομο. Σε συμβουλεύω να την βάλεις σε άλλη τσέπη, αφού τόσο εύκολα πέφτει απ' εκεί.

Δεν έχω σκοπό να την πάρω, απάντησε ο Κάρελτον. Είμαι προσηλυτισμένος, ξέρεις, και θα περιμένω να δω ποιος τυχερός θα βρή αλήτη την λίρα.

Το ξέρω, πως είσαι πλούσιος! είπε ο σύντροφός του. Μα όχι, σε βαρύνω να περιφρονήσεις έτσι το χρήμα! Το θεωρώ άνοησία να αφήσεις αυτήν την λίρα για να την βρή ο σκουπιδιάρης.

Δεν παύει να την βρή ο σκουπιδιάρης, απάντησε ο Κάρελτον σκεπτικός. Φαντάζομαι μάλλον πως, ή θεία πρόνοια θα έχει άλλους σκοπούς. Ας ιδούμε!... Έλα μαζί μου στη Λέσχη απέναντι, και από το παράθυρο θα δούμε ποιόν θα ενοήσει η τύχη.

Οι δύο νέοι πήγαν στη Λέσχη, στάθηκαν στο παράθυρο και με πε-

ρίεργα παρακολούθησαν τους διαβάτες. Πέρασε πρώτα ένα παιδί με ένα δέμα στο χέρι. Σφύριξε άμερινα και κύτταξε τα παράθυρα της Λέσχης. Κατόπιν, πέρασαν δύο νέοι. Αυτοί στήριξαν με ζωρότητα χωρίς να κύττα-

ζουν κάτω. Ύστερα πέρασε μια γυναίκα μ' ένα σκυλί, το οποίο φαινόταν, την άσχετο, πολύ, γιατί μονάχα αυτό κύτταξε. Μια ζητιάνα πέρασε ακόμα και άμεσως κατόπιν ένας άνδρας μεσήλικος, λεπτός, ψηλός, με πρόσωπο ασημένιο και βλέμμα σκληρό. Τα ρούχα του έδειχναν πως αυτός που τα φορούσε, δεν θα περιφρονούσε τη λίρα, αν την έβλεπε. Πράγματι καθώς περπατούσε σκυρτός, την είδε, σταμάτησε απότομα και άφου έβριξε ένα γρήγορο βλέμμα γύρω του, έσκυψε και πήρε τη λίρα.

—Νομίζω πως η λίρα μου δεν χάθηκε ακόμα! είπε ο Κάρελτον. —Πάντως μπορείς να την αποχωρήσεις! απάντησε ο φίλος του γελώντας.

Ο άγνωστος προχώρησε ως το του έφθασε μπροστά σε ένα μικρό παλαιοπωλείο. Εκεί στάθηκε μια στιγμή μπροστά στη θυρίδα του μαγαζιού και κύτταξε ένα μικρό περιστρόφο που βρισκόταν σε μια γωνιά. Κατόπιν προχώρησε πάλι.

Έστριψε την γωνιά του δρόμου και με άσπρη σιγή δέχθηκε και με στάθηκε απέναντι σ' ένα μεγαλοπρεπές οίκημα, στο οποίο έμπαινε κι' έβγαίνε πολλούς κόσμους. Μια μεγάλη επιγραφή πάνω στην κεντρική είσοδο έγραφε: «Κέντρο της Κάρελτον, Υιός». Το απερίττοιτο έργο σίαι κλπ. Ο άγνωστος στάθηκε εκεί ακίνητος λίγα δευτερόλεπτα. Το πρόσωπό του πήρε μια σκληρή έκφραση, ενώ μουρμούριζε συγχρόνως:

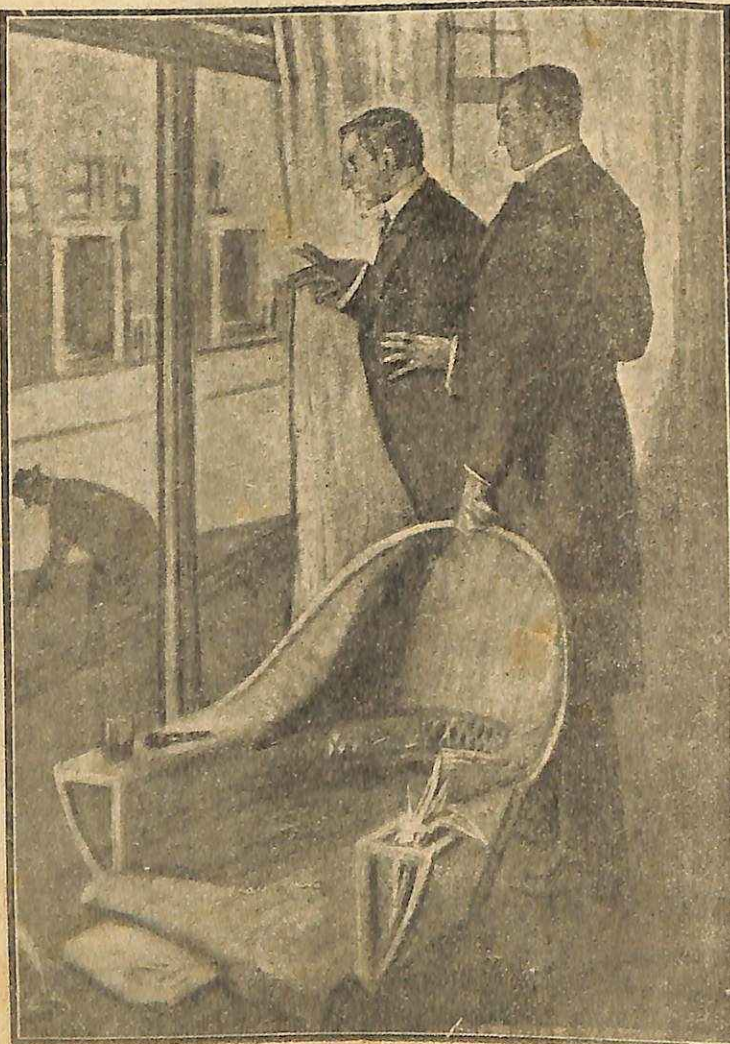
—Ο Κύριος Κάρελτον γιός, ήταν τότε παιδί ακόμα, σπουδαστής στην Όξφορντ. Επιδίωξεν να γίνει τοιλάριος απ' αυτούς!

Με άσπρη σιγή, ο άγνωστος αυτός άρχισε να απομακρύνεται. Έκείνη την στιγμή ένα όμοιο άμαξι που ερχόταν σταμάτησε κοντά στο πεζοδρόμιο. Μια νέα με κομψή τουαλέτα κατέβηκε. Ήταν ψηλή, λεπτή με γλυκιά φυσιογνωμία. Για μια στιγμή τα όμοια καστανά μάτια της σταμάτησαν πάνω στον διαβάτη. Εκείνος μόλις την είδε κλονίστηκε, φάνηκε σαν να δίστασε μια στιγμή, μα άμεσως κατόπιν κατέβησε το κεφάλι του κι' έξακολούθησε τον δρόμο του.

Η νέα φάνηκε σαν να ταράχτηκε βλέποντας τον και με μια έκφραση λίτης στα όμοια μάτια της, τον παρακολούθησε με το βλέμμα της ως διτο εξαφανίστηκε στη γωνία του δρόμου. Κατόπιν η νέα μπήκε στα γραφεία.

Ο Χέρεγουδ, γιατί αυτός ήταν

—Νομίζω πως η λίρα μου δεν χάθηκε ακόμα...

ο άγνωστος που βρήκε τη λίρα, με αναλογισμένη την αλόγα του μίσους, ή όποια επί τόσα χρόνια έβγαζε στην καρδιά του, προχώρησε αποφασιστικά ως διτο έφθασε μπροστά στο μικρό παλαιοπωλείο, στην προθήκη του οποίου βρισκόταν το περιστρόφο που είχε προσέξει πριν από λίγο.

—Πόσο το περιστρόφο; ρώτησε τον καταστηματάρχη μανινοτάς μέσα.

—Δέκα πέντε σελίνια, κύριε, είπε ο υπάλληλος. Είχε σαν καινούργιο, μπορεί μάλιστα να σάς δώσω και τέσσερις σφαίρες. Υποθέτω πως θα είναι καλές ακόμα, αν και βρισκονται εδώ από πολύ.

Ο Χέρεγουδ γέμισε το όπλο και το έβαλε στην τσέπη του. Ύστερα πληρώσε με την λίρα που είχε βρή και με τα όστρατα πήγε στο πλησιέστερο εστιατόριο και έφαγε. Μισή ώρα αργότερα έμπαινε στα γραφεία του Κάρελτον και ζήτησε να ιδή τον ίδιο για μια προσωπική πόση. Τον έμαψαν στο γραφείο του διευθυντού.

—Ζητήσατε να με ιδήτε προσωπικά, κύριε; Εγώ είμαι ο Κύριλλος Κάρελτον. Το όνομά σας, παρακαλώ;

—Ονομάζομαι Χέρεγουδ!

Οι δύο άνδρες κυττάχθηκαν στα μάτια μια στιγμή. Κατόπιν ο Κάρελτον φώναξε:

—Θεέ μου! Μήπως είστε ο Ίουλιος Κάρελτον;

—Ο Ίουλιος Χέρεγουδ, μάλιστα! Ο ίδιος!

Το πρόσωπο του Κάρελτον φωτισόθηκε με μια λάμψη χαράς και ο νέος άπλωσε το χέρι του στον Χέρεγουδ με εγκαρδιότητα.

—Με πόση χαρά σάς βλέπω! Δεν σάς περιμένω, ξέρετε, τόσο γρήγορα.

Ο Χέρεγουδ κύτταξε το χέρι του νέου σαν να ήταν χέρι λεπρού κι' ούτε το άγγιξε και ο Κάρελτον τον κύτταξε με απορία κι' έπειτα είπε με τόνο ειλικρινείας.

—Ελπίζω να μην έχετε τίποτα, έναντιον μου. Φυσικά, ξέρω πως ο πατέρας μου ήταν ο άγιος της καταστορφής σας, αλλά εγώ ήμουν εντελώς διέττος σ' αυτήν την τρομερή υπόθεση. Ήσουν παιδί ακόμα, εκείνη την εποχή. Γνωρίζω επίσης πως...

—Σιωπή! φώναξε ο Χέρεγουδ, του οποίου όλο το συγκρατημένο μίσος ξεσπούσε ξαφνικά, και τραβώντας το περιστρόφο από την τσέπη του. Σήμερα το πρωί βγήκα από την φυλάξη, με μια και μόνη επιθυμία. Να σκοτώσω!... Να εκδικηθώ πριν βρωδύσει, έσένα ή οποιονδήποτε άλλον που φέρει το καταραμένο όνομά σας!... Ύστερα δε με χρειάζονται!...

—Μα εγώ δεν σάς έβλαψα, κύριε Χέρεγουδ, είπε ο νέος με ήρεμη.

—Είσα ο γιός του πατέρα σου! Αυτό μου άρχει! Κύτταξε με... Δεν είμαι πια παρ' ένα άνθρωπο ολόκος, του οποίου η ψυχή και η καρδιά νεκρώθηκαν!... Θάψαμε το έργο του πατέρα σου!... Επιδίωξες κι' αυτόν που πέθανε, διςτιχώς για σένα που ζής! Το παιδί του Στεφάνου Κάρελτον! χάλι γά! Κι' εγώ είχα παιδί! Ένας Θεός ξέρει τί απέγιναι!... Είχα γυναίκα!... Είχα να πέθανε! Πριν

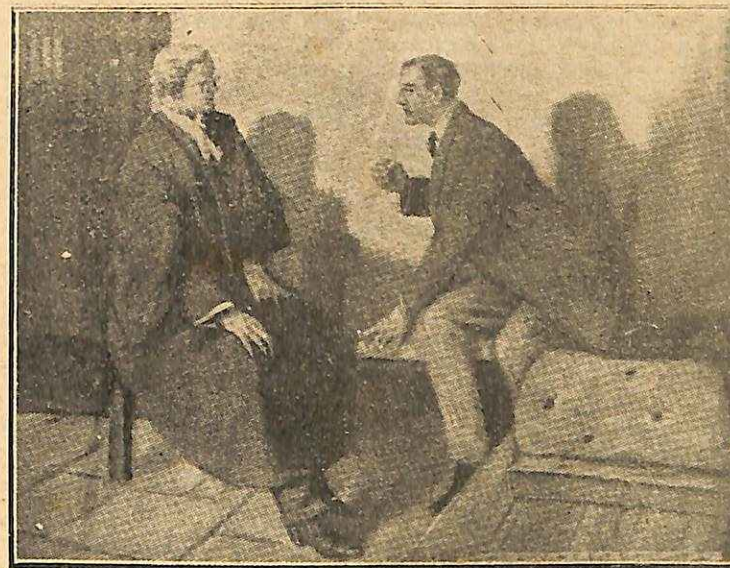
από λίγη ώρα φοβόμουνά μήπως μου λείπει η δύναμη για να σε ανέω με αυτά... τα χέρια μου!... Η τύχη όμως μου έστειλε χρήματα για ν' αγοράσω ένα περιστρόφο... Να έχως την κατάρ σου, Κύριλλε Κάρελτον!...

Ο Χέρεγουδ σήκωσε το περιστρόφο ως το στήθος του νέου και πίεσε την σκανδάλη. Άλλα το όπλο δεν έπηρε φωτιά. Δοκίμασε για δεύτερη φορά, αλλά του κάκου. Ο Κάρελτον, ο οποίος για μια στιγμή είχε σαστίσει από την απότομη επίθεση, πετάρθηκε ο-

ν στη Λέσχη... Ώστε, από άγνο- ράσας, ρώτησε ο νέος δείχνοντας το περιστρόφο.

—Ναι, είπε ο Χέρεγουδ, απλά... κι' ένα γέλιο. Αποψάμει τώρα γιατί βρήκα τη λίρα! Θα σε είχα σκοτώσει καλύτερα με τα χέρια μου!...

—Κύριε Χέρεγουδ, είπε ο νέος, ενώ χυδός ιδρώτας έστρέψε από το μέτωπό του, αν με σκοτώνετε, θα σκοτώνετε τον γαμπρό σας. Πριν από δύο χρόνια παντρεύτηκα με την κόρη σας, τη Λουΐζα. Έρω πως έφτασε ο πατέρας μου, εγώ

—Όχι! είπε ο Χέρεγουδ. Θέλω να εκδικηθώ, έστω και τα παιδιά του Κάρελτον...

θός και με μια απότομη κίνηση έπιασε και στρογγυλίστηκε το χέρι του αντίπαλου του, έτσι που το περιστρόφο έπεσε πάνω στο γραφείο.

—Χέρεγουδ! Προς Θεού! Μα είστε τρελλός λοιπόν!

Ο Χέρεγουδ όμως δεν απάντησε. Σωριάστηκε μόνο σε μια πολυθρόνα, ανίσχυρος, κατσηχυμένος...

Ο Κάρελτον τον κύτταξε με απορία.

—Τώρα σάς αναγνωρίζω! φώναξε με κατάληξη. Είστε ο διαβάτης που βρήκε την λίρα απέναν-

τις ξανά, κι' μου ήταν δυνατόν για να διορθώσω το σφάλμα του και τα κατάφερα καλύτερα από ό,τι έλαβα. Έχω στην διάθεσή σας άφθονα χρήματα και μια νέα ζωή για σας! Όλοι οι φίλοι σας, σάς περιμένουν με χαρά. Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην πιστεύει στην αθωότητά σας... Από καρδιά τώρα προσπαθώ να σάς αποδοθή δικαιοσύνη. Άλλα σεβς δεν θέλατε να ιδήτε κανέναν... Περιμένετε μια στιγμή!...

Και ο νέος έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο και φώναξε κάποιον.

Η νέα ήταν γονατισμένη κοντά του...

Τότε ο Χέρεγουδ, με μια γρήγορη κίνηση άρπασε το όπλο, που ήταν άπαυτο στο γραφείο και το άνοιξε στον γαμπρό του, ψιθύριζοντας:

—Μία από τις σφαίρες που μένουν θα είναι καλή!

Και πίεσε την σκανδάλη, αλλά μονάχα ένα έλαφο κλίμα άκουστή...

—Άκόμη μένει μια σφαίρα ή τε- λευταία! ψιθύρισε. Να δώσω αν είναι κι' αυτή καλή!...

Άλλα εκείνη την στιγμή ένα χέρι του άρπασε το όπλο. Ξαφνασμένος, ο Χέρεγουδ, γύρισε κι' αντίκρυσε την νέα, που είχε ιδή να κατεβαίνει από το άμαξι. Ήταν εκεί, γονατισμένη κοντά του, με τα χέρια γύρω στο λαιμό του ψιθύριζοντας λόγια τρυφερά, λόγια αγάπης, ενώ τον φιλούσε και του χάιδευε τα άσπρα του μαλλιά.

Ο Χέρεγουδ ένοιωσε έναν κόμπο στον λαιμό του και από τα μάτια του άρχισαν να τρέχουν άφθονα δάκρυα, τα οποία έσβυσαν μονομαζώντας τη φλόγα του μίσους που έβγαζε τόσα χρόνια στην πονεμένη καρδιά του. Ο έφελτης είχε πια περάσει! Το μίσος είχε υποχωρήσει μπρος στην αγάπη... Και σε λίγο έσπρινε στην αγκαλιά του τον Κάρελτον και τη νέα που δεν ήταν άλλη από την κόρη του...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ Η ΠΛΗΓΗΣ

Όσον άπίστευτο κι' αν φαίνεται, εν τούτοις αποτελεί γεγονός επιστημονικά εξακριβωμένο, το ότι η μουσική σταματά την αιμορραγία των τραυματιών.

Πρώτος το παρατήρησε αυτό ένας νεαρός Άγγλος στρατιωτικός ιατρός, που υπηρετούσε κατά τον παγκόσμιο πόλεμο σ' ένα Σκωτσέζικο σύνταγμα. Παρατήρησε δηλαδή πως, όσας τυχαινε να μεταφέρουν έναν τραυματιάν κοντά στη μουσική του συντάγματος, έπανε, σιγά-σιγά, η αιμορραγία της πληγής, μόλις όμως άκουγότανε από την μουσική των τραυματιών, ή αιμορραγία ξανάκιζε. Το περίεργο αυτό φαινόμενο το ανέφερε ο νεαρός γιατρός στους συναδέλφους του, οι οποίοι δεν θέλανε να πιστέψουν τριαν να βεβαιωθούν κι' οι ίδιοι.

Όταν βεβαιώθηκαν όμως, έμειναν κατάπληκτοι. Παραδεχτήκανε τότε ότι εινε δυνατόν τα μουσικά κήματα να επιδρουν κατά τέτοιο τρόπο πάνω στον τραυματία, ώστε το αίμα του να μαζεύεται στην καρδιά του φειγόντας, από τα άκρα, κι' έτσι να μένει δίχως αίμα το μέρος της πληγής. Αυτή όμως εινε μια άπλη υπόθεση κι' ως τώρα δεν βρέθηκε κανείς να την θεμελιώσει.

ΠΑΝΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Ιατρός

Παιδολόγος—Παιδίατρος

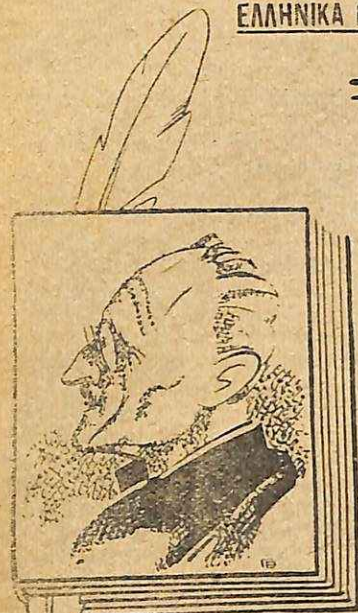
Εν Παρισίους σπουδάζας

Δέχεται: Άριστοτέλους 10

9-11 και 3-5.— Τηλ. 20-218

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ζηλέρω

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

μού ήταν βέβαια το εύκολότερο του κόσμου, γιατί πρέπει να ξεχάσω. Κι' αυτό πάλι είναι το δυσκολότερο!

—Περίεργο!
—Καθόλου! Είπε μια ιστορία πολύ συνηθισμένη. Πρώτη φορά ερωτεύθηκε καμείς ένα κορίτσι, που είτε γιατί ήταν ερωτευμένο με άλλον, είτε γι' άλλο λόγο, δεν θέλησε να ανταποκριθεί...

—Της έκδηλώθηκε λοιπόν και σάπτεκρουσε...
—Ω, είναι μεγάλη ιστορία!...
—Ο τόπος είναι κατάλληλος. 'Αν αυτό θά σου άρεσε, υπο-
ρείς να μου τη διηγήθης.

Ο Τίμος κούνησε το κεφάλι του χωρίς να μιλήσει. Τη στιγμή εκείνη φάνηκε από μακριά η Μιμικά.

«Μέσ' στην ώρα!» είπε μέσα του μ' έφορκα ο Δήμος. Δεν μπόρεσε όμως και να μη της γνέψη.

Εκείνη έρριξε γύρω της ματιές, είδε πως δεν ήταν κανένας από κείνους που δεν έπρεπε να την ιδούν με το Δήμο, και πλησίασε.
—Μονάχη τριγυρίζετε; της εί-
πε.
—Μάρε-
σαι, του αποκρίθηκε. 'Όταν εί-
μαι στην έξοχή, πετώ από λου-
λουδι σε λουλουδι, σαν την πε-
ταλούδα.

—Μα κι' η πεταλούδες καμ-
μιά φορά πετούν δυο-δυό.
—'Όταν έχουν τύχη...
—Σεις δεν έχετε...
—Ως αυτή τη στιγμή... όχι.
'Ο Δήμος κατάλαβε. 'Αξα-
φνα του ήρθε μια ιδέα:

—'Ε, θά τη βοηθή άργότερα, της είπε. Δεν εξαπλώνεστε και σεις λίγο κοντά μας...
'Η Μιμικά κτύπαε και πάλι γύρω της.
—Ναί, έκαμε με δισταγμό...
Μα να σας πω πρώτα μια στι-
γμή...
'Ο Δήμος σηκώθηκε. 'Η Μιμικά τον τράβηξε λίγο πα-
ραπέρα.

—Έχετε νέα;
—'Όχι πολύ σπουδαία... Τον πλησίασα και του μίλησα δυο φορές. Μά με πολλή τέχνη ξέρετε.

—Φαντάζομαι...
—Και τώρα περιμένω να με πλησιάσει και να μου μιλήσει...
—Κι' αν δεν το κάμει...
—'Αν δεν το κάμει, θά πη πώς... απέτυχα. 'Ελπίζω όμως. Γιατί τη δεύτερη φορά έδειξε διαθέσεις να με κρατήσει κοντά του. 'Εγώ του έφυγα... γι' αυτό τον δοκιμάσω.

—Καλή επιτυχία λοιπόν... Θά καθήσετε...
—'Όχι, φοβάμαι... 'Αλήθεια, τον άφησα μακριά... αν περά-
σει όμως και με ιδη μαζί σας...
—Τί πει-
ράζει...
—'Εθάρθη κι' εκείνος, ά-
φου με γνω-
ρίζει.

—Και θάνα γ κα-
σθήτε να με συστήσετε...
—'Α, όχι, δεν θέλω να μάθω ακό-
μα ποιά εί-
μαι...

—Δεν θά ρωτά τώρα άραγε...
—'Ισως...
—Μα δεν ξέ-
ρει κανέναν απ' όσους είδε να κά-
νω παρέα...

—Καλά,
—'Αν το βρήτε τώρα... ποιος είν' αυτός που έχω μαζί μου;
—Δεν ξέρω... Με το αυτοκι-
νητό του δεν ήρθατε;
—Ναί... μα ποιος είναι. Δεν μαντεύετε...
—'Όχι...
—'Ο Τίμος ο Δάρκας;
—'Α!...
—Σιγά!...
—'Ηταν φίλος σας;
—Μα δεν σας το είπα!
—Ρωτήστε τον λοιπόν! Και θά σας πη αν εγνώρισε ποτέ σ' κανέναν βαπόρι καμιά Λίτσα Ψάλη.

—Μ' αυτό σκοπεύω να κά-
μω...
—Λοιπόν σας άφηνα;
—Μια στιγμή... 'Αλήθεια, πώς σας φαίνεται;
'Η Μιμικά έρριξε μια κρυφή

ματιά στον Τίμο, και σιγά εί-
πε:

—Να σας πω την αλήθεια...
—'Απορώ πως τον έρωτεύθηκε τόσο πολύ η Λίτσα!
—'Εσείς θά τον έρωτεύοσα-
στε...
—Ποτέ!
Κι' η Μιμικά έφυγε, τρέχον-
τας μ' ένα γέλιο.

Ο Δήμος γύρισε στη θέσι του.
—Ποιά είν' αυτή; τον ρώτη-
σε ο Τίμος.
—Σου άρεσε;
—Την είδα και πρίν... Νοστι-
μούλα είναι, συμπαθητική...
—Κι' όμως... είνε κι' αυτή ά-
πελπισμένη σαν και σένα.
—'Αλήθεια; 'Αγαπά κανέναν πού...
—'Ούτε γυρίζει να την ιδη!
—Είν' εδώ;
—Ναί, από τους έκδρομείς...
—Κι' αυτόν κυνηγάει τώρα πού τρέχει;
—'Ετσι φαίνεται.
—Ω, δρῆμα!
—'Ισως και κωμωδία... Λοι-
πόν, θά μου πης την ιστορία σου...
—'Α, φίλε μου! ή δική μου είναι... τραγωδία!

—Δεν πειράζει... Μήπως θέ-
λω να μου πης γι' αυτό να γε-
λάσω...
—Θά σου την πω... Και να γελάσης δεν θά μου κερκοφα-
νῇ... Τό περασμένο καλοκαί-
ρι, από τον Πειραιά, πήρα τό βαπόρι γι' την Εύρώπη...

—'Ετσι άρχισε την ιστορία του ο Τίμος Δάρκας, εκεί κάτω απ' το δέντρο που καθόνταν. Κι' ο Δήμος την άκουγε, τ' ρουφού-
σε, χωρίς όμως και να ξεχνά να κρύβη ή να συγκρατή το έν-
διαφέρον του, πού καμιά δεν είχε σχέση με τον διηγούμενο. Τί τον έμελε γι' αυτόν τον «τραγω-
δία» του!

Με το ίδιο βαπόρι ταξείδευε και μια οικογένεια από τη Σύ-
ρα—ή οικογένεια του γνωστού έφοπλιστή κ. Ψάλη, πού σὸν πόλεμο είχε κάμει πολλά έκα-
τομμύρια: πατέρας, μητέρα και κόρη.

Η κόρη κίνησε πρώτα την προσοχή του, χωρίς να ξέρη ποιά ήταν. Ψηλή, εύσωμη, ά-
σπρη, άφράτη, με σκούρα ξαν-
θά μαλλιά και με γαλανά μάλ-
λον μάτια—γιατί άλλαξαν ά-
ποχρώσεις κι' ήταν στιγμές πού φαινόταν και μαύρα—είχε κά-
τι τό αλβέριο, τό ιδανικό... 'Ο Τίμος μπόρεσε να όρκισθ πώς ποτέ του δεν είχε ιδη πού «ένδιαφέρον» κορίτσι, όχι μόνο

γι' αυτή φρέσκια όμορφιά του—
φαινόταν κάτω απ' τα έικσει, κο-
ριτσιόπουλο—άλλά και διὰ την κομψή ιδιορρυθμία του ντυ-
σίματος, των κινήσεων, του συ-
νόλου, καθώς και γι' την έκ-
φραση του προσώπου, γεμάτη έξυπνάδα, τσαχπινιά, μα και ά-
ωρότητα και καλωσύνη. 'Ολ' αυτά μαρτυρούσαν ένα χαρα-
κτήρα ανώτερο, μια προσωπι-
κότητα από τις σπάνιες.

Δυο-τρεις φορές, ο Τίμος δο-
κίμασε να την πλησιάσει, να της μιλήσει καθώς τριγύριζε μονάχη της στο κατάστρωμα με μια έλευθερία σχεδόν άγορίστι-
κη. 'Αλλά τό βλέμμα της, ό-
ταν περνούσε από μπροστά της, δεν τον ένθάρρυνε καθόλου. Δεν ήταν από τα κορίτσια πού πιάνουν εύκολα γνώριμες. Ρώτη-
σε τότε, έμαθε τίνος ήταν και φρόντισε να συστήθ στον πα-
τέρα της. 'Ο κ. Ψάλης ήξερε πολύ καλά τον κ. Δάρκα πατέ-
ρα—τόν είχε γνωρίσει και προ-
σωπικά σ' ένα από τα ταξείδια του στην 'Αθήνα—κι' έκαμε τό γυιό πολλά κομπλιμέντα. Σε λίγο τον παρουσίασε και στη γυναίκα του, μια νέα άκόμα κυρία μα με άσπρα μαλλιά, πολ-
ύ άνοιχτόκαρδη. 'Αλλά στην κόρη τους άπέφυγαν να τον παρουσιάσουν. Κι' όχι γιατί δεν τώθελαν αυτό, παρά γιατί, κα-
θώς κατάλαβε ο Τίμος δυο-
τρεις φορές πού πλησίασε, τους έγγενε να μη την παρουσιάσουν και βιάστηκε ναπομακρυνθῇ.

Ο Τίμος δεν μπόρεσε να τό εξηγήσει. 'Επασχε από κοσμο-
φοβία τώμορφο, τό έξυπνο και ζωηρό εκείνο κορίτσι; 'Αδύνα-
το! Είχε τίποτα μαζί του; Μά τί της είχε κάνει, τί κακό είχε ιδει απ' αυτόν, τίς λίγες άδρες πού ταξείδευαν μαζί... 'Η επι-
θυμία του να γνωρίσει την δ. Ψάλη μεγαλώσε απ' αυτή την περιέργεια να μάθω γιατί τον άπέφυγε. Και με τό θάρρος πού τό έδιδε πειά ή γνωριμία του με τους γονείς, την πλησί-
ασε μια στιγμή πού έσκυβε μονάχη από την κουπαστή, και της ψιθύρισε:

—Δεσποίνης Ψάλη, μου επι-
τρέπετε κάτι να σας ρωτήσω;
Γύρισε και τον κύτταξε με ά-
πορία, σά να τον έβλεπε πρώ-
τη φορά. 'Εκείνος τάχασε λι-
γάκι.

—Τίμος Δάρκας, είπε τρέ-
μοντας, 'Ελάσα ήδη την τιμή να συστηθώ στον κ. Ψάλη πού είναι φίλος του πατέρα μου...
—Χαίρω πολύ! ψιθύρισε με κάποια ειρωνεία ή Λίτσα.
—Μου επιτρέπετε λοιπόν...
—Μά... τί θέλετε να με ρω-
τήσετε...
Της τό είπα κάπως απότομα:
—Έχετε τίποτα μαζί μου;
'Εκείνη γέλασε σχεδόν σαρ-
καστικά:

—Νόστιμη έρώτησι!.. Μα έ-
γώ δεν σας γνωρίζω!.. Τί θέ-
λετε ναχώ μαζί σας;
—Τότε λοιπόν... γιατί δεν ά-
φήσατε την κυρία μαμά σας να με συστήσει, μια στιγμή πού μάς πλησίασατε στο σαλόνι κι' ήταν έτοιμη να τό κάμει...
—'Εγώ δεν άφησα τη μαμά...
Σας φάνηκε...

—Δεν τό πιστεύω. Κι' άλλη μια στιγμή, σάς είδα πού γνέ-
ψατε στον πατέρα σας «όχι»!
—Κάνετε λάθος. Γι' άλλο πράγμα του έγενεσα κίνηση τη στιγμή...
—Και φύγατε άμέσως...
—Δεν ήταν ανάγκη να μεί-
νω...
—'Αφού μου λέτε, χρωστώ να σας πιστέψω. 'Αλλά δεν μπο-
ρώ να εξηγήσω κάτι άλλο:
Γιατί οι γονείς σας, πού έλάσα-
ν την τιμή να τους γνωρίσω, κι' έδειξαν μάλιστα χαρά πού γνώ-
ριαν τό γυιό ενός φίλου, δεν με σύστησαν και στην κόρη τους, μια από τις τρεις φορές πού βρεθήκαμε όλοι μαζί; Δεν ήταν φυσικό; Και δεν πρέπει να παραξενεύομαι πού δεν τό κάμει;

—Δεν έχετε πολύ άδικο. Πρα-
γματικώς θάταν πολύ φυσικό. Οι γονείς μου όμως έξερουν πώς είμαι λιγάκι... άκοινωνήτης. Δεν μάρεσει να κάνω γνώριμες. Κανένα δεν γνώρισα άκόμα

—Δεν έχετε πολύ άδικο. Πρα-
γματικώς θάταν πολύ φυσικό. Οι γονείς μου όμως έξερουν πώς είμαι λιγάκι... άκοινωνήτης. Δεν μάρεσει να κάνω γνώριμες. Κανένα δεν γνώρισα άκόμα

στο βαπόρι, ούτε κύριο, ούτε κυρία...
—Αυτό είναι αλήθεια... Σας βλέπω, όταν δεν είσθε με τους γονείς σας, πού γυρίζετε μονά-
χη σας. 'Ωστε... να ήσυχάσω;
—Μα ναί! δεν έχω τίποτα μαζί σας, κύριε!

—'Αηλαδή τίποτα περισσότε-
ρο απ' ό τι έχετε μ' όλο τον κόσμο, άφού, καθώς είπατε, είσθε άκοινωνήτης.
Της άρεσε, φαίνεται, αυτός ο λόγος, τον κύτταξε, χαμογέ-
λασε κι' αποκρίθηκε:

—'Όχι, τίποτα περισσότερο, τίποτα τό ιδιαίτερο...
—'Απ' αυτό ένθαρρύνθηκε ο Τίμος και της εί-
πε:

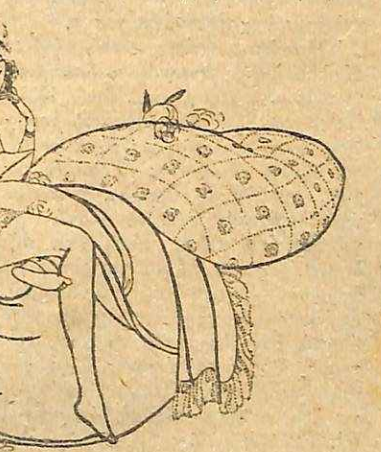
—Μπορώ λοιπόν να θεωρώ την επιθυμία μου εκπληρωμέ-
νη;
—Μά ποιά ήταν ή επιθυμία σας;
—Να σας γνωρίσω, δεσποί-
νις Ψάλη. 'Από τη στιγμή πού σας είδα, σάς βεβαίω, μού κά-
ματε μεγάλη έντύπωση... 'Ι-
σως θά μπορούσατε να κάμε-
τε μια εξαίρεση γι' μένα. Κι' έγώ είμαι άρκετά... άκοινωνή-
τος. Βλέπετε ναχώ παρέες στο βα-
πόρι...
Κι' έγώ, τον περι-
σσότερο και ρό, γυρίζω μονάχ ος μου.

Και πάλι

γέλασε:
—Και θά θέλατε τώρα να γυ-
ρίζουμε μαζί;
—Θάταν τόσο μεγάλη εύτυ-
χια γι' μένα!...
—Μά θάταν, νομίζετε, και γι' μένα;
—Δεν είναι ανάγκη νάναι εύ-
τυχία και γι' σας. 'Αρκεί, νο-
μίζω, νάναι κάποια ευχαρίστη-
ση, ή τουλάχιστο όχι ένόχλησι...

—'Όχι, όχι! έκαμε ή Λίτσα ευγενικά. Δεν μ' έννοχλείτε κα-
θόλου. Μπορώ μάλιστα να πώ πώς ή γνωριμία μας μ' ευχα-
ρίστησε. Κι' άφού είστε γνω-
στός και στους γονείς μου, μπορώ να κάνουμε παρέα. Τώρα όμως θά μου επιτρέψετε να κατεβώ στην καμπίνα μου. Τό βαπόρι κουνιέται πολύ και ζαλίζομαι. 'Ορεθούαρ, κύριε Δάρκα!

—'Απομακρύνθηκε χωρίς να τό δάσει τό χέρι της, και σε λίγο ο Τίμος την είδε να χάνε-
ται στη σκάλα.
—'Από τη στιγμή εκείνη ήταν

μαζί της έρωτευμένος. 'Υστερ' από την όψη της, πού τον είχε γοητεύσει, τον κατάκτησε τέ-
λεια ή όμιλία της. 'Ηταν ένα αίσθημα άληθινα κεραυνόδο-
λο. Κι' από την ίδια στιγμή, ο Τίμος έκαμε την απόφασί του: Θά της τόλεγε, θά ζητούσε τον έρωτά της, θά την έπαί-
ρνε! Κι' αν δεν κατάφερε να τη φέρη στα νερά του, θά τη ζη-
τούσε απ' τους γονείς της. Πρίν φτάσουν στη Μασσαλία, έπρεπε νάναι όλα τελειωμένα.

—'Αρραβωνιασμένοι θάδωναν από κείνο τό βαπόρι. Και θά έ-
ξακολουθούσαν τό καλοκαιρινό τους ταξείδι μαζί.

Δύσκολο ήταν; Οι γάμοι δεν γίνονται μόνο από άμοιβαίο έ-
ρωτα. Κι' αν άκόμα δεν τον έ-
ρωτευόταν ή Λίτσα, οι γονείς της θά την έκαναν να δεχθῇ έ-
να γαμπρό σαν τό γυιό του Δάρκα. Χωρίς άλλο, θά τό θε-
ωρούσαν μια καλή τύχη γι' αυτή την κόρη τους. Γιατί δεν ήταν μόνο τά εκατομμύρια—πού δεν τους έλειπαν—ήταν κι' ή οικογένεια, τό τζάκι. Κι' ή μολογούμενος τό τζάκι του Δάρκα, στην 'Αθήνα, ήταν πολ-
ύ ανώτερο από τό πρώ-
ην έφοπλιστή στη Σύρα.
—'Όσο γι' αυτόν Τίμο, ήταν τόσο έρωτευ-
μένος, πού έ-

—'Αν έγώ τό ίδιο! 'Υποθέτω όμως πώς γι' άλλο λόγο δεν υπόρσσε να κοιμηθώ έγώ, και γι' άλλο σεις.

—Δεν ξέρω... νακούσω πρῶ-
τα τον δικό σας λόγο...

—Θά σας τον πω... Μου επι-
τρέπεται να καθήσω κοντά σας; Αυτή ή κουλούρα χωρεί...

—Καθήστε... ναί, χωρεί...

—Μά δεν κοιμηθήκατε καθό-
λου άπόψε; 'Η μαμά σας μού εί-
πε πώς νυστάζατε...
('Ακολουθεί)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Ο Δήμος, νεαρός δικη-
γός, ό οποίος εργάζε-
ται στο γραφείο του
θεού του κ. Κυριαζή, δια-
βάζει μια μέρα τυ-
χαίως σε κάποιο περι-
δικό την ακόλουθη άγγε-
λία: «Ζητά άλληλογα-
φία με άντετυγμένα κορίτσια της ηλικίας μου. Είμαι 18 έτών κι' έχω βγά-
λει τό Γυμνάσιο. Γράψατε: Δεσποίνις
Κάρμεν Σούλθας, Σύρα». Με την νεα-
νική του φαντασία ο Δήμος σκηματίζει
άμέσως μια ιδανική εικόνα της νέας
αυτής κι' άποφασίζει να της γράψη.
Της στέλνει λοιπόν ένα γράμμα, στο ό-
ποιο γράφει πως είναι κορίτσι και όπο-
γράφεται «δανάη». 'Η Κάρμεν Σούλθα
άπαντά κι' έτσι άρχίζει μια ένδιαφέ-
ρουσα άλληλογραφία μεταξύ τους. Ο
Δήμος εξακολουθεί να υποκρίνεται πού
κορίτσι και σε μια από τις επιστολές
του ζητάει από την Κάρμεν να του
στείλη την φωτογραφία της. Ο Δήμος,
γοητευμένος από τα γράμματα της
Κάρμεν Σούλθας, άρχίζει σιγά-σιγά
να την έρωτεύεται από μακριά και να
νωιάσθ μια ζωηρή ένθυμία να την
γνωρίσει.

(Συνέχεια έκ του προηγούμε-
νου)

—'Όλοι όμως ήξεραν πώς, αν ήθελαν να θάνε—και ποιος δεν θάθελε;—έπρεπε να γυρίσουν στην πλατεία κατά τη μισή.

—'Εμείς μόνο είμαστε, εί-
πε ο Δήμος, κυττάζοντας γύρω του. Πού άλλη φορά, Κυριακή άνοι-
ξιάτικη, στην Πεντέλη! 'Ολ' ή 'Αθήνα μαζεμένη...

—Θάρρουν κι' άλλοι, εί-
πε ο Τίμος. Είναι άκόμα νωρίς. Τώ-
ρα, βλέπεις, με ταυτοκίνητα, δεν ξεκινούν από τό πρωί... 'Α, τί γλαυρό και μοσκοβόλο άερά-
κι!.. Κι' έγώ, Δήμο, πρέπει να σου πω: σ' εύχαριστώ πού με ξεκούνησες!

—'Αν ήταν μάλιστα εδώ κι' ή Συριανή σου, εί-
πε ο Δήμος, τό άεράκι θά σου φαινόταν ά-
κόμα πού μοσκοβόλα!

—Αυτό είναι αλήθεια...

—'Ε, και πότε θά πάς στη Σύρα;

—Ποτέ, φίλε μου!

—Γιατί; τόσο μακριά είναι;

—Μπρέ, θά πήγαινα και στην άκρη του κόσμου... 'Αλλά να-
ξεραι πώς θάταν δυνατό να τη συγκινήσω.

—'Α! είσαι λοιπόν άπελπι-
σμένος;

—'Εντελώς, φίλε μου! 'Αγα-
πώ χωρίς καμιά έλπίδα. Και δεν πηγαίνω στη Σύρα, πού θά

Παρακολουθείτε όλοι την οι-
κονομική μας σελίδα. Σας δια-
φορτίζει, σας κατατοπίζει, σας προ-
παγανδίζει για τον αγώνα της ζωής

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ

[Του Ζωρζ Μπουρσώ]

Γύριζε με τον Ίνδο οδηγό μου Κόφφι από κυνήγι. Ο Κόφφι επέγινε μπροστά από μένα μερικά μέτρα, φορτωμένος στον ώμο το ματωμένο πτώμα μιας αντιλόπης που είχα σκοτώσει.

Καθώς περπατούσαμε, είδα ξαφνικά τον Κόφφι να πετάει από τον ώμο του το πτώμα της αντιλόπης και να το βάζει εντρομος στα πόδια, εξαφανιζόμενος ανάμεσα στους θάμνους. Ξαπληκτός και μὴν ξέροντας τί συμβαίνει, έρριξα τα μάτια μου γύρω. Μπροστά μου, σε απόσταση ολίγων μέτρων, άναμεσα στα φύλλα των θάμνων και μέσα στον σούρουπο, είδα τότε να στέκεται ένας έλέφας και να με κοιτάζει. Έξ ένστικτου έβγαλα το πιστόλι μου από τη θήρη, ενώ το πελώριο παχύδερμο έσήκωσε την προδοσικά του, σαν να μούκανε σημείο να τραβηχθώ από τον δρόμο του.

Μά τόσο από φόβο, όσο κι' από ένα αίσθημα ντροπής προς τον έαυτό μου, το θέωρησα άναξίτητος πώς να φύγω και έρριξα μια, δυο τρεις σφαίρες. Θέλετε ή άπορρασις μου στάσις, θέλετε ή κρότος των πυροβολισμών, θέλετε ή φωτιά των πυροβολισμών, μέσα στο σύμπλο, έκαναν τον έλέφанта να υποχωρήσει. Μου έγύρισε τις πλάτες κι' έφηνε χωρίς να βιάζεται, ενώ έγω ένοιωθα να φεύγω ένα άδυσταχο βάρος από πάνω μου. Όταν ή σκουροχρόμη ράχη του παχύδερμου εκροφθηκε μέσα στους ψηλούς θάμνους, τότε μόνον ένοιωσα ένα ασήμημα ύπερφανείας για την γενναότητα που έδειξε μπρος στον έλέφанта.

Όταν έγύρισα στον σταθμό, βοήκα άνησυχούς τοις συντόφους μου, γιατί ή Κόφφι ποίχεν ήδη φάσις έκει τρέχοντας, τους είχεν άναγγείλει πως μ' άφισεν αντιμετώπον ένος έλέφαντος. Με ύπερηφάνεια, φυσικά τοις διηγθήκα την περιπέτειά μου κι' ή φίλος μου Μίτον, περαχτήρια, καθώς ήταν πάντα, είπε πως ή τρεις σφαίρες που έρριξα έμειναν από την προδοσικά του έλέφαντος και βγήκαν από το αντίθετο άκρο του σώματος του, πως να μὴ μόνον χάινεν κακά.

Πραγματικά όμως το κυνήγι του έλέφαντος είναι από τα πιο επικίνδυνα. Λίγοι είναι εκείνοι που μπορουν να κυνηγήσουν πως ήνε κυνήγι έλεφάντων.

Μου υπήρξε λοιπόν και μένα ή μοι να σκοτώσω έλέφанта. Και οι λίγον κυνήγοι που παρουσιάστηκαν ή ενταρία αυτή. Στο βάθος «Έλεφ Βαίριαν», που έλγιναν από το Άμβούργο στο Κόγκο, και σταμάτησε για είκοσι τέσσερες ώρες στο άρρωτήριο Λόρε, βρισκόντουσαν δυό άξιωματικοί της Λεβνούς Έξερειντικής Έταιρείας. Ο πρό-

τος, ή Βάν Κ... είχε κυνηγήσει έλέφαντες στην Νότιο Άφρική μαζί με άλλους, καθάλλα σε μικρά άλογα γυμνασμένα γι' αυτό το κυνήγι. Ο δεύτερος, ή Χοντίστερ, είχε σκοτώσει άσχετά παχύδερμα. Μόλις, λοιπόν, έβγήκαμε στην Ξηρά και γνωρισθήκαμε, τους έπρότεινα να κυνηγήσουμε έλέφαντες. Και τότε απ' αυτούς έμαθα τους τέσσερους κυριώτερους τρόπους που έφευρεν ή άνθρωπος για να σκοτώνη τους έλέφαντες και να γίνεται κύριος των πολυτιμών χαυλιόδοντων του.

Ο πρώτος τρόπος είναι ή εξής: Πολλοί μαζί κυνηγούν καθάλλα σε γυμνασμένα άλογα και όταν ιδούν έλέφанта τον παίρνουν στο κυνήγι τρέχοντας ή ένας κοντά στον άλλο. Μόλις ή πρώτος πλησιάζει ρίχνει, σχεδόν έξ έπαφής, έναντιον του έλέφαντος, ενώ το άλογό του, γυμνασμένο καλά, κάνει ένα πήδημα προς τα πλάγια και ξεφεύγει από την επίθεσι του παχύδερμου, αφήνοντας συγχρόνως έλευθερο το έδαφος στον ίππεά του έρχεται δεύτερος. Ρίχνει κι' εκείνος κατά τον ίδιον τρόπο, το άλογό του κάνει ένα πήδημα προς τα πλάγια και πάλι έρχεται από την άλλη μεριά, ώς που κάποια σφαίρα των κυνηγών χτυπήσει τον έ-

λεφанта σε μέρος καιριο και τον γρεμίσω κάτω νεκρό. Ο τρόπος αυτός του κυνηγιού θέλει φυσικά ψυχραιμία, έτοιμότητα και άλογα γυμνασμένα καλά.

Ο δεύτερος τρόπος είναι ή εξής: Οι κυνηγοί, πεζοί αυτοί, μόλις ιδούν τον έλέφанта τάσσονται εις ήμικύκλιο, άπεχόντας είκοσι μέτρα ή καθίνας από των άλλων. Μόλις φτάσουν δέ σ' απόσταση βολής, πυροβολεί ή πρώτος από τα δεξιά ή τ' άριστερά, άναλόγως. Ο έλέφας έπιτίθεται άμέσως έναντιον του. Τότε πυροβολεί ή δεύτερος. Άμέσως ή έλέφας, αλλάζει κατεύθυνσι και έπιτίθεται έναντιον αυτού πάλιν. Άλλά τότε πυροβολεί ή τρίτος και οίτω καθέξής, ώς που κάποια σφαίρα να πετύχη το ζώο σε μέρος θανάσιμου.

Ο τρίτος τρόπος είναι ή λιγότερο επικίνδυνος κι' αυτόν μεταχειρίζονται οι ίδιανεις. Παίρνουν ένα μεγάλο δοκάρι, σαν τα πατερά των σπιτιών και στην άκρη του εφαρμόζουν μια σιδερένια αλυσή, χονδρή σαν τόν βραχιονά ενός ρωμαλέου άνδρος. Παρακολουθούν κατόπιν τον έλέφанта και βλέπουν ποι συνέλθως στέκεται. Κοιμούν τότε το δοκάρι από από κάποιο δένδρο,

γιατί πάντα οι έλέφαντες κάτω από ψηλά δένδρα σταλιάζουν την άκρη του σκονιού που εινε κρεμασμένο το δοκάρι, την στερεώνουν κάτω σε κάποια ρίζα, έτσι όμως ώστε με το παραμικρό κούνημα να ξεσκανταλισθί και να πέση το δοκάρι. Ο έλέφας καθώς πάει άργός και βαρύς, πατεί ή πασάφει με τα πόδια του τη ρίζα και τότε πέφτει το δοκάρι από ύψος με όρμη μεγάλη, λόγω και του βάρους του, και μπηγεται ή σιδερένια αλυσή του στη ράχη του έλέφαντος βαθεία. Το ζώο μουγκρίζοντας από τόν πόνο τρέχει εξαγριωμένο σέροντας μαζί του το δοκάρι όλόκληρα χιλιόμετρα, ώς που τέλος πέφτει εξαγνλημένο. Οι ίδιανεις έφυγαν κατατορμαγμένοι, το ίδιο δέ έκανε κι' ή Ευρώπαιος υπηρέτης.

Στον καταλισμό έφθασαν, σε λίγο, μόνον οι ίδιανεις, ή ένας μετά τον άλλο, διηγούμενοι ή καθένας με τόν δικό του τρόπο, τί συνέβη.

Ένυτωση κι' ή Ευρώπαιος υπηρέτης άκουε να φανή. Τον περιμειναιμε όλην την νύχτα, μα έξημέρωσε και δεν είχε γυρίσει. Τότε φωνάσκαμε όλόκληρη έκστρατεία για να πάμε να τον βρούμε.

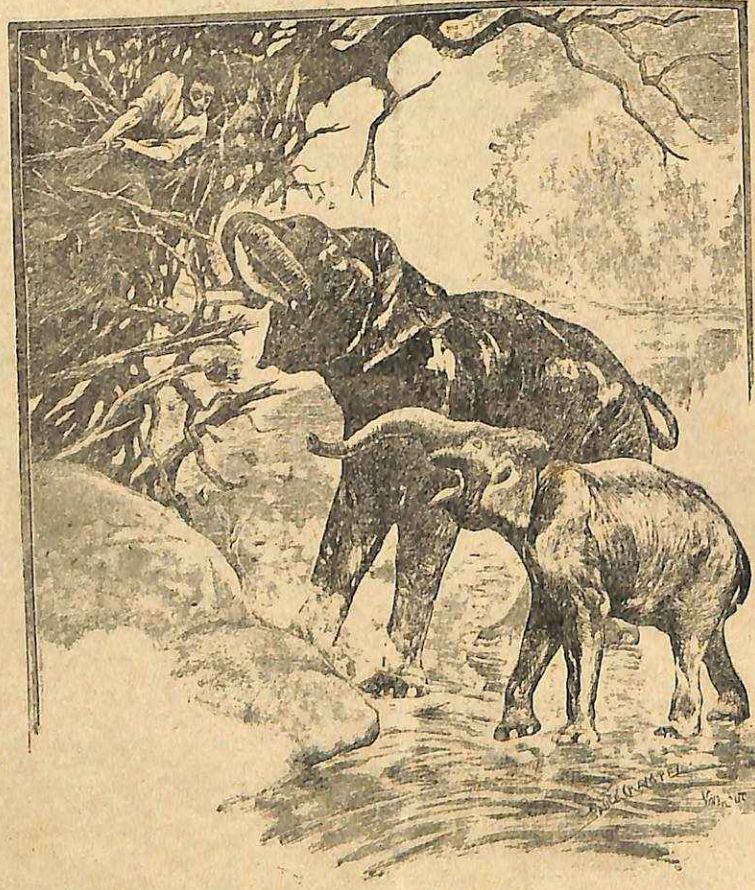
Στο δάσος βρήκαμε πρώτα το τουφεκι του και την κάσκα του. Το τουφεκι ήταν σπασμένο σαν καλαμ και ή κάσκα πατημένη σαν πηττα. Καταλαβόμε, φωνάκα, ότι οι δυό έλέφαντες είχαν ποδοπατήσει με μανία το τουφεκι και την κάσκα.

Άρχισαμε κατόπιν να φωναζουμε τον υπηρέτη, αλλά καμιά απάντησις δεν μας εοισετο.

Τέλος, κατά το μεσημέρι, βρήκαμε τον υπηρέτη ξεψυχισμένο σχεδόν πάνω σ' ένα δένδρο. Ήρω από το δένδρο φαινόντουσαν τα ίχνη των ποδιών των έλεφάντων, που είχαν σημάξει ήτι βρήκαν μπροστά τους. Ο δυστυχής υπηρέτης για να μὴ πέση, είχε δεσθί με την ζώνη του από ένα χοντρό κλάδο του δένδρου. Τα ρούχα του ήταν καταξοσχισμένα, κομειλλασμένα και το σώμα του καταματωμένο και προσμένο από τα τσιμπήματα των κουνουπιών και τ' άγκάθια. Είδαμε και πάθαμε ώσπου να τον κατεβάσουμε από το δένδρο.

Μ' όλες όμως τις περιπέτειες και τις περιπτώσεις μας, μ' όλα τα φρονήματα και τις θεραπείες, που του κάναμε δεν καταρρώσκαμε να τον συνεφέρουμε από την τραλία. Βασανισμένος από το κουνούπι α' από την τρομάρα, πάνω σ' ή κεινο το δένδρο, κάτω από το όποιον εξαγριωμένοι έγύριζαν μουγκρίζοντας και φωναζόναντας οι δυό έλέφαντες, έχασεν ή δυστυχισμένος το λογικό του...

Όταν ή έλέφας έφθασε σε απόστασι πέντε-έξη μέτρων από τον Χοντίστερ, σταμάτησε ξαφνικά, έδίστασε για μια στιγμή κι' έστερα χαμήλωσε την προδοσικά του για να πύση τόν αντίπαλό του. Τότε

Έξαγριωμένοι οι έλέφαντες, έγύριζαν μουγκρίζοντας και φωναζόναντας.

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΖΕΥΣ ΞΥΡΙΣΜΕΝΟΣ

Ζωγράφος Κουτίνης γύριζε από ήμερες τώρα έξαιρετικά στενωχωρημένος. Είχε άρχισει ένα μεγάλο πίνακα. «Οι θεοί του Όλύμπου». Είχε βολή μοντέλλα για τις μορφές όλων των θεών και των θεαινών. Είχε βολή μια όραι-ότατη νέα και την έβαλε να ποζάρη μισόγυμνη για Άφροδίτη. Είχε βολή μοντέλλο Άδηνάς, Ήρας, του Ά-ρη, του Άπόλλωνος, του Έρμη, του Ποσειδών, του Κουτού-Ή-φαιστου, όλων, τέλος πάντων, εκτός του Διός. Για τόν Δία μοντέλλο δεν κατώρθωνε να βολή ποιθέ-να.

Του χροιάσαν ένας γέρος κοτσονάτος με πικρή φρόδια, μεγάλη έκφρασιςκά μάτια, μεγάλη γκριζα γενειάδα, μεγαλοπρεπές παρόχημα και άξιοπρεπές έθος. Και τέτοιον άνδρα δεν είσιν άνδρα δεν είσιν άνδρα. Εγγύρισε όλο το Παρίσι. Σε κανένα δέ ν μπορούσε να βολή τα χαρακτηριστικά του βασίλειος τών θεών του Όλύμπου κι' ήταν έξαιρετικά στενωχωρημένος.

Μια μέρα όμως καθώς περνούσεν από έναν δρομάκο, είδε καθισμένο, σε μια γωνία έναν γέρο εξηντάρη περίπου, αλλά καλοστεκομένο, με ασπρά γκριζα γενειάδα, ή φρος μεγαλοπρεπές και σεβάσιμο, αλλά ντυμένο με παλιοκούρελλα και θρό-μικο. Ο ζωγράφος στάθηκε έκθαμβος. Ο δοσιμάρης και κορυελιάς εκείνος άνδρας ήταν ή άρχοντος. Μήτη ελληνική, άριστο-νία χαρακτηριστικών, μεγαλειό ή-φους, μακριά ακούρεντα μαλλιά, σαν να τα έσκάλισεν ή Φειδίας.

Νά ή Ζεύς μου! φώναξε ή ζωγράφος γεμάτος χαρά και πλησίασε τόν γέρο που φαινόταν πως ήταν σκεοσυλλέκτης.

Μπάρμπα, του είπε, μου άφεί το κεφάλι σου!

Μου χροιάζεται το κεφάλι μου, απάντησεν ή γέρος. Δεν το παλάω!

Άκουσε, γέρο, του είπε τότε ή καλλιτεχνής. Είμαι ζωγράφος και μου χροιάζεται ένα μοντέλλο σαν έσένα για έναν πίνακα που κάνω. Έρχεσσι να ποζάρης κάθε ά-πόγευμα στο άτελιέ μου προς πένητα φράγκα την ήμερα.

Ο γέρο-κορυελιάς στην άρχή νόμισε πως είχε να κάνει με κανένα τρελλά.

Δεν μ' άφήνης, χροιστιανέ μου, στο χάλι μου! είπε.

Ο ζωγράφος τούδωσε να κατα-

λάβη πως ούτε τρελλός ήταν, ούτε άστεινύταν. Κι' έτσι έλεισαν την συμφωνία τους. Τούδωσε ξαπτό φράγκα για κατάρχο και τούπε: —Είσαι πολύ θρόμικος. Μ' αυτά τα λεπτά που σου δίνω τώρα, πήγαινε να πλύης, πέταξε κι' αυτά τα θρομικονούρελλα και άσριο το άπόγευμα σε περιμένο στο άτελιέ. Νά ή διαύθυνσι!

Σύμφωνοι! είπεν ή σκεοσυλλέκτης. Θάρρο, μὴν άμειβάλλετε, κύριε. Μπορείτε να ρωτήσετε, είμαι γνωστός στη γειτονία.

Την άλλη μέρα το άπόγευμα ή Κουτίνης άκουσε να χτυπή το κουδούν της πόρτας.

Θάνα ή Ζεύς! είπε με χαρά. —Εμπρός! έφώναξε.

Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστικεν ένας κύριος, πενήντα πέντε περίπου ετών, που έμοιαζε σαν νο-κομήτης με τα Κυριακάτικα του. Φορούσε άσπρο πονίμμο, ψηλό, όρθιο κολλάρο, μακριά γραβάτα, βελάδα, κρατούσε το ψηλό καπέ-

λο του στο ένα χέρι και στο άλλο ένα μπιστούνι με έπιχρυση λαβή.

Τί θέλετε; τόν έρώτησε ή ζωγράφος.

Δεν με γνωρίζετε, κύριε; Ο ζωγράφος τόν έαύταξε καλά κι' έβαλε τις φωνές, έξω φρενών.

Βλάκα, ήλιθιε, κτήνος! Τί έκαμες, μωρέ; Από Ζεύς κατάντη-σες σαν δάσκαλος συνταξιοδότης! Καταλαβαίνετε ότι ή άξιοπρεπής εκείνος έπισκέπτης ήταν ή κορυελιάς και δοσιμάρης σκεοσυλλέκτης της προηγούμενης ήμερας, ή ύποψήφιος Ζεύς.

Παίρνοντας τα έκάτο φράγκα του ζωγράφου, έπήγε στο μπάνιο, έπλύνθηκε, έπήγε στο κορυείο, έξω-φρενών, έβόρισε τόν πίνακα που γέ-ναισε του, έπέταξε τα κορυέλια του και ντύθηκε σαν... άνδρας.

Μη μπορώντας να καταλάβη την ατία της άγανακτήσεως του ζωγράφου, σκεδάν άναυδος.

Μωρέ άδούφοδε, τί μασκαρεύ-τηκες έτσι; του φώναξε ή ζωγράφος.

Κύριε, σάς παρακαλώ. Τί δι-

λάδη μασκαρεύτηκα; Δεν μούπατε να πλύθω και ν' άνθρακώσω; Η μήπως δεν άξίζουμε να ντυνόμα-στε κι' έμεις, έπειδή είμαστε πρω-χοι σκεοσυλλέκτες; Α! σάς παρα-καλώ, κύριε!

Γέρο-κορυελί, ούρλιαξεν ή ζω-γράφος, τί μούκαμες; Τί να σε κά-μω, μωρέ, τώρα καθώς έγινες; Γραμματοδιδάσκαλο συνταξιοδότη άδ ζωγραφίσω ή Λία; Όχι, συμφρά-μω! Πρέπει να περμειν ή όλους τρεις ήμερες τώρα, ως που να ξα-ναγίνης... Θεός!

Ο γέρος τόν έαύταξε με ήφος άποδολομένο. Τού πέρασε ή ιδέα πως ή ζωγράφος έρελλάθηκε.

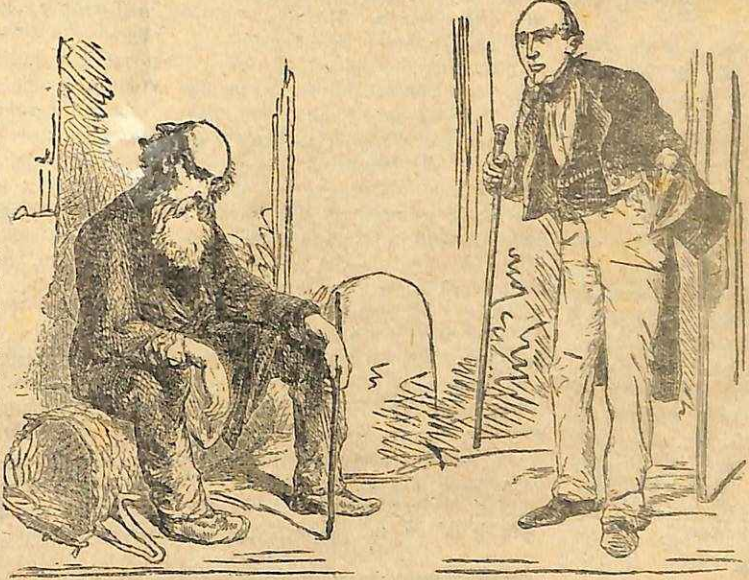
Χάσου από μπροστά μου! του είπεν έκείνος.

—Και τά πενήντα φράγκα την ήμερα; έρώτησεν ή γέρος. Εγώ, κύριε, έμπηκα στα έξοδα. Άγρόσκα ρούχα, μανιαρισθήκα, μπαμπιερύ-σθηκα, λογαριάζοντας πως έτσι θα-χα πενήντα φράγκα εισόδημα την ήμερα... Τί θά γίνει τώρα;

Ο ζωγράφος κατατρανέθη κ' έ-λίγο, συλλογι-σθηκε κι' έστερα τούπε: — Άκουσε, γέρο - κουτέντι, έγώ σε ήθελα ή-πως ήσουν γέρος, με τα μαλλιά και με τα γενειά. Όσο για τα ρού-χα δεν μ' έννοι-ζε, θά σ' έντυνα μια κόκκινη χλα-μίδα. Τώρα μου χάλισες δια τα σχέδια... Λαπόν, πάρε τριακόσια φράγκα να περά-σεις τρεις ήμ-νες, ως που να ξαναγίνω πάλι τα μαλλιά σου και τα γενειά σου και προσέξε μη βάλεις ψαλίδι.

Δι και ξυράφι, γιατί χαλάει ή ανι-φονία μας. Κι' άμα περάσουν τρεις ήμερες και ξαναγίνης... Θεός του Όλύμπου, έλα δώ να ποζάρης κι' ως που να τελειώση ή πίνας θά παύνης πενήντα φράγκα την ήμε-ρα κι' άλλα τριακόσια φράγκα στο τέλος.

—Μωρέ, όλοι τους αυτοί οι καλ-λιτεχνες έχουν στριμμένη τη βίδα! μωρμούριζε ή γέρος καταβαίνοντας την σκάλα του άτελιέ. Σε παρκα-λούν να πιάς στο σπίτι τους και να παύνης πενήντα φράγκα την ήμε-ρα, όταν φοράς τα κορυέλια σου και το κεφάλι σου εινε φορτωμένο τράχες και σε πετούν με τις κλω-πίδες άμα κορυενθής, ξεροσθής κι' άνθρακώσης!.. Θέλει σου λέει να ζωγραφίσω τόν Δία... Σάμας δη-λαδή αυτός ή Δίας, πως τόν λένε, άξιοφύστος ήμεις; Περιμεινε τώρα, σου λέει, να ξαναγίνης θεός!.. Δεν εινε στα καλά του ή άνθρωπος; Β-τσι εινε όλοι αυτοί οι καλλιτεχνες! Για δέσμοι!..

Ο υποψήφιος Ζεύς πρό και μετά το εύρημα και τον καλλιπαισμόν...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΜΠΑΡΝΑΙ, Ο ΠΡΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Ένας ώριμος, αλλά άνεργος καλλιγραφός]

Ο Ευγένιος Μπαρναί

Βρισκόμαστε στα 1781, όταν χόρνια από της Γαλλικής Έπανάστασης. Ο υποκόμης 'Αλέξανδρος Μπαρναί είχε από ενός έτους παντρευτεί την όμορφη 'Ιωσηφίνα Τασέ Ντε Λα Παζελ, που της ήταν γραφτό να γίνει κατόπιν αυτοκράτειρα των Γάλλων.

Τό ζεύγος Μπαρναί είχε μόλις αποκτήσει ένα αγοράκι, τον Ευγένιο. Και μετά δυο χρόνια, στα 1783, απόκτησε ένα κοριτσάκι, την 'Ορτενσία...

Μα τὸ ἀνδρόγυνο δὲν τὰ ἐτήριε καθόλου καλά. Σ' αὐτὸ ἐφταίγε κυρίως ἡ ἐλαφρότης τοῦ χαρακτήρος τῆς φιλάρεσκης 'Ιωσηφίνας. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ ζοῦν περὶ μαζὺ, ἐχώρισαν.

Τὸ δικαστήριο παρεχώρησε στὸν ὑποκόμητα Μπαρναί τὸ ἀγόρι καὶ στὴν 'Ιωσηφίνα τὸ κορίτσι.

Ἡ 'Ιωσηφίνα, ὅπως εἶπαμε καὶ πρίν, ἦταν φιλάρεσκη κι' ἐλαφρά. Μα κι' ὁ ἄνδρας της, ὁ υποκόμης Μπαρναί δὲν ἦταν καλύτερος. Χαρτοπαίκτης, καυγατζής, παραλυμένος. Ἀπ' αὐτὰ καταλαβαίνετε πόσο λίγο φρόντιζε γιὰ τὴν ἀνατροφή τοῦ γιου τοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἐξέσπασε ἡ ἐπανάσταση. Ὁ υποκόμης Μπαρναί, μολοντὶ ἦταν εὐγενής, εἶχε φιλελεύθερες ἰδέες. Καὶ προσχωρῶντας στὴν ἐπανάσταση, ἔγινε στρατιῶτὸς κι' ἐστάλη στρατοπεδάρχης στὴ στρατιὰ τοῦ Στρασβούργου τὸ 1792. Ὁ μικρὸς Ευγένιος ἦταν τότε 11 ἐτῶν. Ὁ πατέρας του τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ τὸν ἔπλεξε μαζὺ του στὸν στρατό. Ἐτοί ὁ μικρὸς ἀναγράφηκε ἐντελῶς στρατιωτικά.

Στὸ στρατόν, τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι, γιατί ἦταν γελαστός, ὁραίος, γλυκομίλητος κι' εἶδεινε μεγάλη ἐπίδοσι στὴν ὀπλοασκία. Ἀγαποῦσε κι' αὐτοὺς τοὺς στρατιῶτες τοῦ πατέρα του κι' αὐτοὶ τὸν ἔμαθαν νὰ περῇ, νὰ παίζει τὸ σπαθί, νὰ γεμίζει γρήγορα τὸ τουφέκι. Σὲ ἡλικία πὺν ἄλλα παιδιὰ μαθαίνουν κανόνες τῆς γραμματικῆς, ὁ Ευγένιος ἦταν κώλας ἐξοκλισμένους στὸ ὅπλι. Ἀπὸ γράμματα εἶχε μείνει ἔξω ἀπὲλἐκτο. Μὰ ὅποτε καὶ τὸν ἐννοίει καθόλου κι' αὐτὸ. Ἡ ἀμορφωσιά του αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία πὺν ἔκανε τόσες γκάφες ἀργότερα, ὅταν ἡ τύχη τὸν ἀνέβασε ψηλά, σὲ ἀξιώματα μεγάλα.

Ἦταν τότε ἡ ἐποχή, πὺν οἱ λοχιές σ' ἓνα χρόνο μέσα ἐπαίρνουν τὰ γαλιόνια τοῦ στρατηγὸς καὶ γιου ξενοδόχων ἀνέβαιναν σὲ βασιλικὸς θρόνους!

Ἐντωμεταξὺ ὁ πατέρας τοῦ Ευγένιου κατάφερε νὰ διορισθῇ ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀλσατίας. Ἀλλὰ μερικὲς κινήσεις του ἐκρίθησαν ὑποπτές καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐπανάσταση τὸν ἀνέκαλεσε στὸ Παρίσι, καὶ τὸν κατηγόρησε ὡς προδότη. Πέρασε ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο, καταδικάστηκε εἰς θάνατον καὶ καρατομήθηκε στὰ 1794. Αὐτὰ τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ συνηθισμένα τότε. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία πὺν ἀνέβαινε κανεὶς στὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα... ἀνέβαινε καὶ τὰ σκαλοπάτια τῆς λαμπρότητος...

Τὴν ἴδια ἐποχὴ συνελήφθη καὶ φυλακίστηκε κι' ἡ 'Ιωσηφίνα, ὡς ὑποπτος συμπαιδείας πρὸς τοὺς ἀριστοκράτες.

Τὰ παιδιὰ, ὁ Ευγένιος 13 ἐτῶν καὶ ἡ 'Ορτενσία 11, ἔμειναν στὸ δρόμο, ἀπροστάτευτα. Τὰ συμμάζεψαν μερικὸι μακρινοὶ συγγενεῖς. Λίγο ἔλειψε νὰ ὀφθαλμοκτενοῦν κι' ἀπὸ μητέρα. Μὰ τὴν ἡμέρα πὺν ἐπρόκειτο νὰ σταλῇ καὶ ἡ 'Ιωσηφίνα στὴν καρναῖα, ὁ τρομερὸς Ροβεσπιέρους ἀντερέπτο καὶ τὴν ἐπαύριο ὅλοι οἱ φυλακισμένοι γιὰ πολιτικὸς λόγους ἀφέθησαν ἐλεύθεροι. Ἡ 'Ιωσηφίνα ἔπλεξε τότε καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ της καὶ ὡς ὅτου νὰ ἡσυχάσουν τὰ πράγματα, ἔμεινε κρυμμένη σ' ἓνα προάστειο τοῦ Παρισιῦ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ τῆς ἔλειπαν τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι. Τὰ πράγματα, ἐντωμεταξὺ, εἶχαν ἡσυχάσει. Μὲ τὸ Διευθυντήριο ὅχιζε ἡ κοσμικὴ ζωὴ τοῦ Παρισιῦ. Κάθε μέρα δινόντουσαν δεξιότητες, χοροὶ, γιορτές.

Ἡ ὥραία 'Ιωσηφίνα... ἔδρασε τότε. Ἦταν μιά ἀπὸ τίς ὁράσεις ἐκείνες γυναικὲς, τὴν κυρία Γαλλιὲν κι' ἄλλες, γιὰ τὰ

λοῦσα, τοὺς ἔρωτες καὶ τὰ σκάνδαλα τὸν ὁποῖον μιλοῦσε τότε ὅλο τὸ Παρίσι. Ἡ σέσεις τῆς 'Ιωσηφίνας μὲ ἓνα μέλος τοῦ Διευθυντηρίου, τὸν Μπαρρά, ἦταν πασίγνωστες...

Μὰ μετὰ ἓνα χρόνο τὸ Διευθυντήριο ἄρχισε νὰ μὴ στέκεται καλά. Οἱ βασιλικοὶ ἀριστοκράτες ἀπὸ τὴν μιά μεριά, οἱ ἀδιάλλατοι 'Ιακωβίνοι ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸ ἱπνόνειαν. Ἡ ἐπανάσταση ἔβραζε καὶ πάλι στὸ Παρίσι. Συνέστησαν τότε στὸν Μπαρρά, ἓνα ἀξιωματικὸ, πὺν εἶχε διακριθῇ στὴν πολιορκία τῆς Τουλόνης, τὸν ὑποστράτηγο Βοναπάρτη, πὺν ἔμεινε στὸ Παρίσι, χωρὶς θέσι, ὑπὸ δυσμένειαν. Τὸν τὸν ἐσύστησαν γιὰ ἱκανὸ στρατιωτικὸ, ἀποφασιστικὸ καὶ ἀδίσταχτο. Αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν στὸ Παρίσι. Διορίσθηκε λοιπὸν ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης στρατιωτικὸς διοικητὴς τὸν Παρισιῶν. Μόλις ἐξεργάγη μιά στάσις ἐναντίον τοῦ Διευθυντηρίου, ὁ Βοναπάρτης παρέταξε κανόνια ἐναντίον τοῦ λαοῦ, ἐκώτασε μερικὸς πολίτες, ἐδάωσε μὲ τίς βόμβες τοὺς δρόμους καὶ ἡ τάξις ἀποκαταστάθηκε. Ὁ Βοναπάρτης, κύριος περὶ τῆς καταστάσεως, ἐξέδωσε τότε μιά διαταγὴ γενικοῦ ἀποπλομοῦ τὸν κατοίκων. Ὅποιος Παρισιῶν πολίτης εἶχε στὸ σπίτι του τουφέκι, πιστόλι, σπαθί, ὅτιδήποτε ὅπλο, ἔπλεπε, ἐπὶ ποινὴ θανάτου νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν στρατιωτικὴ ἀρχή. Ποιὸς τοῖμοῦσε νὰ παρακούσῃ; Ὁ Βοναπάρτης δὲν ἀστενεύονταν. Τάχε δειξίει πὺς ἦταν ἱκανὸς νὰ θεορῇ τοὺς ἀνθρώπους σὺν στάχυν...

Μιά μέρα λοιπὸν παρουσιάσθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ στρατιωτικοῦ διευθυντοῦ ἓνα παιδάκι δεκατεσσάρων ἐτῶν κι' ἐξήγησε νὰ ἰδῇ τὸν Βοναπάρτη.

ναπάρτη.

—Ὄνομαζομαι Ευγένιος Μπαρναί, εἶπε μὲ θάρρος, περιεργὸ γιὰ τὴν ἡλικία του, μὸλις τὸν παρουσίασαν οἱ ὑποσηπτοὶ στὸν Βοναπάρτη, εἶμαι γνὺς τοῦ στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου Μπαρναί, καὶ ζητῶ, πολίτα στρατιωτικὴ διοικητὰ, τὴν ἄδεια νὰ μὴν παραδώσω τὸ σπαθί τοῦ πατέρα μου, πὺν εἶνε ἱερὸ κειμήλιο γιὰ μένα...

Στὸν Βοναπάρτη ἄρσεν ἡ φυσιογνωμία, τὸ θάρρος, τὸ στρατιωτικὸ ἔθος τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου, κι' ἔπιασε κοινότητα μαζὺ του. Ἐτσι ἔμαθε τὰ τέτα οικογενεῖας του κι' ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ τὸν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του. Ὁ μικρὸς τότε τὸν ἐκάλεσε στὸ σπίτι του.

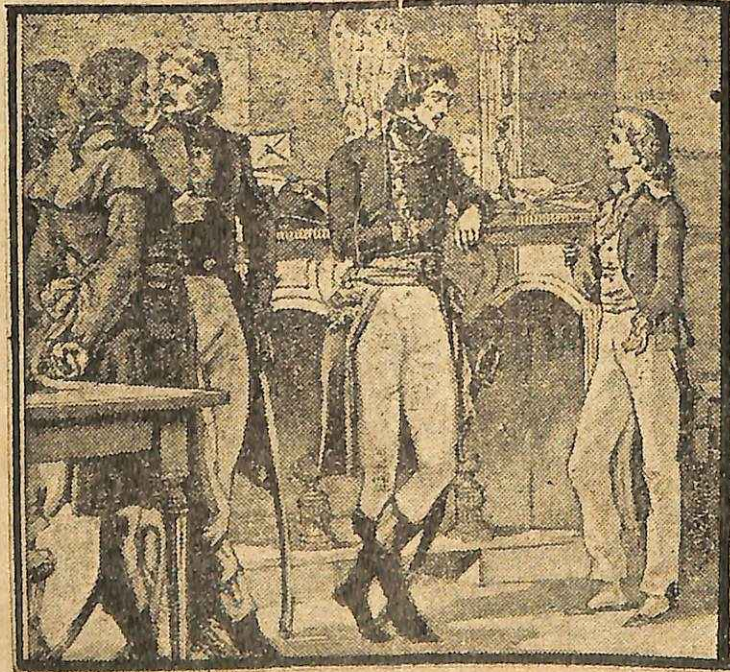
Τὰ ὑπόλοιπα εἶνε γνωστά. Ὁ Βοναπάρτης ἐρωτεύθηκε τρελλὰ τὴν 'Ιωσηφίνα καὶ ὅποτε ἀπὸ λίγο τὴν παντρεύθηκε. Τὸν Ευγένιο καὶ τὴν 'Ορτενσία, τὰ προγόνα του τ' ἀγάπησε σὺν παιδιὰ του. Ἡ κακὴ γλώσσα εἶπαν κατόπιν πὺς ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν 'Ορτενσία, ἀργότερα, δὲν ἔμεινε ἐντελὴς... πατρική. Ἐπ'ἀντρεψεν τὴν 'Ορτενσία μὲ τὸν μικρότερο ἀδελφὸ του Λουδοβίκο, μ' ὅλες τίς ἀντιρροήσεις τῆς μητέρας του καὶ τὸν ἀδελφὸν του, καὶ τοῦ ἴδιου τὸν Λουδοβίκου ἀκόμα, μὰ τοῦ ἔδωσε, ὡς προῖκα, τὸν θρόνο τῆς Ὀλλανδίας. Καὶ εἰπαν ἀργότερα πὺς τὸ παιδί τῆς 'Ορτενσίας, ὁ κατόπιν αυτοκράτωρ τὸν Γάλλων Ναπολέον Γ', δὲν ἦταν ἀνεψιός, ἀλλὰ γνὺς τοῦ Ναπολέοντος...

Ὅπως κι' ἂν εἶνε, ὁ Βοναπάρτης σημάδεψε ἀμέσως τὰ δυὸ παιδιὰ. Κι' ἐκεῖνα τὸν ἀγαποῦσαν ἐπίσης. Στὴς σκηνὲς τοῦ Ναπολέοντος μὲ τὴν 'Ιωσηφίνα, ὁ Ευγένιος καὶ ἡ 'Ορτενσία δὲν ἔπαιρναν ποτὲ τὸ μέρος τῆς μητέρας τους, ἀλλὰ τοῦ πατρικοῦ τους.

Μετὰ τὸν γάμο, ὁ Βοναπάρτης ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διευθυντήριο ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατοῦ τῆς Ἱταλίας...

Φεύγοντας γιὰ τὴν Ἱταλία ὁ Βοναπάρτης, ἔπλεξε μαζὺ του τὸν Ευγένιο, ἔπλεξε ἀκόμα, ὡς ὑποσηπτή. Στὴν ἐκστρατεία τῆς Αἰγύπτου τὸν ἐπῆρεν ὡς ἀρχηγὸ τῆς ἐφίππου φρουρῆς του. Παντοῦ ὁ μικρὸς ἐπολέμησε σὺν λιοντάρι. Στὴν ἡλικία του σήμερα οἱ νέοι, μὸλις βγαίνουν ἀνθυπολοχαγοὶ ἀπὸ τίς στρατιωτικὲς σχολές. Αὐτὸς 24 ἐτῶν ἦταν συνταγματάρχης. Μήπως ἦταν ὁ μόνος; Ὅλοι οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ναπολέοντος ἦσαν σγερδὸν ἀμούστατοι. Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς στρατηγὸς τότε ἔπλεπε νὰ ἔξῃ νὰ πολεμῇ καὶ νὰ παρασῇ τοὺς ἄνδρες του στὴν ἐπίθεσι. Γιὰ τ' ἄλλα, γιὰ τὰ πολεμικὰ σγέδια ἐδούλεν τὸ καταπληκτικὸ μυαλὸ τοῦ Ναπολέοντος. Τὰ ἄλλα προσόντα, γενναϊότητα, θάρρος καὶ ἐκπαισμένη τὸν στρατιωτικὸν καὶ εἶνε ὁ Ευγένιος μὲ τὸ παραπάνω...

Ὡς ἐδὼ τὰ πράγματα πῆγαιναν καλά. Μὰ ὁ Βοναπάρτης ἀνέβαινε ὁλοένα ὀφρνοντας πίσω ὅλους τοὺς ἀποσημένους του ἀξιωματικούς.

Ὁ Ευγένιος ζητᾷ ἀπ' τὸν Βοναπάρτη νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ κρατήσῃ τὸ σπαθί τοῦ πατέρα του...

Ἐγινε πρῶτος βασις, αὐτοκράτωρ. Ἐμοίρασε βασιλικοὺς καὶ ἀξιώματα, στέμματα καὶ θρόνους σ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ἀποσημένους ἀξιωματικούς. Ὁ Ευγένιος, φυσικά, ἦταν ὁ πρῶτος γραμμὴ. Κι' εἶνε περιεργὸ, πὺς γελᾶσθηκε ὁ Ναπολέων, πὺς ἡ διαπεραστικὴ του ματιά δὲν διεκρίνε ὅτι ὁ ἀγαπημένος του Ευγένιος δὲν ἦταν ἄξιος νὰ γίνῃ παραπάνω ἀπὸ συνταγματάρχης τοῦ ἱππεῦς κι' αὐτὸ ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ ἔξῃ καλὸ μέρα. Γιατὶ δὲν ἦταν μόνον ἀμόρφωτος ὁ Ευγένιος; Ἦταν καὶ περαιομένη μυαλοῦ καὶ χαρακτήρος ἀδύνατος. Ὁραῖος, παλλήκωρος, ἀλλὰ φοβερὰ ἐλαφρόμυαλος. Πὺς γελᾶσθηκε ὁ Ναπολέων. Ἀπὸ πατρικὴ στοργὴ μόνον; Ἐκεῖνο ἴσως πὺν τὸν ἔκανε νὰ ἔξῃ φανερὴν ἀδυναμία στὸν Ευγένιο ὅταν ὅτι ὁ πρόγονός του αἰσθάνονταν κι' ὀφειλνεν ἀπεριόριστο θαυμασμὸ καὶ τυφλὴν ἐπικρίσιν σ' αὐτόν. Ἐτσι, ὅταν ὁ Ναπολέων ἔγινεν αὐτοκράτωρ τὸν Γάλλων καὶ βασιλεὺς τῆς Ἱταλίας, ἔστειλε τὸν Ευγένιο, 23 ἐτῶν τότε, ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἱταλίας, ἀπὸ προσηγοριῆς ἔβαλε τὴ Γερουσία ν' ἀναγορεύσῃ τὸν Ευγένιο ποιήγητα καὶ ἀρχικαγκελάριο τοῦ Κράτους.

Στὸ Μιλάνο, ὅπου ἐγκαταστάθηκε ὁ Ευγένιος ὡς Ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἱταλίας, τὰ ἔκανε κυριολεκτικῶς θάλασσα. Φαντασθίτε ἓνα γέο 23 ἐτῶν, γεμάτον πληγὴς καὶ γαλιόνια, ἀλλὰ ἐντελὴς ἀπόφοιτος καὶ περαιομένης ἀντιλήψεως μέσῃ στὴς ραδιοφωνίες τὸν Ἱταλὸν διπλωματῶν! Γκάφες ἐπὶ γκάφων! Ὁ Ναπολέων, πὺν μ' ὅλες τίς σκοπιφές του, εἶχε παντοῦ τὸ μάτι καὶ τὸν νοῦ του, ἄρχισε νὰ στέλνῃ στὸν πρόγονό του αἰσθητότατες πανταχοσές, τὴν μιά κοντὰ στὴν ἄλλη, στὴς ὁποῖες ὁ Ευγένιος ἀπαντοῦσε μὲ ἔθος μαθητοῦ πὺν τὸν ἔπαιρνε ὁ δάσκαλος νὰ ἀτακτῇ: «Συνγνώμη, δὲν τῶκαμα ἐπιτήδεσ! Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω!» Δὲν βαρύνετο! Ἐμεινεν ἀδιόρθωτος.

Ὁ Ναπολέων μὲ τὴν συστηματικότητα πὺν τὸν διεκρίνε, ἔστειλε στὸν Ευγένιο τακτικὰ ἔγγραφα καὶ σαφεῖς ὁδηγίες γιὰ τὸ τί ἔπλεπε νὰ κάμῃ. Μὰ πὺς νὰ ἐφαρμόσῃ τίς ὁδηγίες ὁ Ευγένιος, ἀπὸ ὅτε νὰ τίς καταλάβῃ δὲν μπορούσε; Σειτασμένους, καθὼς ἦταν κώλας, δὲν ἐρωτοῦσε καὶ κανέναν ἔξωπότερο καὶ φρονιμώτερο, ἐπειδὴ δὲ ἦταν ἀμύαλος, ἔκανε δηλώσεις καὶ ἐνέργειες χωρὶς νὰ ρωτῇ πρῶτα τὸν Ναπολέοντα. Ὁ αὐτοκράτωρ γινόταν ἔξω φρενῶν, κάθε φορά, πὺν μάθαινε τὰ... κατορθώματα τοῦ προγονοῦ του καὶ τοῦ ἔγραφε γράμματα στὸ ἔξῃς ἔθος:

«Ὅτι καὶ νὰ σὰς γράφω, εἶνε ἀδύνατο νὰ ἐκφράσω τὴν δυσἀρεσκεία μου ἐναντίον σας γιὰ τὸ ἀνακτάτωμά σας σὲ πράγματα πὺν δὲν ἀφοροῦν ἐσάς, ἀλλὰ ἐμένα. Μέσα σ' ἓνα μῆνα, τρεῖς φορές κατὰ συνέχεια τὸ ἴδιο λάθος! Ἀλλὰ φορὰ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, μὰ ὁ Θεὸς νὰ κατέθῃ, μὴ τολμήσετε νὰ ἀνακαταβῇτε σὲ δουλειὲς δικές μου». Καὶ ὁ ἀδιόρθωτος Ευγένιος ἀπαντοῦσε:

«Μεγαλειότατε, μὲ ἀπερίγραπτη λύπη ἔμαθα ὅτι ἡ Μεγαλειότης Σας εἶνε δυσἀρεστή. Ἐγινε πρῶτος βασις, αὐτοκράτωρ. Ἐμοίρασε βασιλικοὺς καὶ ἀξιώματα, στέμματα καὶ θρόνους σ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ἀποσημένους ἀξιωματικούς. Ὁ Ευγένιος, φυσικά, ἦταν ὁ πρῶτος γραμμὴ. Κι' εἶνε περιεργὸ, πὺς γελᾶσθηκε ὁ Ναπολέων, πὺς ἡ διαπεραστικὴ του ματιά δὲν διεκρίνε ὅτι ὁ ἀγαπημένος του Ευγένιος δὲν ἦταν ἄξιος νὰ γίνῃ παραπάνω ἀπὸ συνταγματάρχης τοῦ ἱππεῦς κι' αὐτὸ ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ ἔξῃ καλὸ μέρα. Γιατὶ δὲν ἦταν μόνον ἀμόρφωτος ὁ Ευγένιος; Ἦταν καὶ περαιομένη μυαλοῦ καὶ χαρακτήρος ἀδύνατος. Ὁραῖος, παλλήκωρος, ἀλλὰ φοβερὰ ἐλαφρόμυαλος. Πὺς γελᾶσθηκε ὁ Ναπολέων. Ἀπὸ πατρικὴ στοργὴ μόνον; Ἐκεῖνο ἴσως πὺν τὸν ἔκανε νὰ ἔξῃ φανερὴν ἀδυναμία στὸν Ευγένιο ὅταν ὅτι ὁ πρόγονός του αἰσθάνονταν κι' ὀφειλνεν ἀπεριόριστο θαυμασμὸ καὶ τυφλὴν ἐπικρίσιν σ' αὐτόν. Ἐτσι, ὅταν ὁ Ναπολέων ἔγινεν αὐτοκράτωρ τὸν Γάλλων καὶ βασιλεὺς τῆς Ἱταλίας, ἔστειλε τὸν Ευγένιο, 23 ἐτῶν τότε, ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἱταλίας, ἀπὸ προσηγοριῆς ἔβαλε τὴ Γερουσία ν' ἀναγορεύσῃ τὸν Ευγένιο ποιήγητα καὶ ἀρχικαγκελάριο τοῦ Κράτους.

Στὸ Μιλάνο, ὅπου ἐγκαταστάθηκε ὁ Ευγένιος ὡς Ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἱταλίας, τὰ ἔκανε κυριολεκτικῶς θάλασσα. Φαντασθίτε ἓνα γέο 23 ἐτῶν, γεμάτον πληγὴς καὶ γαλιόνια, ἀλλὰ ἐντελὴς ἀπόφοιτος καὶ περαιομένης ἀντιλήψεως μέσῃ στὴς ραδιοφωνίες τὸν Ἱταλὸν διπλωματῶν! Γκάφες ἐπὶ γκάφων! Ὁ Ναπολέων, πὺν μ' ὅλες τίς σκοπιφές του, εἶχε παντοῦ τὸ μάτι καὶ τὸν νοῦ του, ἄρχισε νὰ στέλνῃ στὸν πρόγονό του αἰσθητότατες πανταχοσές, τὴν μιά κοντὰ στὴν ἄλλη, στὴς ὁποῖες ὁ Ευγένιος ἀπαντοῦσε μὲ ἔθος μαθητοῦ πὺν τὸν ἔπαιρνε ὁ δάσκαλος νὰ ἀτακτῇ: «Συνγνώμη, δὲν τῶκαμα ἐπιτήδεσ! Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω!» Δὲν βαρύνετο! Ἐμεινεν ἀδιόρθωτος.

στημένη πάλιν ἐναντίον μου γιὰ τὴ διαγωγή μου... Αἰσθάνομαι τόση λύπη, ὥστε στὸ ἔξῃς θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ μὴ Σας ξαναδυσἀρεστήσω...

Κι' ἐβάζε πράγματι ὅλα τὰ δυνατά του, ἀλλὰ στὸ τέλος ἔκανε μιά γκάφα... Στὸ μετὰξὺ ὁ Ναπολέων, πὺν μ' ἔλα αὐτὰ τὸν ἀγαποῦσε, ἐφρόντιζε νὰ τοῦ βρῇ νύφη. Ἐστειλε τὸν ἀδελφὸν του Ντερόκ στὸ Μόναχο κι' ἐξήτησε γιὰ τὸν Ευγένιο τὴν κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας, Ἀδελφίνα. Ἡ πριγκίπισσα μὲ κανένα λόγο νὰ παντρευτῇ ἓνα σακακάκι, τὸν γιὺ τῆς χοροῦ καὶ περαιομένου 'Ιωσηφίνας, ἀλλὰ οἱ γονεῖς τῆς τῆς ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ θέλησις τοῦ Ναπολέοντος εἶνε καὶ γιὰ τοὺς βασιλικοὺς ἀκόμα διαταγή. Στὸ τέλος ἐπῆ-

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ἀπὸ μιά διαφύση: «Ὅπως μὰς ἀποδείξει ὅτι ἡ σοκολάτα τοῦ ἐργαστορίου μας εἶνε ὑπερὺν ὅτι τῶν ἄλλων, θὰ τοῦ δώσουμε σαρανταπέντε πλάκες σοκολάτας δωρεάν!»

Ἀμυθὴ μιά φορὰ!... Στὸ κακοῦργιοδιεξίς: Ἐγινε νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο στὴν ἀπολογία σου, κατηγοροῦμενε;

—Ὅχι, κύριε πρέσβερ. Σὰς παρακαλῶ μόνον νὰ κάνετε γιὰ μένα ἓτι θὰ κάνετε... καὶ γιὰ τὸν εἰναι τοῦς ἂν βρισκόσαστε σείς στὴν θέσι μου!...

—Προσδοεῖ ὁ γνὺς σου στὸ διολί;

—Ναί, πολὺ. Μπορεῖ κανεὶς τὸρα νὰ διακρίνῃ πότε τὸ παίξει καὶ πότε τὸ κοροδεῖ!...

Μετὰξὺ νεαρῶν λογιῶν.

—Τὶ ἔξοχον ποίημα ἡ 'Πλάξις!...

—Ὁ τέλειος!

—Τὸ διαβάσατε;

—Ὅχι! Ἐσεῖς;

—Ὅτε κι' ἐγώ!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Ἡ καθαριότης τὸν Κινέζικον ἐστιατορίον εἶνε παροιμιώδης. Ὅλα λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα κι' εἶνε διαρρυθμισμένα μὲ γοῦστο μεγάλου σινοῦ.

Στὰ Κινέζικα ἐστιατόρια κάθε κατσάρλα καὶ τηγανὶ πλένεται ἀμέσως μὸλις χρησιμοποιεθῇ, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ μαγειρευτῇ μ' αὐτὰ τὸ ἴδιο φαγητὸ τὴν ἴδια στιγμὴ πὺν ἀδείασι.

Ἡ φωτιὴ τῆς Κινέζικης κουζίνας εἶνε κάτως περιέργης. Κλείνεται ἀπὸ μπροστὰ μ' ἓνα διπλὸ ξύλινο καπάκι, τὸ ὁποῖο χαμηλώνει ὁ μάγειρος, ὅταν θέλει νὰ τραβήξῃ τὴν στήχη ἢ νὰ βάλλῃ κι' ἄλλα κάρβουνα. Τὸ καπάκι αὐτὸ ἐπιτρέπει στὸν μάγειρο νὰ στέκεται διαρκῶς κοντὰ σὲ φαγητὰ του, χωρὶς νὰ ξεροψήνεται ἀπὸ τὴν πύρα τῆς.

Μὰ κυριώτερα μαγειρικὰ σκεῦη εἶνε μεγάλαις λεκάναις ἀπὸ γαλὶνὸν ἢ μπρούτζο. Τὸ κρεατοσάνιδο βορσέται σ' αὐτάς, γιατί ὅλα τὰ κρέατα καὶ τὰ χοιρινὰ κόβονται σὲ μικρὰ-μικρὰ κομματάκια πρὶν νὰ μαγειρευθοῦν. Μονάχα τὸ ψιττὸ δὲν κόβεται σὲ μικρὰ κομματάκια. Τὸ κρέας πὺν πρόκειται νὰ τὸ κύνῃ ψιττὸ ὁ μάγειρος, τὸ κόβει σὲ λουρίδες, πὺν τὸ μῆκος εἶνε 6—7 πόνοι καὶ τὸ πλάτος τους 2—3 πόνοι, τίς ὁποῖες περὰ σὲ μιά σιδερένια σούβλα καὶ τίς πῆζει τὴ μιά ἀπάνω στὴν ἄλλη. Ἐπειτα τοποθετῇ τὴν σούβλα ὅρθια μέσα στὸν φούρνου, καὶ τὴν σκεπάζει ἀπὸ πάνω μ' ἓνα καλὶ. Ἐτσι περὶ πνῆνται κι' οἱ Τούρκοι τὸν περίφημο «Κεμπάπ» τους, πὺν τὸ κάνουν ἀπὸ ἀρνίον ψαχνὸ ἀπονευρομένο.

Πρὶν νὰ ψηθῶν οἱ Κινέζοι τὰ γουρουνόπουλά τους καὶ τὰ ποικίλικά τους τ' αἰεφώνουν μὲ μέλι, πὺν δίνει σ' αὐτὰ ἓνα στιλνὸ κοινωνικότατο χρώμα. Ἡ σαλάτα καὶ τὰ ἐπιδόρπια τὸν Κινέζων εἶνε ποιητικώτατα. Σαλάτες καὶ γλυκίσματα ἀπὸ μενεζέδες, πέταλα ρόδων ἢ ἄνθη ροδακινίας! Εἰπατε τίποτε;... Νὰ καὶ μιά σχετικὴ συνταγή: «Παίρνετε ἓνα μεγάλο καὶ φρέσκο χρυσάνθεμο καὶ τὸ πλένετε καλά. Ἐπειτα κομᾶτε τὰ πέταλά του καὶ κόβετε μερικὰ ἀπ' τὰ πράσινα φύλλα του σὲ μικρὰ κομματάκια καὶ τὰ ἀνακατεύετε μέσῃ σὲ χυλὸ καυμμένο ἀπὸ ἀλεύρι καὶ αὐτὰ χτυπᾶτε. Βουτάτε μέσα στὸ ρῆγμα αὐτὸ τὰ πέταλα τὸν χρυσάνθεμον κι' ἔπειτα τὰ ρίχνετε ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ μέσα στὸ τηγανί, ὅπου βράζει λάδι ἀπὸ ἀράκινα φουτίκια. Μόλις δῆτε καὶ ὁδοκοκκίνουσι, τὰ βράζετε ἀπὸ τὸ τηγανὶ καὶ τ' ἀπλώνετε ἀπάνω σ' ἓνα καθαρὸ στουπόχαρτο, πὺν ἀπορροφᾷ ἀμέσως τὸ λάδι τους καὶ τὰ στεγνώνει. Κι' ἔτσι ὅπως εἶνε ζεστά, ξεροκοκκινόμενα καὶ μπουρδὰτα, τὰ σερβίρετε, ἀφοῦ τοὺς ρίξετε ἀπὸ πάνω λίγη ψιλὴ ἔλκαρι.

Ἡ σαλάτα καὶ τὰ ἐπιδόρπια τὸν Κινέζων εἶνε ποιητικώτατα. Σαλάτες καὶ γλυκίσματα ἀπὸ μενεζέδες, πέταλα ρόδων ἢ ἄνθη ροδακινίας! Εἰπατε τίποτε;... Νὰ καὶ μιά σχετικὴ συνταγή:

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΚΑΠΙΕΤΑΝ

ΚΑΠΙΕΣΤΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο περιφημος από την ιστορία Ιταλός τυχοδιώκτης Κονσίνι, ο οποίος κατόρθωσε να γίνει πρωθυπουργός της Γαλλίας, είνε τρελλά ερωτευμένος με την Γκιζέλλα, την κόρη του θανασίμου εχθρού του δουκός του Αγκουλέμ, ο οποίος συνωμοτεί για να ανατρέψει απ' το θρόνο τον νεαρό βασιλιά Λουδοβίκο 13ο και ν' ανακηρυχθή αυτός βασιλεύς. Στά σγέδια του αυτά την οποία σκοπεύει να παντρήσει με τον μαρκήσιο Σέν-Μάρς, θέλοντας έτσι να εξασφαλίση την υποστήριξή του. Η Γκιζέλλα δίνει τη συγκατάθεσή της σ' αυτό τον γάμο, για να μη δυσχεραστή τον αγαπημένο της πατέρα, μα βεβαίως μέσ' στην καρδιά της λατρεύει τον ηρωικό ιππότη Καπεσταν, ο οποίος την αγαπά κι' αυτός. Ο Καπεσταν, τύπος φτωχού, αλλά γενναίου επαγγελματίου ευπατρίδου, έπειτα από πολλά κατορθώματα, σώζει τους από βέβαιου θανάτου τον βασιλέα Λουδοβίκο 13ο. Μά επειδή ο Καπεσταν άρνείται να χτυπήσει τον θανασίμο εχθρό του βασιλέως δουκά του Αγκουλέμ, ο Λουδοβίκος 13ος θυμώνει και τον αφήνει στην τύχη του. Έντα μεταξέ ο Κονσίνι συλλαμβάνει τον Αγκουλέμ ως συνωμότη, ενώ συγχρόνως η γυναίκα του, η Λεονώρα Γκαλιγκά, συλλαμβάνει την Γκιζέλλα, την οποία μισεί θανάσιμα, επειδή την αγαπάει ο αδελφός της. Τότε οι φίλοι του πρίγκηπα, ο Κοντέ, ο οποίος συμμορφώθηκε ως τότε με τον Αγκουλέμ κι' ο οποίος είχε επίσης βλέψεις στο θρόνο, συνωμοτούν για ν' ανακηρύξουν αυτόν βασιλέα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο γέρο-Ορνάνο, ο στρατάρχης, ήταν εκεί, με το σπαθί στο χέρι, έτοιμος κι' αυτός, να σκοτωθί!.

—Ζήτω ο Κοντέ! αλάλαζε το πλήθος, που όπισθοχωρούσε μανιασμένο, σαν τὰ μαντοσύλλα, όταν τὰ φοβερίζουν...

Και ή λέξις «προδοσία», έτρεχε, τώρα, καθαρά, ανάμεσα τους! Απορούσαν που εβρισκαν το Λουδρό, τόσο καλά έτοιμο ν' άμυνθή, άπορούσαν βλέποντας μονάχο τον Κοντέ, αντί να είνε επί κεφαλής της άναμενομένης φρουράς του! Πού ήταν, τάχα, ή φρουρά που έλεγαν, που θα παραβίαζε την είσοδο του Λουδρόου ;...

—Εκλαμπρότατε, είπε ο Καπεσταν στον αϊμάλωτο του, φανάγτε τους άμέσως, δι-τι πάτε, τώρα, να μιλήσετε Ι-δικαιτέρως με το βασιλέα! Φω-νάνγτε το άμέσως, ή, μά το Θεό, εϊστε χαμένοι!...

Ο Κοντέ στράφηκε προς το πλήθος. Το πρόσωπό του ήταν πελιδνό. Μέσ' στη στενή του δειλινόβ' άνταύγεια, ο άσπρισμένος λαός του Παρισιού εί-δε τον άρχηγό του, εαφνικά, να κάνει μιά άπεγνωσμένη κί-νησι, κι' έπειτα να τσαυλιζή κάποια λόγια, που δεν κατά-λαβε κανείς την έννοιά τους! Αλλά είδαν, άμέσως, τον Κον-τέ, να προχωρή προς το μέρος

του Ορνάνο... Και με το άλ-αθτό του ένστικτο, που κατέ-χει στις δραματικές στιγμές, ο λαός κατάλαβε, την ίδια τη στιγμή, πως ο πρίγκηψ έδει-χνε την πρόθεσι να έρθη σέ διαπραγματεύσεις, απ' ευθεί-ας με το βασιλέα! Μιά ζητω-κραυγή φρενητιώδης έπακο-λούθησε: Ζήτω ο Κοντέ!...

—Ας γίνουν στάχτη ύλοι! μούγκρισε, τότε, ο γέρο-Ορ-νάνο, με την κορσικανική προ-φορά του.

Και σηκώνοντας όριστικά το ξίφος, έτοιμαζόταν να διατά-ξη: Πύρι!, όταν, έξαφνα, είδε τους δυο αυτούς ανθρώπους, που προχωρούσαν αλληλοδω-σταζόμενοι, πισισμένοι απ' το χέρι, σαν δυο φίλοι, όπως θα βράδιζε ο Πολυδεύκης με τον Κάστορα, πηγαίνοντας στη μάχη...

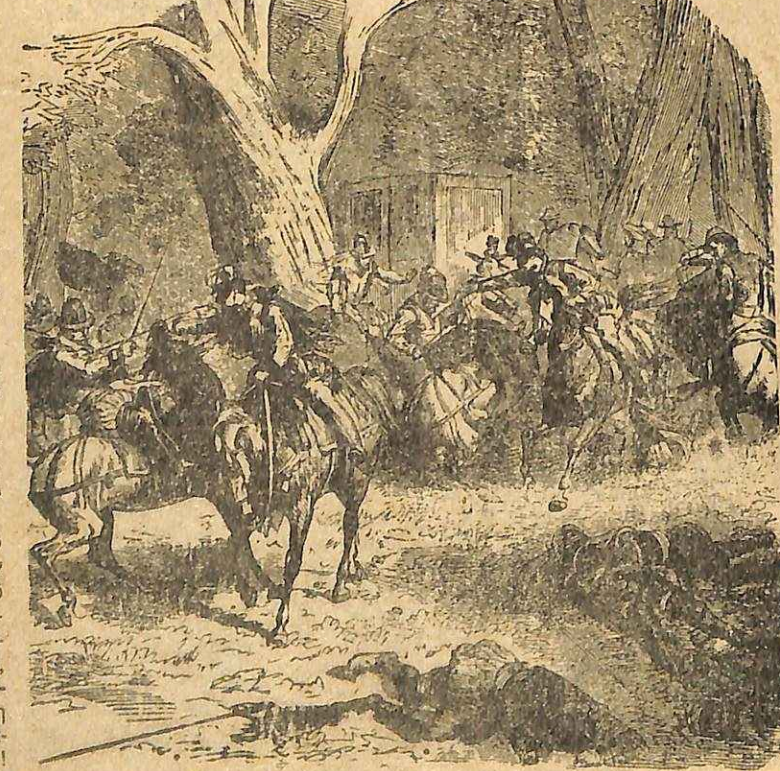
—Τραθηχτήτε σεις οι δυο, ό-πό κεί-πέρα! θροντοφώνησε, τότε, ο στρατάρχης.

Ο Καπεσταν έκανε τρία γοργά βήματα μπροστά, και με φωνή διαπεραστική, είπε τ' όνομά του:

—Καπεσταν!...

—Τό σύνθημά μας! είπε ο στρατάρχης. Αφήστε να περά-σουν!...

Έντωμεταξύ, ο «μικρούλης

Οι ιππείς της βασιλικής φρουράς διέλυαν τους επαναστάτες...

βασιλέα», καθώς τον έλεγε ο Καπεσταν, περίμενε θρόος και φρικιώντας, με τεντωμένα τ' αυτιά του προς το θόρυβο, προς τον μακρινόν αυτόν άν-τίλαλο, που ανέβαινε απ' όλο το Παρίσι, κι' αναρωτιόταν, κάθε δευτερόλεπτο, μήπως ή-ταν ή βοή του κεραυνού, που θάπεφτε σέ λίγο και θ' αφάνι-ζε το Λουδρό!...

Ήταν μόνος, μαζί με το γι-ατρό του. Ο δόκιτωρ Έρουάρ-του μιλούσε διαρκώς, για να καλύψη τη μεγάλη ταραχή του.

—Πού είνε ή μητέρα; τον δι-έκοψε ο Λουδοβίκος, ο οποίος μόλις πρόσχε στα λόγια του γιατρού.

—Η Αυτής Μεγαλειότης ή βασιλισσα είνε μαζί με τις θαλαμηπόλους της. Πρό όλί-γου της έκανα άφαιμάσι. Έ-χει, έξ άλλου, εκατό σωματο-φύλακες, συγκεντρωμένους στα διαμερίσματά της. Σας έλεγα, λοιπόν, μεγαλειότατε, ότι οι καπνοι της νικιτινης, του έξω-τικού αυτού φυτού, μπορεί να σταθούν λαμπρό αντίδοτο και να διαλύσουν τη μελαγχολία, απ' την όποια υποφέρει ή Με-γαλειότης Σας...

—Πού είνε ο Λυών; έκανε ο Λουδοβίκος, με πηγμένη κι' ε-ναγώνια φωνή.

—Στην έπαυλή του, άσφα-λώς, μεγαλειότατε... Δεν ξέρω μήπως ή Μεγαλειότης Σας, θα προτιμούσε απ' της κάνω μιά άφαιμάσι; Σας βλέπω δίχως κέφι, και νομίζω...

Κι' ο Έρουάρ έβγαλε το νυστέρι του. Ο βασιλεύς γύ-ρισε προς αυτόν, και με μιά όργη, που δεν τη συγκρατούσε πεία, του φώναζε κατά πρό-σωπο:

—Δεν πάτε, λέω γώ, στο δι-άβολο, με τη νικιτινή σας και με τις άφαιμάξεις σας! Άν είνε να πεθάνω, τώρα, σήμε-ρα, άς πεθάνω ήσυχος, τουλά-χιστον!...

Ο γιατρός έκανε, πάλι, μι-άν υπόκλισι, ξανάβγαλε στη θή-κη το νυστέρι, και βγήκε περ-πατώντας προς τα πίσω. Πέ-ρασε, τότε, στους αντιθαλά-μους, όπου ο φρουράρχος Βι-τρώ είχε συγκεντρωμένους πε-νήντα πιστούς σωματοφύλα-κες, έτοιμους να πέσουν, κι' ε-να νεύμα, για το βασιλέα τους και για τη μοναρχία.

—Έχω τη γνώμη, είπε ο γι-ατρός στο Βιτρώ, ότι ή Αυτού Μεγαλειότης είνε άρρωστη: Δεν θέλει να του κάνω μιά ά-φαιμάσι!...

—Έρουάρ, του είπε ο Βι-τρώ, μου φαίνεται πως μέσα σέ μιά ώσα, θάμιασε όλοι, εδω-μέσα, άρρωστοι, και θά μάς έ-χουν όλους «άφαιμάξει»...

—Πώς! τραύλισε ο Έρουάρ. Μά τί συμβαίνει ;...

—Ω! Εϊσατε, λοιπόν, κου-φός; Δεν άκούτε δεξ; Δεν ά-κούτε ;...

Μιά θύελλα ούρλιασματα έξεπούσε γύρω σ' όλο το πα-λάτι... Το βράδυ είχε πέσει... Η μεγάλες αϊθουσες, σιγά-σι-γά, βυθιζόντουσαν στο σκό-τος, και μέσα σ' εκείνο το σκοτάδι, που πλημμύριζε τό ά-χανές άνάκτορο, διέκρινε κα-νένας άμυδρά, στους αντιθα-λάμους και στις σκάλες, σι-λουέττες άκίνητων φρουρών, ώπλισμένων απ' την κοροφή στα νύχια, που περιμεναν την ώρα του άγώνος, της τελευ-ταίας πεισματώδους μάχης, που θα συνήπτετο μπροστά στο θρόνο, σίγουρα...

—Μόνος! Ολομόναχος! ψι-θύρισε ο Λουδοβίκος, πέφτον-τας σ' ένα κάθισμα.

Εσφίξε το χλωμό του κεφά-λι, μέσ' στις δυο τρεμουλιω-στές παλάμες του, και βυθί-στηκε σέ μιά άπεγνωσμένη, σέ μιά ζοφερή άνειροπόλησι, προ-σπαθώντας, όσο ήταν δυνατόν, να μην άκούη τις καμπάνες

που χτυπούσαν, σημαίνοντας το νεκρώσιμο ήχο της καταρ-ρευούσης μοναρχίας...

Είχε δίπλα του, όρθο σέ μιά καρέκλα, το γυμνό του ξίφος. Στο μάρμαρο του τραπέζιού, ήταν άκουμπισμένα δυο πιστό-λια: Ο μικρούλης βασιλέας είχε κάνει, μόνος του, τις προ-τοιμασίες του... περίμενε... και με το κεφάλι μέσ' στα χέ-ρια, αναλογιζόταν μυστικά:

—Σέ μιά ώρα, σέ μερικά λεπτά, θά έχουν, ίσως, όλα τε-λειώσει! Το Λουδρό θάχη πεία κυριευθί!... Θά μ' έχουνε συλ-λάβει! Ναί, αλλά θά σκοτώ-ω, θά σκοτώσω, θά ξεκάνω άρκετούς, προτού πεθάνω!

Ω! να πεθάνω δεκαπέντε χρόνων, μόλις! Ά, νάταν, έ-δω-πέρα, εκείνο το λαμπρό παλληκάρι, που μόνο με το φλογερό του βλέμμα, μούδινε τον πυρετό της δόξας, που μό-νο με τον ήχο της φωνής του, έκανε την καρδιά μου να δο-νεϊται, σαν από τη σάπινγχα της μάχης! Αλλά ενώ αυτός μου έσώσε τη ζωή, τον θν έ-σωσε δυο φορές, έγώ τον έθρι-σα! Δεν θά έσαναγυρίση πεία, το ξέρω! Είμαι μόνος, μόνος, ολομόναχος! Η σύλληψι του Αγκουλέμ, έπιτάχυνε, θαρρώ, τὰ γεγονότα! Αλλοίμονο!

Τον Κοντέ έπρεπε να συλλά-θουν! Αυτός είνε που, τώρα, θριαμβείει, που τον ζητωκρα-υάζει όλο το Παρίσι! Ναί, ο Κοντέ ήταν ο φοβερός έχθρός! Ω, φοβάμαι, φοβάμαι μονα-χός! Φοβάμαι τον Κονσίνι, τη μητέρα μου, το Ρισελιέ, όλον τον κόσμο! Και τον Κοντέ που έρχεται να μου έπιτεθί και να χώση τὰ νύχια του στις σάρ-κες μου, σαν το γεράκι!

Σήκωσε, πάλι, το κεφάλι. Τ' άπληνι του μάτια έκαναν το γύρο της αϊθούσης.

—Φοβάμαι; ψιθύρισε. Τι ώ-φελεί και να φοβάμαι, τώρα, άφου είνε γραφτό μου να πε-θάνω! Εμπρός, άς δείξουμε σ' αυτούς τους τυποτένους, ότι ο γιός του Έρρίκου Τετάρ-του, δεν μπορεί να φανή, ποτέ, δειλός! Άς δείξουμε στην Ι-στορία, πως σ' έναν άγώνα, σαν κι' αυτόν, ένός Βουρβώ-νου έναντιόν ενός άλλου, το οίκόσημό μου παρέμεινε άγνό, ενώ το άλλο, του Κοντέ, θά μείνη, μέχρι συντελείας των αίωνων, σημαδεμένο με μιά σκοτεινή γραμμή, την άτιμη γραμμή της προδοσίας!...

—Εκείνη τη στιγμή, ένας με-γάλος θόρυβος άκούστηκε στο Λουδρό! Φωνές, βήματα βια-στικά, κλαγγές σπαθιών! Ο Λουδοβίκος πετάχτηκε, όλόρ-θος, μονομιάς! Άρπαξε το ξί-φος του, κι' ο μικρούλης βα-σιλέας, κρατώντας το γερά, με βήμα άποφασιστικό, μ' ένα είδος ένθουσιασμού στα μάτια, βάδισε κατ' ευθείαν προς την πόρτα, και μ' ένα κίνημα άπε-γνωσμένο, βίαιο, την άνοιξε διάπλατη, μονάχος!

Συγχρόνως, υποχώρησε εκ-θαμβός, έμβρόντητος, μ' ένα ούλλισμα άβάσταχτης χαράς, μιάς απ' αυτές τις υπεράνθρω-πες χαρές, που δοκιμάζει κα-νένας, όταν ξυπνάει από ένα θανάσιμο και μαυρόν έφιάλη, κάποιες νύχτες άγώνιας, πυρε-τού! Ο πρίγκηψ του Κοντέ ή-ταν μπροστά του! Ο Κοντέ χλωμός, τρέμοντας όλος, τα-πεινός, χαμένος απ' τον τρό-μο! Κι' ο ιππότης Καπεσταν, παίρνοντας το πρίγκηπος, το και με το κεφάλι μέσ' στα χέ-ρια, άναλογιζόταν μυστικά:

—Μεγαλειότατε, λαμβάνω την τιμή να σας παρουσιάσω τον κύριο πρίγκηπα του Κον-τέ, που έρχεται, υποβάλλοντας τὰ σέβη του, να σας δηλώση την ύποταγή του!...

Πίσω απ' τον Καπεσταν, ο Λουδοβίκος, σαν μέσα σ' έ-να θνειρο θαμάσιο, διέκρινε τις σάλλες, τις στοές, το έσω-τερικό του παλατιού, φωταγω-γημένο, ως το βάθος, από πλη-θος πυρών και λυχνιών. Ύπη-ρέτες έτρεχαν, απ' όλες τις με-ριές, κι' άναθαν, βιαστικά, τους λυχνιστάτες, τὰ κηροτή-

της άναρρήσεως του Λουδοβί-κου Βου, πρώτη φορά πήγαινε προς αυτόν, να έκφράση την άφοσίωσί του...

Επί δυο ώρες, στη σειρά, ο Λουδοβίκος ο Δέκατος Τρίτος ένοιωσε τη μέθη του θριάμβου, τη μεγάλην ήδονή της κολα-κείας, την υπεργάμεια να σκέπτεται:

—Είμαι ο κύριος όλων αυ-τών εδώ!...

Επί δυο ώρες, στη σειρά, οι αντιθάλαμοι, γύρω, άνηχούσαν από τὰ ζήτω και τις έπευφημί-ες! Πηδούσαν τους τοίχους και τους κήπους, έκαναν να θονεί-ται το Παρίσι — κι' ή ίδια ή καμπάνες που χτυπούσαν πριν το συναγερμό της άνταρσίας, σήμαιναν, τώρα, το βασιλικό το θρίαμβο, τη νίκη του μι-κρούλη βασιλέα! Επί δυο ώ-ρες, στη σειρά, ο Κοντέ δοκί-μασε το φοβερό μαρτύριο της ταπεινώσεως, του έξευτελι-σμού — κι' άνάμεσα σ' αυτούς που τον περιπαίζαν, γνώρισε όλους όσους, χτές άκόμα, τον

Ο Κοντέ έπεσε γονατιστός.

για και τους πολυεταίους. Το παλάτι έλαμπε όλόκληρο, σαν να έπρόκειτο να δοθί κάποια μαγική γιορτή! Ο κόσμος ό-λος συνωθείτο, στο διάδρομο, με πρόσωπα χαρούμενα, και μιά μυριόστομη κραυγή, μία φρενητιώδης ιαχή, έκανε να δονείται το άνάκτορο, και να τρέμη συθέμελα:

— Ζήτω ο βασιλεύς! Ζήτω ο βασιλεύς! Ζήτω ο βασιλεύς!...

Ήταν εκεί ο Βιτρώ με τους φρουρούς του, ο Ορνάνο με την άκολουθία του, ο Ρισελιέ, έξευτρωμένος κανείς δεν έβρει πως, ο Λυών, που πρόθα-λε απ' το λάθος μιάς στοάς! Ήταν ο Κονσίνι, που έτρεχε, κι' εκείνος, να φιλήση του ά-νακτός το χέρι! Ήταν ή Μα-ρία των Μεδίκων, που όρμού-σε να τον άγκαλιάση! Ήταν ένα πλήθος εγγενείς, που εί-χαν χρόνια να πατήσουν εκεί μέσα! Ήταν έπιτροπές και σωματεία, που έρχόντουσαν να δώσουν όρκους πίστεως! Ή-ταν όλο το Παρίσι, κι' όλο το βασίλειο, που απ' τον καιρό

έκθρονίστηκε... Μεγαλειότατε, είπε ο Κον-τέ, έλπίζω πως δεν έχετε την πρόθεσι να ταπεινώσετε έναν ήττημένο!...

—Έναν ήττημένο! έκανε ο βασιλεύς. Αλλά ή βασιλική φρουρά, με την όποιαν άπει-λούσατε το Λουδρό, τί άπέ-γινε ;...

—Μεγαλειότατε, είπε ο Κον-τέ, μ' ένα χαμόγελο πικρό και πελιδνό, είνε φυλακισμένη απ' τον κύριο...!

Ο Λουδοβίκος δεν γύρισε να δη. Δεν είχε ανάγκη να γυρίση, για να καταλάβη πως του πρίγκηπος το χέρι έδειχνε τον ιππότη Καπεσταν. Μόνο, που, ρίγισε, άκούγοντας αυτό, και μιά φλόγα πέρασε στα μά-τια του:

—Μεγαλειότατε, είπε ο Κα-πεσταν, ή έκλαμπρότης του, νομίζω, ύπερβάλλει: ή στολές μόνο!...

—Σιωπή! είπε ο βασιλεύς. Έ, λοιπόν, έννοια σας, εδά-δελφε, δεν θά θελήσω να σας ταπεινώσω, όχι! Ένας Βουρ-βώνος, σαν και σας, σκοτώνει, βέβαια, ένα Βουρβώνο, σαν και μένα—άλλά να τον ταπει-νώση, δεν πιστεύω! Θά τρυ-πούσα με το ίδιο μου σπαθί, τον άνθρωπο αυτόν που θά τολμούσε να ταπεινώση ένα γνήσιο Βουρβώνο...

Ο Κοντέ έτρεμε σπασμοδι-κά. Το μυαλό του πήγαινε, με δέος, στο Ικρίωμα. Έβλεπε τον Ορνάνο, που τον κυττού-σε με μεγάλη περιφρόνησι. Έ-βλεπε τον Βιτρώ, με το σπαθί στο χέρι. Έβλεπε το νεαρόν εκείνο βασιλέα, να συγκρατή με κόπο την όργη του. Όλ' αυτά τὰ πρόσωπα, τριγύρω, παρουσιάζόντουσαν στα μάτια του, σαν πίσω από έναν πέπλο κόκκινο... Κι' έξαφνα έπεσε γονατιστός...

—Ωστε, είπε ξανά ο βασι-λεύς, σεις δεν θέλατε να με ταπεινώσετε ;...

—Όχι, μεγαλειότατε! άπο-κρίθηκε ο πρίγκηψ του Κοντέ, με την άπόγνωση του καταδι-κασμένου.

—Τότε, θέλατε, ίσως, να με σκοτώσετε ;...

—Όχι, μεγαλειότατε!

—Τότε, θέλατε να παρατη-θώ το θρόνο, όπως ζητούσαν ν' άναγκάσουν τον Έρρίκο Τρίτο ;...

—Όχι, ούτ' αυτό, μεγαλει-ότατε!...

Ο Λουδοβίκος άνέπνευσε βαρεία. Ήταν όλοφάνερο πως πάλευε με το θυμό που έθραζε βαθεία του, και που δεν ήξερε, εκείνη τη στιγμή, με τί τρόπο να τον έκδηλώση. Κύτταζε τον Ορνάνο, έπειτα τον Βιτρώ, εα-ναγύρισε τὰ μάτια στον Κον-τέ, και εαφνικά, έσκασε στα γέλια! Αυτό το πένθημο, το παγερό το γέλιο, μέσ' στην άλ-λόκοτη σιγή της άχανούς αϊ-θούσης, είχε κάτι τί το τρο-μερό!

—Ω! σκέφτηκε ο Καπε-σταν. Αλλά αυτός θά τον σκο-τώση, καθώς πάει! Αλλά έ-γώ, δεν τον έφερα εδώ, για να

έκθρονίστηκε... Μεγαλειότατε, είπε ο Κον-τέ, έλπίζω πως δεν έχετε την πρόθεσι να ταπεινώσετε έναν ήττημένο!...

—Έναν ήττημένο! έκανε ο βασιλεύς. Αλλά ή βασιλική φρουρά, με την όποιαν άπει-λούσατε το Λουδρό, τί άπέ-γινε ;...

—Μεγαλειότατε, είπε ο Κον-τέ, μ' ένα χαμόγελο πικρό και πελιδνό, είνε φυλακισμένη απ' τον κύριο...!

Ο Λουδοβίκος δεν γύρισε να δη. Δεν είχε ανάγκη να γυρίση, για να καταλάβη πως του πρίγκηπος το χέρι έδειχνε τον ιππότη Καπεσταν. Μόνο, που, ρίγισε, άκούγοντας αυτό, και μιά φλόγα πέρασε στα μά-τια του:

—Μεγαλειότατε, είπε ο Κα-πεσταν, ή έκλαμπρότης του, νομίζω, ύπερβάλλει: ή στολές μόνο!...

—Σιωπή! είπε ο βασιλεύς. Έ, λοιπόν, έννοια σας, εδά-δελφε, δεν θά θελήσω να σας ταπεινώσω, όχι! Ένας Βουρ-βώνος, σαν και σας, σκοτώνει, βέβαια, ένα Βουρβώνο, σαν και μένα—άλλά να τον ταπει-νώση, δεν πιστεύω! Θά τρυ-πούσα με το ίδιο μου σπαθί, τον άνθρωπο αυτόν που θά τολμούσε να ταπεινώση ένα γνήσιο Βουρβώνο...

Ο Κοντέ έτρεμε σπασμοδι-κά. Το μυαλό του πήγαινε, με δέος, στο Ικρίωμα. Έβλεπε τον Ορνάνο, που τον κυττού-σε με μεγάλη περιφρόνησι. Έ-βλεπε τον Βιτρώ, με το σπαθί στο χέρι. Έβλεπε το νεαρόν εκείνο βασιλέα, να συγκρατή με κόπο την όργη του. Όλ' αυτά τὰ πρόσωπα, τριγύρω, παρουσιάζόντουσαν στα μάτια του, σαν πίσω από έναν πέπλο κόκκινο... Κι' έξαφνα έπεσε γονατιστός...

—Ωστε, είπε ξανά ο βασι-λεύς, σεις δεν θέλατε να με ταπεινώσετε ;...

—Όχι, μεγαλειότατε! άπο-κρίθηκε ο πρίγκηψ του Κοντέ, με την άπόγνωση του καταδι-κασμένου.

—Τότε, θέλατε, ίσως, να με σκοτώσετε ;...

—Όχι, μεγαλειότατε!

—Τότε, θέλατε να παρατη-θώ το θρόνο, όπως ζητούσαν ν' άναγκάσουν τον Έρρίκο Τρίτο ;...

—Όχι, ούτ' αυτό, μεγαλει-ότατε!...

Ο Λουδοβίκος άνέπνευσε βαρεία. Ήταν όλοφάνερο πως πάλευε με το θυμό που έθραζε βαθεία του, και που δεν ήξερε, εκείνη τη στιγμή, με τί τρόπο να τον έκδηλώση. Κύτταζε τον Ορνάνο, έπειτα τον Βιτρώ, εα-ναγύρισε τὰ μάτια στον Κον-τέ, και εαφνικά, έσκασε στα γέλια! Αυτό το πένθημο, το παγερό το γέλιο, μέσ' στην άλ-λόκοτη σιγή της άχανούς αϊ-θούσης, είχε κάτι τί το τρο-μερό!

—Ω! σκέφτηκε ο Καπε-σταν. Αλλά αυτός θά τον σκο-τώση, καθώς πάει! Αλλά έ-γώ, δεν τον έφερα εδώ, για να

του γίνη ένα τέτοιο πράγμα! Άλλα εγώ, δεν έννοώ να τόν σκοτώσουν! Δεν προμηθεύω θύματα στο δήμιο, εγώ!...

—Δέν θάθελα νάμαι ούτε ψύλλος στόν κόρφο του! συλλογίζεσθαι ο Βιτρώ.

—Βρέ τόν κακομοιρή! σκεφτόταν κι' ο στρατάρχης.

Ο βασιλεύς σκούπισε τόν ιδρώτα που έτρεχε στο μέτωπό του. Τόσον καιρό, συνηθισμένος να ζή μόνος, κλεισμένος διαρκώς μέσ' στόν έαυτό του, δυσπιστώντας προς όλα και προς όλους, σπούδαζε, τώρα, τη διπλωματική προπόνησι-τιδιότητα που αποτελεί την πρώτη άρετη τών βασιλέων, κι' όλων τών κυβερνώντων γενικά.

—Εξάδελφέ μου! είπε, με τη διασταχτική φωνή εκείνη, που τόν χαρακτήριζε απ' τά μικρά του χρόνια. Θά σάς διηγηθώ μιάν ιστορία, που την έχω ακούσει απ' τό στόμα του παρόντος έδω-πέρα, κυρίου ντ' Ορνάνο: Κάποτε ο στρατάρχης ντε Ζοαγιέζ συνάδευε τόν πατέρα μου στο ταξίδι που έκανε στη Ρουέν. Θά γνωρίζετε, πιστεύω, πως ο Ζοαγιέζ ήταν προηγουμένως μοναχός, κι' ότι, αφού παρήγαγε τό μοναστήρι του, έγινε ένας απ' τούς άρχηγούς της αντιδυναμικής συνωμοσίας. Ως στρατάρχης, λοιπόν, πήγε στη Ρουέν, μαζί με τόν Έρρίκο Τέταρτο, και τη στιγμή που ο λαός έτρεχε, δεξιά κι' αριστερά, να δει τό βασιλέα, ο πατέρας μου γύρισε προς τόν Ζοαγιέζ, που φορούσε την δλόχρυση στολή του, και του είπε:

«Κύριε στρατάρχα, ξέρετε γιατί αυτό τό πλήθος παρατήσε τις δουλειές του, κι' ήρθε και χάνει τόν καιρό του, χαζεύοντας έδω; —Ήρθε, απάντησε ο Ζοαγιέζ, γιά να θαυμάση τη Μεγαλειότητά σας! —Απατάσθε! είπε, τότε, ο βασιλεύς-πατέρας μου: "Αν υπάρχει κάτι, έδω-πέρα, που μπορεί να θεωρηθί αξιοθαύμαστο, και που ήρθε ο λαός να καμαρώσει, είναι τό θέαμα ένός τόσο λουσσάτου και γουσοφορευμένου καλόγερου!... Τότε, εξάδελφέ μου, ξέρετε τί έκανε, άμέσως, ο Ζοαγιέζ;...

—Περιμένο, να μου τό μάθη ή Μεγαλειότης σας, είπε ο Κοντέ, παίρνοντας, πάλι, κάπως, την άνάσα του.

—Ε, λοιπόν, έφυγε άμέσως από τη Ρουέν, γύρισε ίσια, και με καλπασμό, στο μοναστήρι που είχε παρατήσει, και δέν βγήκε πειά από κεί-μέσα, μ' όλο που ο Πάπας τόν άνόμασε "Ιππότη της Μάλτας... —Λοιπόν, Μεγαλειότητά; —Έκανε ο Κοντέ, με μιάν άόριστη άνησυχία.

—Λοιπόν, είπε ο Λουδοβίκος, μ' ένα τρομερό χαμόγελο, έχομε στο Παρίσι τόσα τάγματα μοναχών, τούς Καπουτσιήνους και τούς Καρμηλίτες, τούς Δομινικανούς, τούς Κορδελιέρους, τούς Φραγκισκανούς, τούς Βενεδικτίνους, τούς Αύγουστίνους, τούς Ίακωβίτους, τούς Μαθουρίους, τούς

Γενοβέφινους, κι' ένα σωρό, ακόμα, μοναχούς, μελανούς, λευκούς, γκριζούς, και ριγωτούς — δίχως ν' αναφέρω τόσους οίκους ευλαβείας, σωπής και προσευχής, απ' τούς οποίους μπορείτε να διαλέξετε, ένα, και να κλειστήτε εκεί ως τό τέλος της ζωής σας!...

—Νά κλειστώ σε μοναστήρι;! μούγκρισε ο Κοντέ. Έγώ, να φορέσω ράσα;! Όχι, Μεγαλειότητά, ποτέ!...

Τό χαμόγελο του Λουδοβίκου έγινε πιο διαπεραστικό.

—Ε, τότε, ξαναείπε, είμαι άναγκασμένος να σάς πω: «Διαλέχτε απ' τά δυό, τί προτιμάτε, τη Βασιλική ή τό μοναστήρι».

Ο στρατάρχης Ντ' Ορνάνο

ρι!...

Ο Κοντέ ρίγισε δλόκληρος. Τά χέρια του, μισοτεντώνηκαν σε στάσι ίκεσιές. Ο Όρνάνο δάγκανε τό κάτσοπρο μουστάκι του. Ο Λυόν στεκόταν άσυγκίνητος. Ο Καπεσταν ήταν έξω φρενών, και μούγκριζε άνάμεσα στα δόντια του:

—Νά πάρη ο δαίμονας, τί έκανα! Τί προμηθευτής θυμάτων γιά τό δήμιο, τί προμηθευτής γιά τη Βασίλισση-πρό-τόνα, χτύπα τό άλλο! "Α, γελοιτέ ψευτοπαλληκάρη! Ρεζίλη, φανφαρόνε, τυποτένιε! Μόνο και μόνο γιά την ευχαρίστησι να κουβαλήσω, ως έδω, τόν άρχηγό της στάσεως, έγιναι πρόδοτης και χαφιές! Είμαι γιά φτύσιμο πειά, άτιμασμέ-

νος!...

—Μεγαλειότητά! τραύλιζε ο Κοντέ.

—Τή Βασίλισση ή τό μοναστήρι! βρυχήθηκε, πάλι, ο βασιλεύς.

Ο Κοντέ στυλώθηκε περιήφανα δλόρθος. Μιά φλόγα απ' της ράτσας του την τόλμη, τόν έμψύχωσε. Στράφηκε, τότε, προς τόν Καπεσταν.

—Νά, λοιπόν, ή έγγυήσεις που μου δίνετε! του είπε.

Κι' έπειτα, κυτώντας κατάματα τό βασιλέα: — Φυλακή γιά φυλακή! βροντοφώνησε. Άλλά κανένας δέν θάχη τό δικαίωμα να καυχήθι, στο μέλλον, πως είδ' ένα Βουρβώνο ρασοφόρο!...

ευπατρίδες, περίμενε στόν αντίθαλαμο, τό τέλος της δραματικής αυτής σκηνής. Ο Τεμίν έπήγε, με συνουσία, και τόν έβάλε σ' ένα κλειστό άμάξι — και μισή ώρα ύστερώτερα, ο Έρρίκος τών Βουρβώνων, πρίγκιψη του Κοντέ, δέν ήταν παρά τό νούμερο δεκατέσσερα του πύργου του Ήσαυρου, μέσ' στη Βασίλισση... — Ο Βιτρώ βγήκε απ' την αίθουσα, ρίχνοντας μιá παράξενη ματιά στόν Καπεσταν. Σ' ένα νεύμα του βασιλέως Λουδοβίκου, βγήκε από μέσα κι' ο Λυόν, κι' έρριξε τό ίδιο λοξό βλέμμα στόν Ιππότη. Σ' αυτές τις δυό ματιές, ο Καπεσταν διάβασε τό φθόνο, που προκαλούσε στους δυό αλλικούς. Τό ίδιο άντελήφθη κι' ο γέρο-Όρνάνο, ο στρατάρχης, ο οποίος, πριν έγκαταλείπει την αίθουσα, ψιθύρισε σ' αὐτί του Ιππότη:

—Νέε μου, αν δέν βγής, από δώ-μέσα, μεγάλος ευνουμένος του βασιλέως, σε συμβουλεύω να φύγης τρέχοντας απ' τό Παρίσι, και να βάλης καμιά έκασοτή λεύγες γι' ασφάλεια, μεταξύ του στήθους σου, και τών έγχειριδίων πού, σίγουρα, θ' άκονιστούν γιά σένα!

Κι' έπειτα, γυρίζοντας στο βασιλέα:

—Μεγαλειότητά, πρόσθεσε με κάποια τραχύτητα, δέν είναι μόνο ο κύριος Κοντέ, που έπρεπε να συλληφθί... —Α! ά! Και ποίος, λοιπόν, ακόμα; —Εμπρός, μίλησε καθαρά, καλè και γηραιά μου φίλε! Ποιόν θά έπρεπε, ακόμα, να συλλάβουμε; Τόν Γκιζ; ή;...

—Όχι, μεγαλειότητά: τόν Κονσίνιο Κονσίνι! είπε ψυχρά ο στρατάρχης, κι' έκανε μιάν ύπόκληση.

Κι' έπειτα, άπομακρύνθηκε άργά, σαν να περίμενε ή σαν να έλπιζε, κάποια φωνή, κάποια διαταγή...

Άλλ' ο βασιλεύς δέν είπε λέξι. Κι' ο στρατάρχης βγήκε έξω, σηκώνοντας τούς ώμους. Γιά δεύτερη φορά, ο βασιλεύς κι' ο Καπεσταν έμειναν μόνοι. Άλλά, αὐτή τη φορά, ο Ιππότης ήταν σκεπτικός, κι' ο Λουδοβίκος άχτινοβόλουσε! Ο Λουδοβίκος είχε ακόμα σ' αὐτιά του, τις λέξεις, που είχε φωνάξει, πριν από λίγο, με φωνή, πού, και τόν ίδιον, τόν κατέπηλανε:

—Λοχαγέ, συλλάβετε τόν πρίγκιπα!

—Εκλαμπρότατε, τό ξίφος σας! είπε ο Βιτρώ, προχωρώντας προς τόν Κοντέ.

XXXIV

ΟΠΟΥ Η ΤΥΧΗ ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΣΤΟΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ!

Έτσι ο Κοντέ συνελήφθη μέσ' στο Λούβρο, πού, λίγες ώρες πιο μπροστά, λογάριζε να γίνη κυρίαρχος του. Ο Βιτρώ τόν παρότρυνε στα χέρια του μαρκησιού ντε Τεμίν, ο οποίος, με καμιά εικοσαριά

σα, είχε γαληνέψει μονομιάς!...

Αὐτή ή σκέψι τάραιε, ακόμα, τό δεκαπενταετές αυτό παιδί, και τό γέμισε μιá νέα περιήγανεια. Έμοιαζε, τώρα, με τά παιδιά, που τούς δίνουν κάποιο παιχνιδάκι υπερδεμένο, και που άπορούν πως καταφέρνουν να τό κάνουν να δουλεύη, μοναχά τούς, βάζοντας σ' ενέργεια, άπλω, τό έλατήριο, και που θαυμάζουν πως τό κατάρθωσαν αὐτό, αν και δέν ξέρουν τό μηχανισμό του! Ο Λουδοβίκος κυττούσε τόν Ιππότη, με τόν ίδιο θαυμασμό, την ίδια άφέλη έγγνωμοσύνη, με την όποιαν θά κυττούσε τό παιδί, αὐτόν που τοῦχε. φέρει τό παιχνιδι... —Κάι, πρώτα-πρώτα, είπε ο βασιλεύς, πέστε μου γι' αὐτούς, τούς πενήντα φρουρούς, που ο εξάδελφός μου, ο Κοντέ, είχε κατορθώσει να όπλισι, όπως μās άνέφερε ο κύριος Λυσόν...

—Μεγαλειότητά, είπε ο Καπεσταν, προτιμώ να σάς διηγηθώ, όλα όσα συνέβησαν, απ' τη στιγμή πού, στην δδδ Βαζιάρ, συνάντησα τόν Κογκολέν... —Κογκολέν;! Ποίος είναι, πάλι, αυτός ο Κογκολέν; —Ο Ιππότης μου, μεγαλειότητά! Νά, λοιπόν, πως συνέβησαν τά πράγματα, στο μικρό κείνιο παιδοχείο... —Γιά σταθίτε μιá στιγμή, Ιππότη! δέκωψε, εαφνικά, ο βασιλεύς, χτυτώντας ένα ρόπτρο, τρεις φορές. "Ίσως θά-μαστε καλύτερα, γιά τη διήγησι αὐτή, μέσ' στην τραπεζαρία...

Ο βασιλεύς έψαχνε, έδω και λίγες στιγμές, τί δείγμα της φιλίας του να δώση στόν Ιππότη, που τόν είχε πη άλλοτε «ψευτοπαλληκάρη», και που τόν έθελπε τώρα να στέκεται μπροστά του, με κάποια φανερί στενωχαρία, σαν να του βαστούσε κάποια κακία. Η διαταγή που έδινε, ήταν μιá διαταγή συνθημένη —άλλά, τη βραδείαν αὐτή, φαίνεται πως έπρόκειτο να έκτελεσθί με κάποιαν ειδική μεγαλοπρέπεια. Και πράγματι, έπειτ' από λίγες στιγμές, ή πόρτα άνοιξε διάπλατα, κι' ο Καπεσταν, κατάρπηκτος, είδ' έναν αξιωματικό, με τη μεγάλη του στολή, με τό σπαθι στο χέρι, να φωνάζη, άμέσως, από μέσα:

—Τό δείπνο της Αυτού Μεγαλειότητος!

Πίσω απ' τόν αξιωματικό, ήταν τέσσερες λορχοφόροι. Άπό πίσω απ' τούς λορχοφόρους, τέσσερες άλλοι αξιωματικοί, που κουβαλούσαν ένα πολυτελέστατο τραπέζι. Πίσω απ' τό τραπέζι, άλλοι τέσσερες λορχοφόροι. Οί αξιωματικοί άφησαν τό τραπέζι μέσ' στην αίθουσα. Οί λορχοφόροι παρατάχθηκαν στόν τοίχο, κι' έμειναν άκίνητοι εκεί, μαρμαρωμένοι, σαν τις Καρυάτιδες. Απάνω στο τραπέζι, όπληχαν πιάτα άσημένια, χρυσά ποτήρια, δυό κηροπήγια, μ' έξη κεριά καθένα, μπουκάλες από

κρύσταλλο, όπου σπιθοβολούσαν τά ρουμπίνια τών παληών κρασίων της Βουργουνδίας, κι' ένα πλήθος διάφορες άπλάδες, σκεπασμένες με τ' άσημένια τά καλύμμάτα τους.

Ο Καπεσταν έμεινε έκθαμβος μπρός σ' αὐτή την άπερίγραπτη λαμπρότητα, κι' άθελα τό μυαλό του πήγε στο κιώτιο, τό άναποδογυρισμένο, μέσ' στόν έλεεινό του άχυρό, άπάνω στο όποιο ο Κογκολέν του είχε παραθέσει έν' από εκείνα τά όρώα χροιομέρια, που διπλάσιάζουν την όρεξι, και τριπλάσιάζουν τη δίψα... Έπειδή, όμως, πεινούσε άρκετά, έρριξε ένα βλέμμα λαίμαργο, στο πολυτελέστατο τραπέζι, ώσφράνθηκε με λιχουδιά τ' άρώματα που άνέβαιναν απ' αὐτό, άναστένανε βαθείά, και συλλογίστηκε:

—Μά την αλήθεια, έν' ώρατο πράγμα, τί τά θέλετε, να είναι κανένας βασιλιάς! "Αν ή μόνον βασιλιάς, θά μπορούσα να κάτσω, κι' εγώ, σ' αὐτό τό τραπέζι, και να γευθώ, μιá στάλα, αὐτά τά φαγητά, που πρέπει να-ναι, κι' αὐτά, βασιλικά, άφού είναι βαλμένα μέσ' σ' ασημι! Άλλά

δέν είμαι, παρά, μοναχά, ο φτωχός Ιππότης Καπεσταν... Μπα, δέν βαρύνει! Θά κυττώ τό βασιλιά να τρώη, πού, κι' αὐτό, είναι τιμή μεγάλη, κι' έτσι θά μ' άνοίξη ή όρεξι, και μένα... —Αν, όμως, ο Ιππότης ήταν έκπληκτος, ήταν και κάποιος άλλος, πιο έκπληκτος ακόμα: κι' αὐτός ο κάποιος, ήταν ο βασιλεύς, ο ίδιος! "Ως εκείνη τη στιγμή, όταν ζητούσε τό γεύμα ή τό δείπνο του, τόν ώδηγούσαν σε μιá τραπεζαρία, και καθόταν σ' ένα άπλό τραπέζι, με φαγητά κοινότητα και μέτρια... Γιά μιá στιγμή, ο βασιλεύς έμεινε βαθεία συλλογισμένος, μπροστά σ' αὐτές τις έκτακτες τιμές, στις όποιες δέν ήταν πολυσυνηθισμένος.

—Γιατί μου φέρνουν τό δείπνο μου, έδω; ρώτησε. Και γι-

ατί τόσες πολλές διατυπώσεις;...

—Μεγαλειότητά, απάντησε μιá φωνή βελουδένια και χαϊδευτική, εγώ έδωσα διαταγή να φέρουν έδω-μέσα, τό τραπέζι της Αυτού Μεγαλειότητος. Κι' όσο γιά τις εξαίρετικές διατυπώσεις, και την εξαίρετική έπισημότητα, είναι αὐτές που χρησιμοποιοῦνται πάντα, γιά τούς μεγάλους κι' ένδοξους βασιλείς!...

Κι' ο Λουδοβίκος είδε να ύποκλίνεται μπροστά του, εκείνος που ο γηραιός Όρνάνο, τόν είχε συμβουλεύσει πρό όλίγου να συλλάβη: ο Κονσίνιο Κονσίνι! Ο Καπεσταν, καθώς τόν είδε, ρίγισε. "Ενας άγριος θυμός τόν κυρίευσε εαφνικά. Σχεδόν χωρίς να θέλη, έφερε τό χέρι στο σπαθι του. Ο Κονσίνι, όμως, χωρίς να δείχνη πως τόν πρόσεξε, έβγαίνει, τώρα, απ' την αίθουσα, περπατώντας προς τά πίσω, σκυμμένος ως τό πάτωμα, σε μιá βαθεία ύπόκλησι, και παρατεταμένη, ως τη στιγμή που χάθηκε έξω απ' την πόρτα. Ο Λουδοβίκος, με μιá κίνησι, διέταξε τούς λορχοφόρους και τούς αξιωματικούς, να φύγουν, κι' εκεί-

νοι, από μέσα.

—Άλλά, μεγαλειότητά, παρατήρησε με σεβασμό ο φρουράρχος, ποίος θά σερβίρη τη Μεγαλειότητά σας;...

—Μπα, κύριε! Θά κάνω ετι έκανε κι' ο πατέρας μου, τη βραδεία της μάχης του "Αρκ: θά σερβιριστώ μοναχός μου! Καθίστ' εκεί, αντίκρυ μου, Ιππότη, κι' άς φάμε, γιατί πιστεύω να πεθαίνετε της πείνας, και σεις, όπως κι' εγώ...

Φίμη διαδόθηκε, άμέσως, στο παλάτι, πως ο βασιλεύς δειπνούσε με οικειότητα, μαζί με τόν Ιππότη Καπεσταν, κι' ένα πλήθος αλλικοί, έτοιμάστηκαν να τρέξουν και να υποβάλουν τά σέβη τους και τά συγχαρητήρια τους, στόν καινούργιον ευνουμένο, τόν ώρα που θά έβγαине έξω... Ο Κονσίνι γρήγορα διέσχισε δυό-τρείς

αίθουσες. Ήταν πελιδνός, απ' τό κακό του. "Όπως στις κρίσεις της μεγάλης λύσσας του, τά χείλη του ήταν άφρισμένα έλαφρά.

—Έννοια σου, μούγκριζε, έννοια σου, άθλιε, πρόδοτη, ραδιούργε! Τυχοδιώκτη! Ψευτοπαλληκάρη! Φάε στο βασιλικό τραπέζι! Θά σε στείλω να χωνέψης, τη νύχτα, με τό διάβολο!...

Στη μεγάλη σκάλα, βρήκε τόν Ρινάλντο που περίμενε.

—"Όλα έν' έτοιμα; ρώτησε ο Κονσίνι.

—Μπορείτε να κρίνετε και μόνος σας: ο Μπαζόργκ κι' ο Μονρεβάλ είναι στόν αντίθαλαμο. Ο Λουθινιάν ένει στη σκάλα, κάτω. Ο Ποντράιγ περιμένει στην αὐλή. Κι' εγώ κάθοιμ' έδω-πέρα, γιά να έπιθλέπω και τη σκάλα και τόν αντίθαλαμο. Στοῦ παλατιού την πόρτα, είναι ο Σαλάντρε, μ' έλκοι σπουδαία παλληκάρια, όλα ένα κι' ένα, νάστε ήσυχος! Αὐτή τη φορά, θαρρώ πως τόν κρατούμε γιά καλά, και δέν θά καταφέρν να εαφύγη!...

Ο Κονσίνι, με ένα κίνημα του κεφαλιού, έπεδοκίμασε τά μέτρα της ενέδρας, που θά είχε κανείς πώς είχε στηθί γιά κάποιο γίγαντα, μυθικό! Μόλα ταύτα, εκείνος που κινδύνευε από τόσες προετοιμασίες, εκείνος, γιά τόν όποιο ο Κονσίνι εύρισκε πως τριάντα δολοφόνοι, δέν ήταν άρκετοί να τόν προσβάλουν, ύποκλινόνταν, τη στιγμή εκείνη, χλωμός από περηφάνεια, μπροστά στο βασιλιά Λουδοβίκο.

—Πώς, μεγαλειότητά!... Θά δειπνήσω στο ίδιο τό τραπέζι μαζί σας...

Αὐτό ήταν μιá τιμή, που ο βασιλεύς δέν είχε κάνει, ως τότε σε κανένα!

Κι' ο δόλιος ο Ιππότης, στόν όποιον ο πατέρας του είχε διηγηθί, πως είχε, κάποτε, την εξαίρετική τιμή, να κυττάζη, μοναχά, τό βασιλέα που δειπνούσε, θαρρούσε πως όνειρευόταν, ένα όρώα όνειρο δόξας κι' ευτυχίας! Κάθισε στη θέσι, που ο Λουδοβίκος τόν είχε υποδείξει, και τότε, γιά μιá στιγμή, του φάνηκε πως ήταν ο κατακτητής του κόσμου, και κρίνοντας πως ο καλύτερος τρόπος, γιά να ευχαριστήση τόν ύψηλόν εκείνον άμφιτρώνα, ήταν να δειχτή καλός συμπτότης, άξιος, καθ' όλα, όμοιότατος, άρχις, χωρίς να χάνη δευτερόλεπτο, να καταβροχθίζι τό φαί του...

Ο Λουδοβίκος σιωπούσε και μασούσε μόλις, γιάτί στο στομάχι του δέν ήταν και περιφημο, παρ' όλο τό γιατρό που τόν επέθλεπε, ή, ίσως, κι' εξ αίτίας του γιατρού του. "Όσον άφορά τόν Καπεσταν, εκείνος ρίχτηκε, άμέσως στο ψήτο, και συγχρόνως, με χτυπητές έκφράσεις, ρίχτηκε και στη διήγησί του, μιá διήγησι φανταστική, γεμάτη έμφασι, που ο βασιλεύς την άκουε, ριγώντας όλος απ' τόν ένθουσιασμό του.

(Άκολουθεί)

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 1 Φεβρουαρίου 1934

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΑΝΑΤΕΛΛΟΝΤΟΣ ΗΛΙΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΙΑΠΩΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Πώς δημιουργήθηκε το 'Ιαπωνικό θέατρο από ένα σεισμό. 'Η λατρεία των 'Ιαπώνων προς τους ήθοποιους. 'Η άκριβεια των εισιτηρίων. Παραστάσεις που βαστούν μέρες δολέπλες. Τα γεύματα των θεατών. Πέσο πληρώνεται μία συνομιλία μ' έναν ήθοποιό. Μία μεγάλη 'Ιαπωνία τραγουδός, κλπ. κλπ.

Το 'Ιαπωνικό θέατρο δεν είναι πολύ παλιό. Δημιουργήθηκε κατά τον 9ον αιώνα μ. Χ. την εποχή που ήταν αυτοκράτορας του Βυζαντίου ο Θεόφιλος. 'Αν πιστέψουμε μάλιστα τον Θρόνο, η δημιουργία του όφειλεται σ' ένα σεισμό. Κοντά σ' ένα θαλάσσιο μέρος της επαρχίας Γιαμάτο, κατά το έτος 805, άνοιξε η γη από ένα μεγάλο σεισμό και μία άνωπορη αναθυμιάσις γεμάτη μιάσματα, ξεχύθηκε σ' όλη την περιοχή γύρω. Οι κάτοικοι της περιοχής, άρτισαν τότε να κινεί ξύλα για να διώξουν τον μολυσμένο καπνό, γιατί σύμφωνα με μία 'Ιαπωνική θρησκευτική δοξασία, η φωτιά, θεότης άρσενική, καταπολεμεί κι' εξολοθρεύει τον καπνό, θεότητα θηλυκή. Συγχρόνως, ένας νέος άρχισε να χορεύει ένα μυστηριώδη χορό πάνω στη γλάνη, αντίκρου σ' ένα ναό, και να κάνει θόρυβο για να διώξει τα κακά πνεύματα. Και, πραγματικά, έπειτα από λίγο ή μολυσμένες αναθυμιάσεις διαλύθηκαν. Οι κάτοικοι άρχισαν τότε ν' αναπαύονται θεομής εχθροσύνες στους θεούς και για να διατηρηθεί η μνήμη του ευχάριστου γεγονότος, καθιέρωσαν ετήσιους θρησκευτικούς χορούς από τους οποίους σιγά-σιγά διεισφορώθηκε το 'Ιαπωνικό θέατρο.

Ο θρόνος αυτός υπενθυμίζεται ως σήμερα ακόμα σε πολλά 'Ιαπωνικά θέατρα. Ποιν από την παρόστασι, ένας ήθοποιος, μετεμειρισμένος σε γέρο, γράναι σε προσκηνίο, χορεύει ένα χορό, και εύχεται χρόνια πολλά και ευτυχισμένα στους θεατές.

Κανένας λαός ίσως του κόσμου, δεν άγασα τόσο το θέατρο, όσο οι 'Ιάπωνες. Το αγαπούν παρά τις α-κριβάτες τιμές των εισιτηρίων, που είναι εντελώς δυσανάλογες προς την φτώχεια που επικρατεί στη χώρα του ανατέλλοντος ήλιου. Αυτό συμβαίνει γιατί οι 'Ιάπωνες, όταν πρόκειται να διασκεδάσουν, δεν τονίζονται καθόλου το χρήμα. Το μεγαλύτερο μέρος των εσόδων τους το διαθέτουν για πέντα.

Μία οικογένεια μ. Χ. που έδεσε 80 ως ποίμε φράγκα τον ήλινα, για την συντήρησή της, δεν τρώει τίποτε, να διαθέσει από εικοσι φράγκα για μία θεατρική παράσταση, άδιαφορώντας αν κατόπιν για να τή φέρει βόλτα σ' αναγκαθεί να κοινοποιήσει και το φαγητό της άσπης.

Είπε αλήθεια, ότι η παραστάσεις των 'Ιαπωνικών θεάτρων είναι... χορταστικάτατες. Βαστούν μία δολέπλη μέρα, κάποτε δε και περισσότερα ακόμα. Κανονικός ή

παραστάσεις αρχίζουν στις έννη ή στις δέκα το πρωί και τελειώνουν κατά τις έντεκα το βράδυ. Κάποτε, όμως, συνεχίζονται και ως την έπομένη.

Φυσικά, η άτελειότητες αυτές παραστάσεις διακόπτονται από πολλά και μεγάλα διαλείμματα, κατά την διάρκεια των οποίων οι θεατα... κοιταστούν ή και το στρώσουν στα γερά στο φάι, πίνουν, καπνίζουν, κοινοποιούν. Οι οι-κονόμοι παίρνουν μαζί από το σπίτι τους το φαγητό τους, οι άνοι-χοχέρηδες όμως το παραγγέλ-λουν στα έστιατόρια ή τελειότητα που λειτουργούν επίτηδες γι' αυτήν τη δουλειά κοντά στα θέατρα.

Η αλλαία στα 'Ιαπωνικά θέατρα δεν ύφονεται όπως στα Ε-ρωπαϊκά. Τραβιέται από τα πλάγια, όπως ακριβώς η κορυφή. 'Όσο για τη σκηνη αυτή είναι κιν-ητή, «περιστροφική», όπως την

παραστάσεις αρχίζουν στις έννη ή στις δέκα το πρωί και τελειώνουν κατά τις έντεκα το βράδυ. Κάποτε, όμως, συνεχίζονται και ως την έπομένη.

Φυσικά, η άτελειότητες αυτές παραστάσεις διακόπτονται από πολλά και μεγάλα διαλείμματα, κατά την διάρκεια των οποίων οι θεατα... κοιταστούν ή και το στρώσουν στα γερά στο φάι, πίνουν, καπνίζουν, κοινοποιούν. Οι οι-κονόμοι παίρνουν μαζί από το σπίτι τους το φαγητό τους, οι άνοι-χοχέρηδες όμως το παραγγέλ-λουν στα έστιατόρια ή τελειότητα που λειτουργούν επίτηδες γι' αυτήν τη δουλειά κοντά στα θέατρα.

Η αλλαία στα 'Ιαπωνικά θέατρα δεν ύφονεται όπως στα Ε-ρωπαϊκά. Τραβιέται από τα πλάγια, όπως ακριβώς η κορυφή. 'Όσο για τη σκηνη αυτή είναι κιν-ητή, «περιστροφική», όπως την

παραστάσεις αρχίζουν στις έννη ή στις δέκα το πρωί και τελειώνουν κατά τις έντεκα το βράδυ. Κάποτε, όμως, συνεχίζονται και ως την έπομένη.

γαλιέρες εύτυχες. Τα νόστιμα είναι ότι η εύτυχες αυτές μπορούν να αγοράσθούν με χρήμα, έχουν μάλιστα και διατίμηση. 'Η συνομιλία έξαφνα μίας κυρίας μ' ένα ήθοποιό στο σπίτι της ή σε κανένα από τα πολυάριθμα τελειότητα που βρίσκονται κοντά στα θέατρα, στοι-χίζει συνήθως είκοσι έως σαράντα γιένες δηλ. 300—500 δο. περί-που, μπορεί όμως να φθάσει σε τεράστια ποσά, αν η συνομιλία παραταθεί.

Έννοείται ότι οι φτωχότεροι θαυμαστές των ήθοποιών, που δεν διαθέτουν τα απαιτούμενα χρήμα-τα για να κοινοποιούν μαζί τους, άρκοινα στο να τους πα-ραμονεύουν στην είσοδο των πα-ρασκηνίων, για να τους δώσουν από κοντά.

Όχι μόνον σήμερα, άλλ' άνε-καθεν, ήταν τρομερά δημοφιλείς στην 'Ιαπωνία οι ήθοποιοι. Τα

Πολλοί κοιτινοί την παρέδωκαν με την Σάρα Μπεντ και με την Ιταλίδα τραγουδίστρια Έλεονώρα Ντοϊζε. 'Εξω από το θέατρο, η Σάρα Πάσο δεν έκανε καμμία έντοπωσι. Είπε μία συνηθισμένη γυναίκα της άσπης τζέας, αδύνατη και αδέξια μέσ' τζα ά-πλούστατα φροματά της και κά-τω από το κοινότατό της καπέλλο. Πάνω στην σκηνη, όμως, ένα δαι-μόνιο, λές, την έμψυχνε και την μεταμόρφωνε. 'Η λεπτή της φω-γι, έγραφε ένας Γάλλος κοιτινός, έχει φημισμούς σαν των αλλω-μύτων των εσταμπετών. Το σώμα της λυγίζει όπως τα ψηλά χορτά-κια, όταν τα φυσά ο έρας, και η κοιλιακή αυτή γυναίκα κάνει τηδμήματα και κινήσεις σαν των πουλιών.

Τα έργα που παίζονται στα 'Ιαπωνικά θέατρα είναι δυο ειδών: Λόγια, ιστορικά κατά κανόνα, και όποια χίνετα άρφηνο αλμα, και γίνεται συχνότατα ερασιόλη-η γνωστή 'Ιαπωνική αυτοκτονία με το άνοιγμα της καμιάς, και με μωδίες με σύγχρονη, ως επί το πλείστον, όλοως μεγάλων γε-ουδαρχών και που ο κόσμος είχε συνηθίσει να τον βλέπει με μεγα-λοπρεπή κοστούμια μεγιστάνων, παρουσιάζτηκε, ένα καλό πρωί, στους δρόμους του Τόκιο, φορών-

τας άρφηνο κοστούμι Ερωπαϊκό, κρατώντας στο χέρι του, ένα κομ-ψό μπαστούνι σαν ένας διανθής περιπατητής του δάσους της Βοι-λώνης, κι' έχοντας κολλημένο στα χείλη του ένα ποδό. Φαντάζεσθε την κατάληξη των 'Ιαπώνων. 'Ω-στόσο, από την ήμερα εκείνη, το ερωπαϊκό κοστούμι λανσαρίστηκε στην 'Ιαπωνία, αν ήθοποιοι, έτοιμοι έως τώρα 'Ια-πωνίδα ήθοποιός ήταν η περιφη-μη Σάρα Πάσο, έακουσθη και στην Εύρωπη, όπου θαυμάστηκε το παί-ξιμό της, όταν έκανε μία μεγάλη τουρνέ.

Πολλοί κοιτινοί την παρέδωκαν με την Σάρα Μπεντ και με την Ιταλίδα τραγουδίστρια Έλεονώρα Ντοϊζε. 'Εξω από το θέατρο, η Σάρα Πάσο δεν έκανε καμμία έντοπωσι. Είπε μία συνηθισμένη γυναίκα της άσπης τζέας, αδύνατη και αδέξια μέσ' τζα ά-πλούστατα φροματά της και κά-τω από το κοινότατό της καπέλλο. Πάνω στην σκηνη, όμως, ένα δαι-μόνιο, λές, την έμψυχνε και την μεταμόρφωνε. 'Η λεπτή της φω-γι, έγραφε ένας Γάλλος κοιτινός, έχει φημισμούς σαν των αλλω-μύτων των εσταμπετών. Το σώμα της λυγίζει όπως τα ψηλά χορτά-κια, όταν τα φυσά ο έρας, και η κοιλιακή αυτή γυναίκα κάνει τηδμήματα και κινήσεις σαν των πουλιών.

Τα έργα που παίζονται στα 'Ιαπωνικά θέατρα είναι δυο ειδών: Λόγια, ιστορικά κατά κανόνα, και όποια χίνετα άρφηνο αλμα, και γίνεται συχνότατα ερασιόλη-η γνωστή 'Ιαπωνική αυτοκτονία με το άνοιγμα της καμιάς, και με μωδίες με σύγχρονη, ως επί το πλείστον, όλοως μεγάλων γε-ουδαρχών και που ο κόσμος είχε συνηθίσει να τον βλέπει με μεγα-λοπρεπή κοστούμια μεγιστάνων, παρουσιάζτηκε, ένα καλό πρωί, στους δρόμους του Τόκιο, φορών-

τας άρφηνο κοστούμι Ερωπαϊκό, κρατώντας στο χέρι του, ένα κομ-ψό μπαστούνι σαν ένας διανθής περιπατητής του δάσους της Βοι-λώνης, κι' έχοντας κολλημένο στα χείλη του ένα ποδό. Φαντάζεσθε την κατάληξη των 'Ιαπώνων. 'Ω-στόσο, από την ήμερα εκείνη, το ερωπαϊκό κοστούμι λανσαρίστηκε στην 'Ιαπωνία, αν ήθοποιοι, έτοιμοι έως τώρα 'Ια-πωνίδα ήθοποιός ήταν η περιφη-μη Σάρα Πάσο, έακουσθη και στην Εύρωπη, όπου θαυμάστηκε το παί-ξιμό της, όταν έκανε μία μεγάλη τουρνέ.

Πολλοί κοιτινοί την παρέδωκαν με την Σάρα Μπεντ και με την Ιταλίδα τραγουδίστρια Έλεονώρα Ντοϊζε. 'Εξω από το θέατρο, η Σάρα Πάσο δεν έκανε καμμία έντοπωσι. Είπε μία συνηθισμένη γυναίκα της άσπης τζέας, αδύνατη και αδέξια μέσ' τζα ά-πλούστατα φροματά της και κά-τω από το κοινότατό της καπέλλο. Πάνω στην σκηνη, όμως, ένα δαι-μόνιο, λές, την έμψυχνε και την μεταμόρφωνε. 'Η λεπτή της φω-γι, έγραφε ένας Γάλλος κοιτινός, έχει φημισμούς σαν των αλλω-μύτων των εσταμπετών. Το σώμα της λυγίζει όπως τα ψηλά χορτά-κια, όταν τα φυσά ο έρας, και η κοιλιακή αυτή γυναίκα κάνει τηδμήματα και κινήσεις σαν των πουλιών.

Τα έργα που παίζονται στα 'Ιαπωνικά θέατρα είναι δυο ειδών: Λόγια, ιστορικά κατά κανόνα, και όποια χίνετα άρφηνο αλμα, και γίνεται συχνότατα ερασιόλη-η γνωστή 'Ιαπωνική αυτοκτονία με το άνοιγμα της καμιάς, και με μωδίες με σύγχρονη, ως επί το πλείστον, όλοως μεγάλων γε-ουδαρχών και που ο κόσμος είχε συνηθίσει να τον βλέπει με μεγα-λοπρεπή κοστούμια μεγιστάνων, παρουσιάζτηκε, ένα καλό πρωί, στους δρόμους του Τόκιο, φορών-

τας άρφηνο κοστούμι Ερωπαϊκό, κρατώντας στο χέρι του, ένα κομ-ψό μπαστούνι σαν ένας διανθής περιπατητής του δάσους της Βοι-λώνης, κι' έχοντας κολλημένο στα χείλη του ένα ποδό. Φαντάζεσθε την κατάληξη των 'Ιαπώνων. 'Ω-στόσο, από την ήμερα εκείνη, το ερωπαϊκό κοστούμι λανσαρίστηκε στην 'Ιαπωνία, αν ήθοποιοι, έτοιμοι έως τώρα 'Ια-πωνίδα ήθοποιός ήταν η περιφη-μη Σάρα Πάσο, έακουσθη και στην Εύρωπη, όπου θαυμάστηκε το παί-ξιμό της, όταν έκανε μία μεγάλη τουρνέ.

θοποιούς, άλλ' από σημαίνοντα πρόσωπα και αξιοσημείους άριστο-κράτες. Σήμερα όμως, αν και εκ-τελούνται από ήθοποιούς, δεν παί-ζονται, παρά μονάχα στα άνάκτο-ρα ή στα παλάτια των μεγιστά-νων.

Τα μελοδράματα αποτελούνται από πολλές πράξεις και βαστούν τουλάχιστον τέσσερες ώρες. Στην άρχη ήθοποιοί και κοινόν προσεύ-χονται στους θεούς κι' εύχονται μακροήμερυσί στον αυτοκράτορα. 'Υστερα γίνονται έδρακα και έν-στομίζονται κατάρες έναντίον των κακοποιών και των έχθρών της 'Ι-απωνίας, και μόνον κατόπιν απ' όλα αυτά παίζεται το μελόδραμα, με στερεότυπη υπόθεση, που είναι πάν-τα κάποιος παλιός ήρωϊκός μύθος ή θρύλος.

Οι ήθοποιοί φορούν βαρύτιμα λευκόδινα φορέματα και τα πρό-σωπά τους σκεπάζονται από φαι-κτές μάσκες. Στην άρχη έκτελούν μιμόδραμα (χορό που μιμείται κά-ποια πράξη) ιδιόρρυθμο και έκτά-κτος έκφραστικό, συνοδευόμενος από ευνδαύλους, πλαγιάλους, μικρά και μεγάλα τύπανα. Το σύνολο έχει κάτι το μεγαλειώδες και το άγριο. Αυτοί-τις φορές, κατά την διάρκεια του χορού, οι ήθοποιοί σταματάνε το χορό και τραγουδάνε με μία θαυμά ιερατική φωνή, καλή η ποιότητα, ύποβλητική και μυστηριώδη...

Κοντά στα 'Ιαπωνικά θέατρα ύ-πάρχουν καμαρά. Και αυτά είναι έκτάκτως ιδιόρρυθμα, όπως το κά-θε τι στην 'Ιαπωνία. 'Αναφέ-ρουμε μερικάς ιδιορρυθμίες τους, έκείνες που προκαλούν την μεγα-λίστη έντύπωσι. 'Εν πρώτοις το κατόφι των καμαρά είναι σπαρ-μένο με μικρούς σορούς από άλα-τα. Γιατί το άλας θεωρείται στην 'Ιαπωνία... γουλιδικό, συγχρόνως δε και εξαγνιστικό: διώχνει τα πον-ηρά πνεύματα!

Δεν είναι, όμως, αυτή η μόνη ιδιορρυθμία που βλέπει ο Εύρωπα-ός στην είσοδο των 'Ιαπωνικών καμαρά: για να μπήτε στα καμ-παρά πρέπει να βγάλετε τα πα-πούτσια σας, όπως γίνεται στις Τουρκικές εκκλησίες.

Όσο για τα «νούμερα» που έκ-τελούνται στα καμαρά αυτά δεν είναι πολλά: άπαγγελία, χορός, τραγούδι και σάτυρα μιμητική. Οι ήθοποιοί των καμαρά σατιρίζουν διάφορες προσωπικότητες, μιμώ-μενοι τη φωνή, τις κινήσεις, τους μορφαρισμούς των, όπως περίπου γίνε-ται και στις Εύρωπαϊκές έπιθεω-ρήσεις. 'Ως τόσο το κυριότερο νού-μερο είναι μία «διήγησις» την ό-ποια λέει ένας ήθοποιός που βα-σταίει δέκα, είκοσι και τριάντα πα-ραστάσεις. 'Ο ήθοποιός άρχίζει ή συνεχίζει τη διήγησι, τονίζει τα «σόνιν» μέρη που έξερει ότι άρέ-σων ιδιαίτερα στο κοινό, σταματά και πίνει ένα φλυτζάνι άχριστό τοαί, βστερα συνεχίζει, κλαίει, γε-λά, αιδιλάζει, άργίζεται κατά το πρόσωπα που παριστάνει, και τέ-τοιος στην πιο παθητική, στην πιο πλείστην υπόθεση, τις όποιες κατά προτίμηση παρακολουθούν οι Εύρω-παίοι που μένουν στην 'Ιαπωνία.

Υπάρχουν, όμως, και μελοδρά-ματα τα περίφημα «Νό». Τα με-λοδράματα αυτά είχαν άλλους κα-θαρώς θρησκευτικό χαρακτήρα, και γι' αυτό δεν παίζόντουσαν από ή-

ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Ο Πάμπστ, ο διάσημος Γερ-μανός σκηνοθέτης, τον όποιο καταρβωσε να τραβήξει ή 'Α-μερική, ήρθε σε ήρξη με... την άμερικανική νοοτροπία από την πρώτη επαφή του με το Χόλλυ-γουντ. Το πρώτο σενάριο που του έδωσαν, το γύρισε περι-φρονητικά στην έταιρεία, με την παρατήρησι ότι είναι... ήλλ-θιο, άνάξιο λόγου! Και κάθη-σε κι' έγραψε μόνος του ένα σε-νάριο, με τον τίτλο «Ένας σύγ-χρονος 'Ηρας». Το γύρισμα της ταινίας θ' άρχιση συντομώ-τατα — άν, φυσικά, ο Πάμπστ δεν άναγκαστή, από την αντί-δρασι που συναντά, να έγκατα-λείψει το Χόλλυγουντ...

Γυρίζονται και' αυτάς στο Παρίσι τέσσερα νέα φίλμ με σενάρια παρμέ-να από περίφημα λογο-τεχνικά έργα. Το πρώτο είναι ο «Ηλίθιος», από το άριστουργηματικό μυθι-στόρημα του Δοστογιέ-σκι, με σκηνοθέτη το Ράσοο Τουργιάσκου. Δεύτερο, έρχεται το «Σκάνδαλο», από το δράμα του 'Ανρύ Μπα-τάιγ. Τρίτο, «Η γυναίκα και το νευρώσατο», έ-πι τη βάσει του μυθιο-ρήματος του Πιέρ Λουίς. 'Επί-σης, τελειώνει το γύρισμα μίας νέας βερσιόν, της «Σαφρούς», από το όμώνυμο ρομάντσο του 'Αλφόνσου Νταντέ.

Αρχισε στο Χόλλυγουντ το γύρισμα δυο συγχρόνως φίλμ, με θέμα την ιστορία της οικο-γενείας των μεγάλων τραπεζι-τών Ρότοχιλν. Στη μία από τις ταινίες αυτές, θα πρωταγωνι-στήση ο Τζόρτζ 'Αρλις, ο γνω-στός ήθοποιός που υπεδύθη ή-δη στην θδώνη τους ρόλους του Βολταίρου και του Ντιοράελι.

Η Μαίη Γουέστ ζήτησε έπιμό-νας από την έταιρεία, στην ό-ποια εργάζεται, να γυρίσθ ή «Νανά», το περίφημο μυθιστό-ρημα του Αιμιλίου Ζολά, πι-στεύοντας ότι θα της δοθ ή ευκαιρία να δημιουργήση ένα από τους καλύτερους ρόλους.

Από τα 572 φίλμ που προε-βλήθησαν στο Παρίσι κατά τη διάρκεια του 1933, τα 158 ή-σαν γαλλικά, τα 230 άμερικα-νικά και τα 113 γερμανικά. 'Η γαλλικές έφημερίδες, σχολιά-ζοντας τον στατιστικό αυτόν πί-νακα, παρατηρούν με πικρία ό-τι, στο ίδιο χρονικό διάστημα, οι κινηματογράφοι του Βερολί-νου παρουσίασαν δώδεκα μονά-χα γαλλικά φίλμ...

Ο Ρενέ Κλαίρ, ο διάσημος Γάλλος σκηνοθέτης μελετά το γύρισμα ενός φίλμ, από το ό-ποιο θα λείπουν καθ' όλοκλη-ριαν οι... άνθρωποι. Στην ται-νία αυτή, ρόλο πρωταγωνιστών και κομπάρσων, θα παίζουν μο-

θυμάστε τι φασαρία έγινε με μιά γραμματέα της Κλάρας Μπόου που έβγαλε στα φόρα όλην την έρωτική άλληλο-γραφία της κυρίας της κι' έχάλασε ο κόσμος; 'Ηρθε τώρα ή σειρά της 'Ανν Χάρντικκ, να πάθι τα ίδια. 'Εδωξε την ιδιαίτερη γραμματέα της κι' έκείνη βγήκε κι' έδημοσίευσε ό-λα τα μυστικά της άλλη-λογραφίας της. Σκάνδαλο!...

Μία άμερικανική έται-ρεία που έγύριζε τελευ-ταία μία κινηματογραφική έπιθεώρησι, μεταχειρίσθηκε και μιά φωτογραφία που παρίστα-νε το μακαρίτη Ροδόλφο Βα-λεντίνο με μαγιό και τουρμπά-νι άνατολίτικο. Για να μη πλη-ρώση όμως 50 δολάρια, δεν έ-ζητηση την άδεια του φωτογρά-φου. 'Εκείνος έκαιεν άγωγή και το δικαστήριο καταδίκασε την έταιρεία να του πληρώση 100.000 δολάρια ως άποζη-μίωσι.

Η 'Ελισάβετ Γιούγκ είναι μα-νιώδης ποδηλατίστρια. Κάθε πρωί, πριν πάει στο στούντιο, κάνει με το ποδήλατό της έναν περίπατο στην έξοχη.

Στην Αυστρία άπηγορεύθη-σαν όλα άνεξαρτήτως τα φίλμ που προσβάλλουν το άσθμα της θρησκείας και της πατρι-δος.

ΠΑΝΕ δυο χρόνια τώρα, μās είπε ο φίλος μας Ζ... Έγυρξα τότε απ' το Άθηνον στο Παρίσι. Για να περάσω ήσυχα την νύχτα στο βαγόνι της πρώτης θέσεως, μεταχειρίστηκα το άθρον τέχνασμα να βάλω το μπαστούνι μου στην κλειδαριά της πόρτας από μέσα για να εμποδίσω να μπουδν στο σταθμό. Σε λιγάκι ένα γερό χέρι γύρισε το πόμολο της πόρτας απ' έξω, έσπασε το μπαστούνι μου και μπήκε μέσα ένας Έγγλέζος λόρδος με τις βαλίτσες του. Τρεις άλλοι έπιβάτες μπήκανε συγχρόνως και γενήκαμε πέντε.

Έκανα ύπομονη και συνάζοντας τα πακέτα μου, ζάρωσα σε μια γωνιά. Ο Έγγλέζος κάθισε στην άλλη άκρη του βαγονιού κι οι άλλοι τρεις κοντά μας.

Στις όχτώ το βράδυ το τραίνο έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Ο Έγγλέζος πήρε από μια κουβέρτα ένα κασκέτο, το φόρεσε, έβαλε ένα ζεστό έπαινοφόρι και πλάγιασε. Και οι άλλοι τρεις κάνανε το ίδιο. Άρχισε να με παίρνει ο ύπνος, όταν είδα τον Έγγλέζο να σηκώνεται έξαφνα, να πετάει την κουβέρτα και να ανακάθεται στον πάγκο. Έβγαλε τα δυο χονδρά παπούτσια του, τάρριξε κάτω και ξαναπλάγιασε.

— Αν ο καθένας μας έκανε το ίδιο, είπα μέσα μου, ο αέρας του βαγονιού θα γέμιζε ευωδιές...

Μα ο Έγγλέζος ξανακοιμήθηκε με ήσυχη συνειδησι, ενώ εγώ έρέμβαια.

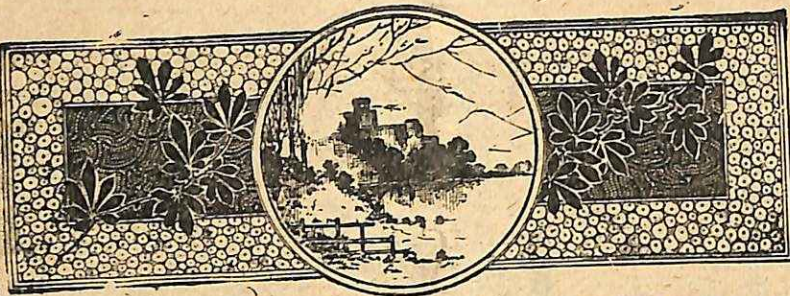
Φαίνεται όμως πώς κι ο γείτονάς μου είχε ευπνήσει και άμα είδε τον Έγγλέζο να ροχαλίζει, άπλωσε το χέρι του, χωρίς να σηκωθεί, πήρε το ένα παπούτσι του και το πέταξε έξω απ' την πόρτα με μια σπρωξιά, σαν να πετούσε την στάχτη του τσιγάρου του! Ύστερα ξανακοιμήθηκε.

Εγώ, παρακολουθώντας αυτή τη σκηνή, κατάκρινα την διανοητική αυτού του έπιβάτου που δεν έδινε πεντάρα για την ιδιοκτησία των άλλων. Συλλογίζομουν τι θα συμβεί, όταν ευπνύσει ο Έγγλέζος. Φυσικά, θα ζητούσε το παπούτσι του που του έλειπε. Θα διασκεδάσουμε λιγάκι, σκέφτηκα.

Περιμένοντας τα γεγονότα, γελοῦσα με τον Έγγλέζο που ροχαλίζει, χωρίς να ξέρη τί παχνίδι τουπαίξε ο γείτονάς του.

Στις δεκάμιση φτάσαμε στην Βαλέντσια, κανένας όμως δεν κουνήθηκε. Τα μεσάνυχτα το τραίνο σταμάτησε στο Λυόν, και δυο απ' τους έπιβάτες κατέβηκανε για να ξεμουδιάσουν τα πόδια τους. Ο Έγγλέζος ξάπλωσε τα μπράτσα του, έδηξε κι άλλαξε πλευρό.

Άμα το τραίνο αφύριξε, οι δυο έπιβάτες γυρίσανε στο βαγόνι και ξάπλωσαν. Εγώ έμεινα ζυμπητός, μα απ' το κούνημα του τραίνου με πήρε τέλος

ΣΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

PAUL BONHOMME

ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ!

ο ύπνος.

Ύστερα από δυο ώρες ξύπνησα απ' τον κρότο της πόρτας και είδα με άπορία πώς έκεινος που είχε πετάξει το παπούτσι του Έγγλέζου είχε φύγει!

Στο Ντιζόν κατεβήκανε κι οι άλλοι δυο και μείναμε εγώ με τον Έγγλέζο.

Χωρίς αμφιβολία, η ευθύνη θάπεφτε άπάνω μου για το χάσιμο του παπουτσιού. Τι να κάνω; Δεν μπορούσα να κατεβώ προτού φτάσουμε στο Παρίσι. Είχα ανάγκη να πάω εκεί. Έκείνο που μπορούσα να κάνω, ήταν ν' αλλάξω βαγόνι. Κύτταξα τον οδηγό και μ' έκοψε ταξά τον οδηγό! Το τραίνο ήταν έξπρες και δεν σταματοῦσε πουθενά. Να πηδήξω απ' την πόρτα, θάσπαζα το κεφάλι μου!

Μόλις έκλεισα τον οδηγό, η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο έπιθεωρητής για να έλέγξει τα μπιλιέτα. Έπρεπε να ξυπνήσω τον Έγγλέζο, γιατί είχε βγή ο ήλιος.

Ο Έγγλέζος άρχισε να ντυνεται, φόρεσε το ένα παπούτσι του που του άφησε ο γείτονάς του και άρχισε να ζητά το άλλο. Εγώ έκανα τον κοιμισμένο και μ' ένα μάτι έβλεπα τι θα συμβεί, προσπαθώντας να μη γελάσω.

Ο Έγγλέζος ανασήκωσε τον ποδόγυρο του καναπέ και έφαχνε με το πόδι του. Μα δεν βρήκε τίποτα! Κάθισε τότε κατάρια, κύτταξε δεξιά, άριστερά... Τίποτα! Τίποτα!

Ευτυχώς οι άνθρωποι εκείνοι που μπορούν να κρατήσουν σο-

βαρότητα, σε τέτοιες περιστάσεις, Έγώ, δυστυχώς, δεν το κατώρθωσα. Βλέποντάς τον να ψάχνει για να βρή το παπούτσι του και σκεπτόμενος πώς θα βγή στον σταθμό μ' ένα παπούτσι, άρχισα να γελάω.

Συμφορά μου! Ο Έγγλέζος, βλέποντάς με να γελάω, πήδηξε σαν να τον δάγκασε κανένας.

— Παρντόν! είπα με άγγλική προφορά, έρετε που βάλανε το παπούτσι μου;

— Πώς είπατε; είπα σηκώνόμενος και κάνοντας πώς δεν καταλαβαίνω τίποτα...

— Πού είναι το παπούτσι μου; φώναξε.

Εγώ σήκωσα τους ώμους μου, σαν άνθρωπος που δεν ξέρει τίποτα.

— Το παπούτσι μου θέλω! ξαναφώναξε αυτός.

— Τι θέλετε να σας κάνω; Φάξετε να το βρήτε, του είπα.

— Εφάξα, μα δεν το βρήκα πουθενά... Σεις το κρύψατε για να γελάσετε... και θα σας πάρη το τιτάβολο! ούρλιαξε ο Έγγλέζος.

— Δεν άγγιξα το παπούτσι σας! του είπα. Αν σας τ'όκρυψαν, θα τ'όκαμε ένας απ' αυτούς που φύγανε.

— Όχι... Όχι... Αυτοί κοιμόντουσαν.

— Πολύ καλά, κι' εγώ το ίδιο έκανα.

— Όχι! φώναξε. Σεις γελάσατε γι' αυτό το κακό που μούβρε. Λοιπόν, σεις είσαθε ο ένοχος. Έμπρός, μιλάτε...

— Δεν μπορώ, γιατί δεν ξέρω τίποτα.

— Πολύ καλά! είπα με από-

φασί ο Έγγλέζος.

Έπειτα συμάζεψε τα πακέτα του, είδε με λύπη το ξυπόλυτο πόδι του και σώπασε, ως που φτάσαμε στο Παρίσι.

Εξώ έθρεχε ραγδαία. Όταν μπήκαμε στο σταθμό, έκλεισα την βαλίτσα μου και τα πακέτα μου, σκεπτόμενος ν' αφήσω τον Έγγλέζο να φωνάξει και να βγώ έξω. Μα εκείνος μπήκε μπρός, μούφραξε το πέραςμα με το μπράτσο του, και φώναξε απ' την πόρτα ένα υπάλληλο του σιδηροδρόμου. Τότε, πήγα να βγώ απ' την άλλη πόρτα, μα με κράτησε απ' το έπαινοφόρι μου και θά το ξέσχίσε αν έφευγα.

Τέλος κατέφρασε ο έπιθεωρητής.

— Παρντόν, του είπα ο Έγγλέζος, δείχνοντας το ξυπόλυτο πόδι του που το σήκωνε ψηλά. Ο κύριος αυτός—και με έδειξε— πήρε το παπούτσι μου και δεν θέλει να μου το δώσει. Θέλω να τον καταγγείλω στην Αστυνομία, μα έπειδή δεν μπορώ να πάω εκεί χωρίς παπούτσι μέσα στη λάσπη, διατάξατε έναν έργατή για να σηκώσει στον ώμο του για να περάσω τον σταθμό. Ο κύριος απ' εδώ θα μās συνοδεύει στην αστυνομία!..

Εξαφνα μούβρε μια ιδέα λίγο πρόθυχη, μα πρακτική. Σκέφτηκα πώς το καλύτερο μέσον για να γλυτώσω απ' τον Έγγλέζο, ήταν να τον παρουσιάσω για τρελλό! Ο έπιθεωρητής θά τον πίστευε, βλέποντας τον έρεθισμό του και το ξυπόλυτο πόδι του που το κουνούσε ακατάπαυστα. Με μια χειρονομία του είπα την σκέψη μου. Αμέσως το πίστεψε. Έσκυψα στο αυτί του και συνέχισα έμπιστευτικά:

— Αλλοίμονο, κύριε, δεν έχω ιδέα σε ποιά κατάστασι βρίσκειται αυτός ο κακομοίρης! Πιάσχει από μανία καταδιώχως και νομίζει πώς του έκλεψα το παπούτσι του. Δεν ξέρω τί τ'όκανε, γιατί σαν ανέβηκα στο βαγόνι, αυτός κοιμότανε. Έβθαια, θά πη πώς τ'όκανα για να άστειευθώ... Το άπλουστερο κατά τη γνώμη μου, είναι να τον στείλετε σ' ένα άσυλον και να τον βεβαιώσετε πώς εκεί μέσα θά βρή το παπούτσι του!..

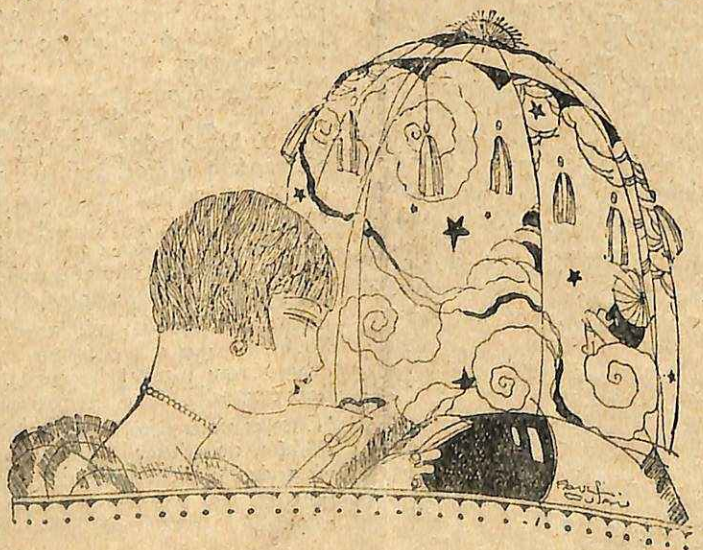
— Μη χειρότερα! ψιθύρισε, ο έπιθεωρητής.

Ο Έγγλέζος καθάλλικεψε έντομεταξύ στον ώμο ενός έργατου, τραβώντας για την αστυνομία και φωνάζοντας:

— Ελάτε! Ελάτε!.. κύριε κλέφτη!

— Ηουάστε, του είπα, σās ακολουθώ!..

Δεν πρόφτασε όμως ο δυστυχής να βγή απ' το σταθμό. Δυο αστυνομικοί, έγκαιρως ειδοποιηθέντες από τον έπιθεωρητή, τον άρπάξαν, τον εφόρτωσαν σ' ένα άμάξι και τον τράβηξαν για τó... φρενοκομείο. Τί απέγινε αυτός ο κακοροϊζικός άνθρωπος, δεν ξέρω. Πάντως εγώ τη γλύτωσα φτηνά!..

ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΗΣ ΜΑΙΗ ΓΟΥΕΣΤ

[Άρθρο του Ραϋμόν Λανζ]

Δεν είναι μικρό, ούτε συνηθισμένο πράγμα να συναρπάσει ολόκληρη πλήρη, νά τα συγκινήσει και νά τα υποτάξει, όταν μάλιστα αυτά τα πλήρη αποτελούν ένα κοινό με δύσκολα γούστα. Κι όμως αυτό το θαύμα το έπετέλεσε η Μαίη Γουέστ.

Πρό δυο μόλις ετών ο άσπης της δεν διακρινόταν καθόλου στο κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ, ούτε με τηλεόραση, γιατί άπλούστατα δεν είχε ανατείλει ακόμα. Και τώρα λάμπει δίπλα στην Γάμπιλο και στην Ντίτριχ. Για το πολύ μάλιστα κοινό τις έχει επιστήσει. Τις εισπράξεις, που έχουν τα φίλια, στα όποια παίζει η Μαίη Γουέστ, δεν τις έφθασε καμιά άλλη.

Ανέτειλε κι' έμεσοφάνησε σχεδόν μονομιάς. Το πρώτο της φίλμ «Η Λαίδη Λού», την έκανε πασίγνωστη κι' ένδοξη στον κόσμο ολόκληρο. Σήμερα τ' όνομά της άγκει για να προκαλέσει κοσμοσημείο. Το τελευταίο της φίλμ «Δεν είμαι άγγελος» παίχθηκε συνεχώς επί τέσσερις εβδομάδες στην αίθουσα του «Παραμύθινου», το μεγαλύτερο κινηματοθέατρο της Νέας Υόρκης και δεν έμεινε ούτε ένα κάθισμα άδειανό. Τα διάφορα σκηνίτσια διεκδικούν με πλειστηριασμό σχεδόν την συνεργασία της. Πρό δλίγον καιρό την άγκαλάρισε η «Παραμύθινος» με συμβόλαιο για τέσσερα χρόνια. Το Παρίσι, το Λονδίνο, το Βερολίνο ζητούν ταινίες της. Άπό τώρα περιμένεται το προσεχές της φίλμ. Το τελευταίο είχε τίτλο «Δεν είμαι άγγελος». Το προσεχές θα έχει «Δεν είμαι Σατανάς».

Η Μαίη Γουέστ συμπλήρωσε την δόξα της φέρνοντας ολόκληρη επανότασι στην μόδα. Τα φορεμάτα της με τις μακρές ουρές, τα πεγάλα της καπέλλα, τα πελούρια φτερά και τα φανταχτερά κοσμήματά της, θυμίζει στους Άμερικανούς—και μόνο σ' αυτούς;— την καλή παλιά εποχή του 1890. Το ντύσιμό της αναστάσιζε τους μεγάλους οίκους νεοτερισμού. Όλες η βιτρίνες εγγέμισαν από κείνα διοικώματα της. Ό,τι θέλουν να εκλαμύρουν οι έμποροι το εκθέτουν σε κείνα άγάλματα της Γουέστ.

Το προτεταμένο στήθος της, η γερή κορμοστασιά της, η προκλητικές καμπύλες του σώματός της κατετρόπωσαν τις σολφίδες με τα άγορίστια άσπρα σώματα.

Μα μη νομίζετε πώς άπόκτησε διά μαγείας την δόξα η Μαίη Γουέστ. Πη να την καταστήσει άγωνίστρια, έπλάττει, έργαστηκε σε όλα της της ζωή, μελετώντας μερονυχτίς τα ρολάκια που της έδιναν στην άρχη στα διάφορα μοῦζα-χόλλ και στερούμενη κάθε διασκεδάσεως.

Μα μη νομίζετε πώς άπόκτησε διά μαγείας την δόξα η Μαίη Γουέστ. Πη να την καταστήσει άγωνίστρια, έπλάττει, έργαστηκε σε όλα της της ζωή, μελετώντας μερονυχτίς τα ρολάκια που της έδιναν στην άρχη στα διάφορα μοῦζα-χόλλ και στερούμενη κάθε διασκεδάσεως.

Άλλωστε, δεν έπερίμενε τον κινηματογράφο για να θεμελιώσει τη φήμη της. Τ' όνομά της ήταν γνωστό, διάσημο σχεδόν εδώ και δέκα χρόνια.

Μα η φήμη της αυτή ήταν λίγο παρξένη και πολύ αμφιβόλου ποιότητας. Την έκέρδισε, παίζοντας μερικά έργα, που τα έγραφε μόνη της και τα όποια δεν έκανοποιούσαν καθόλου τα γούστα των αίστηρών πουριτανών, των ανθρώπων με την σοβαρά ήθική. Για το ένα απ' αυτά τα έργα «Το φύλον» η συγγραφέας, η Μαίη Γουέστ καταδικάστηκε δέκα μέρες φυλακή, την όποιαν και έξέτισε. Η δίκη που έγινε για ένα άλλο της έργο, προκάλεσε άταχο, στην Νέα Υόρκη.

Η Γουέστ παρουσιάστηκε στο δικαστήριο ποζάτη, φοριόζα, προκλητική, διεκδοτική, χειρονομούσε, έφώναζε, και δημιουργήσε πανηγύρι ολόκληρο.

Έντομεταξύ το πρώτο της έργο «Το φύλον» παίζεταν δέκα μήνες συνεχώς στην Νέα Υόρκη. Το άλλο θά είχε μεγαλύτερη έπιτυχία, λόγω του σκανδάλου που προκάλεσε ως ανήθικο, μα η αστυνομία το άπαγόρευσε.

Έτσι τ' όνομα της Μαίη Γουέστ έγινε διάσημο. Μα σ' αυτήν την

φήμη ύπρχε πολλή περιέργεια, πολλό σκάνδαλο και πολλή λίγη πραγματική δόξα. Τί σημαίνει όμως; Έκείνο που ζητούσε η Μαίη Γουέστ ήταν νά κάνει τ' όνομά της γνωστό. Και το πέτυχε.

Όλη της η ζωή διέπεται από μια φοβερή θέληση. Θέλησε να γίνει καίστρια. Έκοπίασε, άγωνίστηκε, στερήθηκε τις άπολαύσεις της, τα ταξείδια, τα γλέντια, τις συναναστροφές, όλα, στερήθηκε και τον έρωτα ακόμα. Άπό ιεσάσεων έτων που πρωτανέθηκε στην σκηνή, ένα κίνητρο είχε μόνο, την φιλοδοξία.

Γεννήθηκε στα 1900, κι' ήταν κόρη ενός πυγμάχου. Πρωτόπαψε στο θέατρο τέσσάρων, κι' έννέα ετών έπαψε σ' ένα θέατρο του Μπουκλιν. Έπληξε με διάους στις έποχές, έπέρασαν άλητική ζωή, έπαψε σε χοντρές φάρσες, έκανε την χορεύτρια, τραγουδούσε στα μοῦζα-χόλλ, έκανε και την άκροβάτιδα κάποτε, ως που ο σκηνοθέτης Σουίμπερ την ανακάλεσε κάποτε σε μιάν έπιδαύρησι, στην όποιαν υπεδύετο το πρόσωπο της Κλεοπάτρας. Άπό τότε άρχισε να παίζει ρόλους στα καλύτερα θέατρα. Ύστερα άποφάσισε να παίξη δικά της έργα, που τα έγραφε η ίδια. Και, όπως είδαμε, έθμελι-

ωσε μ' αυτά την φήμη της. Στον κινηματογράφο άνέβηκε πρό δυο ετών κι' έμεσοφάνησε άμέσως. Τώρα γράφει και δικό της σενάριο.

Μα αν αυτήν την διαβολογυναικα την καττάξουμε από κοντά, βγάζοντας τα στολίδια, τις μπογιές και την πόζα, θά ίδουμε ότι κάτω απ' αυτήν την μοιραία γυναίκα, την ξελογιάστρα, την προκλητική και πολυτάραχη, κρύβεται μια καλόκαρδη κοπέλλα, φρόνημη και μυαλωμένη. Αν στην σκηνή έχη τον διάβολο μέσα της, στην ιδιωτική της ζωή είναι σαν μαθήτριά παραθεναγωγείου. Δεν πίνει, δεν καπνίζει, δεν βγαίνει από το σπίτι της, παρά για να πάη στο στούντιο και, φεύγοντας από το στούντιο, πηγαίνει και κοιμάται. Δεν την είδε ποτέ κανείς σε κέντρο διασκεδάσεως. Λατρεύει τον πατέρα της, είναι άρρωσμένη φίλη. Όταν έπαψε στο θέατρο τα δικά της έργα, για τους άλλους ρόλους έπαιρνε άνέργους ήθοποιούς να παίξουν.

Όταν είδε τον θρίαμβό που είχε το τελευταίο της φίλμ «Δεν είμαι άγγελος» είπε:

—Τό μόνο που λυπόμια είναι που δεν έχη η καίμενη η υπέρετα μου νά με καμαρώσει. Πέθανε πρό δλίγων ετών. Αυτή μ' έσπρωξε πρός το θέατρο.

Δεν την νοιάζει καθόλου για το τί θα πη ο ένας κι' ο άλλος.

—Είμαι ό,τι είμαι, λέει συχνά. Ένόσω το κοινόν πληρώνει για να με βλέπει και να με άκούη, όλα πάνε καλά. Για όλα τ' άλλα δεν δίνω πεντάρα.

Είνε γυναίκα-έπιχειρηματίας. Ο μόνος θεός της είναι το χρήμα. Η Τέχνη (με κεφαλαίο τα) δεν την ενδιαφέρει καθόλου. Έγραψε δυο θεατρικά έργα, αλλά νά διαβάση δεν άνοιξε ποτέ βιβλίο. Μια μέρα της είπε κάποιος νά παίξη την Λαίδη Μάρκεθ στην όμώνυμον τραγωδία του Σαίξπηρ.

—Δεν λένε στον συγγραφέα να που φέση τα χειρόγραφα του έργου του αυτού;... απάντησε η Μαίη Γουέστ.

Περίεργη φυσιογνωμία, γενιάτη αντίθεσις. Κάνει την έντίποι μοιραία γυναίκα κι' είναι μια καλόκαρδη κοπέλλα. Περιποιείται με άφάνταστη έπιμέλεια την εμορφιά της και το σώμα της και άπαρνείται τον έρωτα.

Οι τίτλοι του τελευταίου της και του προσεχούς φίλμ της δίνουν την έξηγήση του μυστηρίου της προσωπικότητός της. «Δεν είναι Άγγελος»! Άλλά και «Δεν είναι Σατανάς». Είναι γυναίκα.

RAY-MON LANZ

Η τελευταία φωτογραφία της Μαίη Γουέστ

Η Μαρία κατέβηκε απ' την κρεβατοκάμαρά του πατέρα της κι' ήσυχη και σιωπηλή, όπως πάντα, είχε στην βία της:

—Τελείωσε!... Πέθανε!...
Η βία 'Αννα σήκωσε τα μάτια της απ' την Βίβλο κι' άνοιξε το στόμα της. —Επειτα πήρε το μαντήλι της και σκούπισε τα στέγνα της μάτια.

—Όλοι τους φεύγουν και μ' αφήνουν έρημη, ψυθύρισε με λυγμούς.

Η Μαρία πήρε απ' το τραπέζι το τορκό που έφερε, με ή βία της την κίταξε κατάληκτα και είπε:

—Δεν είνε κατάλληλη ώρα για να πλέξης! Πήγαινε να βγάλεις σεντόνια για να στεγνώσουν τα έπιπλα και τους καθρέπτες. Κι' έπειτα ποίει να...

Η Μαρία όμως δεν την άφησε να τελειώσει:

—Ήτανε τόσο σκληρός για μένα ο πατέρας μου, βία 'Αννα! Τόσκιαν μοναστήρι έδω μέσα. Κι' η μαμά ταίριαζε μαζί του. 'Ανάμεσα στους δυό τους, μαράθηκε η ζωή μου.

Η βία 'Αννα στέναξε και δεν είχε τίποτα.

—Τώρα μπορώ να τους κληρώ, εξακολουθώ η 'Αννα. Μ' έκαναν γεροντοκόρη. Δεν ήμουν ποτέ σαν τ' άλλα κορίτσια. Η θεοσκολληρία κάνει τους ανθρώπους τσομερούς. Τώρα μου φαίνεται σαν να έχω ανεξαρτησία από βαρετές αντισειδές!...

Η φωνή της Μαρίας φανερώσε μίσος κι' έτρεψε από όλο τον τόν ιδίο τον έαυτό της. Σκεφτότανε με θυμό το πτώμα που ήταν εκεί άπλωτο. Θά ήθελε να κλάψει για την δική της δυστυχία, μα δεν εύρισκε δύναμη... Με το πρόσωπο βαρύ και σοβαρό, εξακολούθησε:

—Τώρα μένω έρημη στην κόσμο. 'Αν μ' αφήσανε να βγαίνω έξω, θα είθισκα την εικόνα να παντρευτώ κι' εγώ.

—Σε πήραν τα χρόνια, βλέπεις. Δεν είσαι ακόμα ούτε τριάντα χρονών. Είκοσι θ' άνωκατασταθής και μη χολοσώνεις.

Η Μαρία ήτανε 33 χρονών. 'Ασχημη, χοντρή κι' άγρια! Πώς θα την έπαινε πια; 'Ο! Τι έχασε τόσα χρόνια, θαμμένη εκεί μέσα! Αισθάντανε άριστο πως έχω ζήσει ένας άλλος κόσμος, με καρδιά, με ανθρώπινα αισθήματα.

—Ενοιώθε πως είχε κι' αυτή ίσως το δικαίωμα να χωρή κι' επαναστατούσε για την δυστυχία που της είχαν επιβάλει οι γονείς της.

—Κι' έπειτα με την περιουσία σου... έπροσέθεσε πάλι η βία της, προσπαθώντας να καλοπιάσει την πλούσια ανεμιά της.

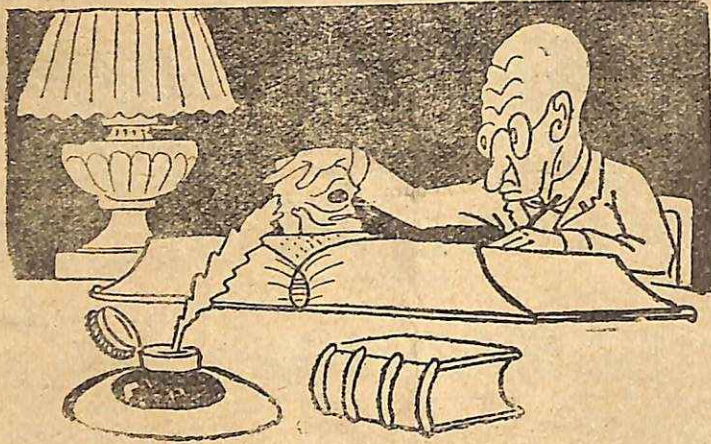
Τα μάτια της Μαρίας έλαμψαν. Σκέφθηκε την δύναμη του χορήματος κι' ένοιωσε μια μυστική χαρά να την πλημμυρίσει. Μόνο που θά ήθελε να ήτανε πιο νέα. Τάξερε πως ήτανε άσχημη. Δεν φρόντισε κανείς να της το κρύψει.

—Πρέπει να φροντίσουμε για την κηδεία, είπε ύστερ' από λίγο η βία 'Αννα.

—Νά καλώς τον Τζόν. Είνε φτηνότερος από τον 'Ηβαν.

—Τι λές, κόρη μου; Όλος ο καλός κόσμος πάφνει πάντα τον 'Ηβαν.

—Εγώ θέλω τον Τζόν! Είπε

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY R. DAVIES

MARIA ΜΟΡΓΚΑΝΣ

μ' επιμονή η Μαρία. Είμαστε συμμαθητριά στο σχολείο κι' είνε πάντα πολύ ευγενικός μαζί μου.

—Είνε ένα γεροντοπαλικάρι, πού, εκτός απ' τις κηδείες, δεν πατάει ποτέ του στην εκκλησία. Κι' είνε τόσο ταπεινός!...

—Εγώ θέλω τον Τζόν! Είμαι ή νοικοκυρά υποθέτω...

—Ετσι πήγε ο Τζόν. Πήρε τα μέτρα του νεκρού και κατέβηκε στη σάλλα, όπου τον περίμενε η Μαρία.

—Ο πατέρας σας ήσυχασε, μίς Μόργκαν, άρχισε να λέη ο έργολάβος.

—Εσάν όμως δεν θα ήσυχάσες ούτε πεθαιμένος, τον διεύρισε ή Μαρία.

—Και γιατί; Έζησα πολύ φρόνιμα ως τώρα.

—Τό φαντάζομαι! Σε ξέρω καλά, απ' το σχολείο. Κάτσε τώρα να τα κανονίσουμε.

—Ο Τζόν ήτανε κοντός, νευρώδης, ενεργητικός. Τό πρόσωπό του θύμιζε λίγο τόν γεράκι. Είχε μιάν άρπαχική έκφραση στο βλέμμα του.

—Λέγε μου τώρα τίς τιμές σου, Τζόν.

Η Μαρία κάθισε αντίκρου του κι' άρχισε να παλαρεύει με μεγάλη πονηρία.

—Κάτω από τις ενοσιμολογίες δεν μπορώ να κατέβω, διότι ο έργολάβος.

—Η Μαρία όμως κούνησε το κεφάλι της και είπε:

—Κάτω από τις ενοσιμολογίες δεν μπορώ να κατέβω, διότι ο έργολάβος.

—Η Μαρία όμως κούνησε το κεφάλι της και είπε:

—Είπε πολλά! 'Ο 'Ηβανς δεν θά έζητούσε τόσο άκριβό.

—Ο Τζόνς

—Ο Τζόνς

—Ο Τζόνς

—Ο Τζόνς

θιος, άγριεμένος:

—Είσαι σωστός 'Εβανς, Μαρία! Είπε. Δεν είνε σωστό να τοιγυνούνεσαι έτσι για την κηδεία του μπαμπά σου!...

—Εγώ τοιγυνούνεμαι ή σου θέλεις να κλέψης μια φτωχή δολανή; Δεν ντρέπεσαι λίγο!

—Μιά φτωχή δολανή! Επανελάβε ο Τζόνς ειρωνικά. Ένοια σου και ξέφο καλή πόσα σου άφησε ο μακαρίτης! Τόν ξέρει όλος ο κόσμος! Και σ' ο λυπάσαι τα έξοδα της κηδείας;

—Ο έργολάβος των κηδεών θά ήθελε να πη από πολλά. Συγκρατήθηκε όμως με τόν φόβο μήπως χάσει τη δουλειά.

—Ελάτε, μίς Μόργκαν, είπε... Φαντασε λογική. Θά κατέβω στις δεκαεννιάμισι λίρες. Παρακάτω δέχ...

Η Μαρία δέχτηκε την τιμή αυτή και κάλεσε τη βία της να ετοιμάσει τοά για τον Τζόν.

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

—Η γυναίκες τα χρειάστηκαν βέβαια τόν άγοιμεμένο πρόσωπό της. Πρόφρασε όμως μια απ' αυτές και τις φώναξε απ' την πόρτα:

—Η παύδα σου έλειπε, άσχημόμουτρο!

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

—Η γυναίκες τα χρειάστηκαν βέβαια τόν άγοιμεμένο πρόσωπό της. Πρόφρασε όμως μια απ' αυτές και τις φώναξε απ' την πόρτα:

—Η παύδα σου έλειπε, άσχημόμουτρο!

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

—Η γυναίκες τα χρειάστηκαν βέβαια τόν άγοιμεμένο πρόσωπό της. Πρόφρασε όμως μια απ' αυτές και τις φώναξε απ' την πόρτα:

—Η παύδα σου έλειπε, άσχημόμουτρο!

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

—Η γυναίκες τα χρειάστηκαν βέβαια τόν άγοιμεμένο πρόσωπό της. Πρόφρασε όμως μια απ' αυτές και τις φώναξε απ' την πόρτα:

—Η παύδα σου έλειπε, άσχημόμουτρο!

ένος ξαδελφού, στεκότανε τώρα πάνω απ' τόν τάφο, χοντρή, βαρειά και σκεπτική, με την καινούρια της μεταξοτή διμυέλλα, κιντώντας με σοβαρότητα τα χρυσάνθεμα που τάδεχνε ο άέρας. Συλλογιζότανε τη θλίψη της νεότητά. 'Α! Θ' ήλπιζε ζωή μόλις θά τελείωνε αυτή ή φασαρία! Θ' άγόραζε τουαλέτες, καπέλλα, μπιζού... Θά έκανε τις φιληνάδες της να σκάσουν απ' τόν κακό τους. Όλες θά την έζηλευαν! Όταν όμως έφθалан τόν 'Τελενταίων άσπασμόν στέφθηκε πάλι τις χαρές που στερήθηκε κι' έλαψε. Έτσι ήσυχασε κι' ή βία της, που την παρακολουθούσε μ' άνησυχία... Φοβόταν μήπως δεν κλάψει καθόλου και την κακογλωσσήσει ο κόσμος.

—Όταν γύρισαν στο σπίτι ή Μαρία ανέβηκε γ' αλλάξη τα παπούτσια της που την στένευαν. Κάτω μαζεύντηκε πολλές κόσμος για τόν γέγνα, με τόν όποιον τελείωνε ή τελετή, και σχολίασε τις λεπτομέρειες της κηδείας. Η Μαρία άνοιξε με καρδιοχτύπι τόν κλειδωμένο κομύ της κι' έβγαλε ένα κοντό πουδρά. Χαϊρότανε, καθώς πουδράριζε τόν μαρμαμένο της πρόσωπο, γιατί έκανε μια άμιατία, που της έκανε ως τότε άγνωστη. Έβαλε ύστερα με προσοχή τα σκουλαρίκια της. Κατόπιν με τόν κεράλι ηφλά, σάν να ήτανε βασίλισσα, άρχισε να κατεβαίνει τη σάλλα. Άκουσε όμως τη συζητήση μερικόν γυναικών και στάθηκε άδρόμια στα πρώτα σκαλοπάτια:

—Ήτανε πάντα ένα ζώο και μισό, σήμερα όμως τόν παραξώλισε. Έλεγαν: Βοήκε την περίστασι να ντυθή, σάν να είχαμε γάμο!

—Κι' ούτε έλαμψε διόλου, καλέ, είδατε; πρόσθεσε μια άλλη. Κοίμα την περιουσία που της άφησε ο μακαρίτης. Κάνε παιδιά, σου λέει ο άλλος!

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

—Η γυναίκες τα χρειάστηκαν βέβαια τόν άγοιμεμένο πρόσωπό της. Πρόφρασε όμως μια απ' αυτές και τις φώναξε απ' την πόρτα:

—Η παύδα σου έλειπε, άσχημόμουτρο!

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

—Η γυναίκες τα χρειάστηκαν βέβαια τόν άγοιμεμένο πρόσωπό της. Πρόφρασε όμως μια απ' αυτές και τις φώναξε απ' την πόρτα:

—Η παύδα σου έλειπε, άσχημόμουτρο!

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

—Η γυναίκες τα χρειάστηκαν βέβαια τόν άγοιμεμένο πρόσωπό της. Πρόφρασε όμως μια απ' αυτές και τις φώναξε απ' την πόρτα:

—Η παύδα σου έλειπε, άσχημόμουτρο!

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

—Η γυναίκες τα χρειάστηκαν βέβαια τόν άγοιμεμένο πρόσωπό της. Πρόφρασε όμως μια απ' αυτές και τις φώναξε απ' την πόρτα:

—Η παύδα σου έλειπε, άσχημόμουτρο!

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

—Η γυναίκες τα χρειάστηκαν βέβαια τόν άγοιμεμένο πρόσωπό της. Πρόφρασε όμως μια απ' αυτές και τις φώναξε απ' την πόρτα:

—Η παύδα σου έλειπε, άσχημόμουτρο!

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

—Η γυναίκες τα χρειάστηκαν βέβαια τόν άγοιμεμένο πρόσωπό της. Πρόφρασε όμως μια απ' αυτές και τις φώναξε απ' την πόρτα:

—Η παύδα σου έλειπε, άσχημόμουτρο!

—Εγώ να σ'ας πω, την βόρσκι κομμάτι. Τό προσέφετε το καπέλλο της; 'Απ' την διμυέλλα!... Μορέ, γαϊδουριά! Δεν ξανακούστηκε, ούτε και θά μεταγίρη τέτοιο ρεζίλι!...

—Αργά και βαρειά κατέβηκε τότε ή Μαρία. Καθώς την άκουσαν ή γυναίκες, άρχισαν να μιλούνε θιβερά για την κηδεία και την κίταζαν, με τόν στερεότυπο συμπαιθητικό χαμόγελο.

—Η Μαρία όμως τις κίταζε άγριεμένη κατά πρόσωπο:

—Έξω απ' τόν σπίτι μου, παληόγλωσσες! Ξεφώνισες, έξω!...

τό σκουλαρίκι της κι' ένα χρυσό σολογάκι.

Στην όψη με μεγαλοπρέπεια κι' έλεγε:

—Δεν είμαι από αυτές που συζητούν μ' έναν έργολάβο κηδεών για μισή λίρα. Σε νόμιζα πιο τέντελιαν. Βλέπω πως γελάστηκα.

—Ο Τζόνς ήσυχασε σάν να θυμήθηκε άξαφνα κάτι. Την κίταξε με ένα θλιμένο ύφος. Η Μαρία όμως ψυχρή όγρη απ' τόν σάλο και γύρισε με μια λάνη σακκούλα στο χέρι. Έβγαλε από κει μέσα ένα χοντρό μάτσο χαρτονομίσματα. Ο Τζόνς κίταξε τα λεφτά κι' ή φωνή του έγινε έξαφνα μαλακή.

—Συχωρέστε με, άγαπητή μου μίς Μόργκαν, είπε. Έξασα για μια στιγμή τόν θείο σας, την θλίψατε, την μοναξιά σας. Η θεία σας, βέβαια, δεν είνε ή συντροφιά, που σας χρειάζεται. Μήπως έχετε σκεφθή διόλου για τόν μέλλον;

—Η μισή, ζωή καδιά του ήτανε αλλόθια γεμάτη συμπάθεια για την όφραμένη παλιά του συμπαιθήτρια. Έκείνη χαμογέλασε λιγάκι καθώς άπλωνε τα τραπέζογραμμάτια μπροστά στα τρυφερά βλέμματα του Τζόνς.

—Δεν βιάζομαι, απάντησε. Με την περιουσία μου πιστεύω να ζήσω άνετα.

Μάζεψε τη σακκούλα και ξαναβγήκε. Γύρισε σύντομα κρατώντας μια υποκαλά παληό κροσί κι' ένα πατό μπακότα:

—Η πρώτη υποκαλά που άνοιγεται μέσα σ' αυτό τόν σπίτι, Τζόνς! Φώναξε θριαμβευτικά σηκώνοντας ψηλά τη υποκαλά.

—Ο πατέρας σας ήτανε λιγάκι αίσθηρος σε μερικά πράγματα.

Καθώς έπιναν ή Μαρία τόν παρακολούθουσε κρυφά. Έκείνος φαινότανε κυριεμένος από μεγάλη άμνηστία.

—Όχι, δεν σκέφτηκα για τόν μέλλον, ξαναείπε ή Μαρία. Θά ήθελα να φύγω από δω. Μια γυναίκα όμως άνιπληστη αισθάνεται πάντα μοναξιά σε ένα μέρος. 'Αν είθισκα βέβαια έναν άνθρωπο να με πάρη...

—Ο Τζόνς δεν περίμενε τόσο πολλά. 'Ηπαιε διστατικά τόν κροσί του, ακούμπησε με τρεμμένο χέρι τόν ποτήρι του κι' άξαφνα βρόχησε στά γονάτια της. Άρπαξε τή χείρα της και της είπε με πάθος:

—Πάρε με μένα, άγαπημένη μου Μαρία. Κι' εγώ είμαι δλομύνας στον κόσμο. Και σ' άγάπησα γιατί σε κατάλαβα άμέσως. Όταν σε είδα τόσο ψυχρή, τόσο ήρεμη στην κηδεία! Ναι, σ' άγάπησα αληθινά! Αισθάνομαι πως θά ζήσουμε ευτυχισμένοι οι δυό μας, έτσι που είμαστε...

—Εκείνη έξοπισε σ' άκράτητα γέλια.

—'Ας είνε φώναξε. Άπορώ σ' μεις λιγάκι, γιατί σε νόμιζα χειρότερο, Τζόν. Δεν σε φανταζόμουν άκάνω γ' άγάπης. Μ' άγαπάς για μένα, ή...;

—Είσαι σκληρή και κακή. Μαρία. Είπε ο Τζόνς λυπημένος.

—'Ο! Είπε εκείνη με μιάν απότομη αλλαγή στο πρόσωπό της. Έγώ δεν μπορώ ν' άγαπήσω κανέναν! Θά σε παντρευτώ γιατί θέλω να παντρευτώ. Κι' έπειτα θά κάνω έτσι μερικές γνωστές μου να σκάσουν απ' τόν κακό τους. Έλα, Τζόν, στην ύγειά μας! Στην ύγειά μας!...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ

Τό άκαισίο έργο ενός Τούρκου πασά. Πώς ο Τούρκος διοικητής της Συρίας άργάνωσε τις σφαγές των χριστιανών. Η έναρξ της σφαγής. Σηηνές άπεριγρηπτής φρίκης. Δεκαπέντε χιλιάδες θύματα. Τρεις χιλιάδες χριστιανοί, που πουλήθηκαν σε χαρέμια. Η συγκίνησις του πολιτισμένου κόσμου. Πώς παρασημοφερήθηκαν οι σφαγείς, κλπ. κλπ.

ΤΟΝ 'Ιούλιο του 1860, σε μια έποχή δηλαδή που ο σύγχρονος πολιτισμός άρχισε να διαλύει και τή τελευταία σκοτάδια της μεσαιωνικής βαρβαρότητας. Ήταναν στη Συρία άλλες, άλλες θιαδικές άμιατες σφαγές που ξαναθύσαναν τις εκατόμβες των πρώτων χριστιανών επί Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Μέσα σ' ένα μήνα, άτακτα σίφη φανατικών Τούρκων, Δρούσαν και Βεδουίνων σκότωσαν στη Συρία 8.400 χριστιανών και έβλεπαν πάνω από τρεις χιλιάδες χριστιανές νέες, τις όποιες έστειλαν στα γαρεμία των πασάδων της 'Ανατολής!...

Την ανατριχιαστική αυτή άνθροποσανή την όργάνωσε ένας μονάχα άνθρωπος, ο 'Αχμέτ πασάς.

Κανένα χριστιανικό μοναστήρι δεν έμεινε όρθιο στη Συρία. Τετρακόσιες εκκλησίες πυροπολήθηκαν, γκαρμίστηκαν, έληποτέθηκαν! Τα ανθρώπινα τέρατα του 'Αχμέτ πασά δεν σεβάστηκαν τίποτα: ούτε πασάδες ιερείς, ούτε άρρωστους γέροντες, ούτε γυνακόπαιδα.

—Βορσάν όποιον έβλεπαν μπροστά τους, φτάνει να ήταν χριστιανός!

Και ή έκταση του πρωτοφανούς αυτού, για ένα αιώνα πολιτισμού, μακελειού θά ήταν ακόμα μεγαλύτερη.

στο

ΓΑΛΩΝΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΤΟΥ CHARLES RICHARD

Κοντά στον ιερό ποταμό, που βρέχει τους πρόποδες του Φούζι-Γιάμα, του Κόζζινου Βουνού, ένας μικρός βοσκός χροσόφρων έπαιζε την φλογέρα του. Ήταν πολύ πρωί ακόμη, μόλις είχε ξημερώσει, και σήνερα στέλναν τον ουρανό.

Στην Γαλονία τρέφουν με πολλή φροντίδα τα χροσόφρα μεσα στους ιερούς ποταμούς. Ο βοσκός τους οδηγεί μονάχα με τον ήχο της φλογέρας του. Ολόκληρα κοπάδια απ' αυτά. Τους παίζει διάφορους σκοπούς, κι' αυτά καταλαβαίνοντας την σημασία τους, ξετρελίζονται την δέλησή του. Όλη την μέρα του ο βοσκός την περνάει κοντά στην άκροποταμιά και, μόλις βραδύνει, παίζει ένα χαλαροποιητικό σκοπό με την φλογέρα του, ένα είδος αποχωρήσεως να πούμε, και τα ψάρια ολοσθένια πάνε ν' αναπαύονται την νύχτα μέσα στις φωλιές τους, τις χρησιμοποιώντας από ποσέληνη.

Ένας από τους βοσκούς χροσόφρων ήταν κι' ο Τοϊζί. Ή καλόν του Τοϊζί ήτανε χροσόφρη στην όψη του ποταμού με Ίνδικα καλόνια. Έβλεπε στη στέγη της φλογέρας οί κοίτοι, κι' ολόκληρο της ύπληξε ένα δασύλλιο από καυκάριες και γαστριές. Κι' ο Τοϊζί περνούσε τις μέρες του παίζοντας με την φλογέρα του διάφορους μελωδικούς σκοπούς. Έπαιζε και τα χροσόφρα ψάρια, παίζανε προς το μέρος που άκουγότανε ο ήχος της φλογέρας του. Τα οδηγούσε έδω κι' εκεί στον ποταμό και τα ψάρια ηθόσαν στην επιφάνεια του νερού για ν' αράξουν καμιά μισή ώρα ή κανένα άλλο έντομο. Κι' έτσι περνούσαν ή ώρες ως ότου έφτανε στην δύση του ήλιος, άρχιζε να πέφτει η σκιά στη γη και χαίνανε σιγά-σιγά ή κοίτη του Φούζι-Γιάμα. Τότε ο Τοϊζί άρχιζε να παίζει ένα γλυκύτατο και πολύ σιγανό σκοπό και τα ψάρια πήγαναν και κρυβόνταν μέσα στις φωλιές τους.

Έκει στην όψη του ιερού ποταμού που φύλαγε τα χροσόφρα του ο Τοϊζί, πήγανε κάθε μέρα κι' έπαιζε μια μικρή βασίλοπούλα, ή Ίζονα, που ήταν μόλις έντεκα χρόνων. Είχε μάτια καστανά, γέλι χαρούλινα και το πρόσωπό της είχε το χρώμα του λωτού. Στο μετωπί της φορεσμένη της άνω ήσαν γενημένα διάφορα φανταστικά πουλιά.

Η χροσιμένη βασίλοπούλα καθότανε στην άκρη-άκρη του ποτα-

μού, έβγαζε τα πασινάκια της τα στολισμένα κι' ελεφαντόδοντο, άφηνε τα ποδαράκια της να παίξουν με το νερό κι' άκουγε τον Τοϊζί να παίζει την φλογέρα του. —Βοσκόπουλο, του έλεγε, ο πατέρας μου που έφερε από την Κίνα δυο μικρά πουλάκια που τραγουδούν πολύ γλυκά, αλλά έμένα μου άρέσει πιοτερο το τραγούδι της φλογέρας σου!

Κι' ο Τοϊζί έπαιζε, έπαιζε διαρκώς, και τα ψάρια μαζεύοντανσαν μπροστά στη βασίλοπούλα.

Και καμιά φορά, ενώ έπαιζε την φλογέρα του ο Τοϊζί, άρχιζε την τραγούδι με την μελωδική της την φωνή κι' ή Ίζονα.

Αλλά δεν περνούσαν τις ώρες τους έτσι μόνο τα δυο παιδιά. Ο Τοϊζί αγαπούσε πολύ τον ιερό ποταμό, γιατί του άπεκάλυντε κόποιους και όμορφους απ' τον γήινο κόσμο μας. Όλα λοιπόν τα θαυμάσια πράγματα που έβλεπε μέσα στον ποταμό τα έδειχνε κατόιν και στην Ίζονα. Την έπαινε από το χέρι και στεκόνοσαν κι' οί δυο σιωπηλοί και κιντάνανε με θαυμασμό το νερό του ποταμού, που είχε το χρώμα του ούρανού με ένα πληθος φωτεινές και σκούρες αποχρώσεις. Και τί δεν είχαν να θαυμάσουν τα δυο παιδιά κιντάνοντας την επιφάνεια του ποταμού, που τον στολίζανε μυριάδες όμορα.

Μήπως δεν άνεβαίνανε άπάνω στην επιφάνεια του αναρίθμητες φουκαλίδες, όμοιες με τα πυλ λαμπρά μαργαριτάρια; Απ' αυτά τα χροσόφρα που λαμποκοπούσαν σαν φωτιές...

Αλλά τα βλέμματα της βασίλοπούλας και του βοσκόπουλου βυθίζοντοσαν και ως τα βάθη του ποταμού, όπου έζητοσαν να ίδούν πράγματα μυστηριώδη και φανταστικά.

Μικρό που βοσκόπουλο, έλεγε κάθε τόσο ή Ίζονα στον Τοϊζί, πόσον έντυσιμένη θάμουναι, άν έζοσα σ' αυτόν τον κόσμο που έχει να φοράει χρώματα από τον ουρανό μας! Φαντάζομαι πως έχει μέσα θα ύπάρχουν άνθη μαργαριταρένια, βασίλοπούλες που τρέχουν καβάλα επάνω σε χροσόφρα και βοσκόπουλα που το τραγούδι τους δεν παύει ποτέ!

Κι' ή Ίζονα παρακαλούσε τον Βούδα να την πάρη μέσα στο νερό μαζί με τα ψάρια και το αγαπημένο της βοσκόπουλο. Έγραφε την παράκλησή της αυτή άπάνω σε χαρτί, το έξοχιζε κατόιν σε μικρά-μικρά κομμάτια, που τα έβαζε άπάνω στην βελάνια της και τα τινάζε ψηλά να πάνε στον ποταμό.

Ένα βράδυ ή Ίζονα, μη μπορώντας να κοιμηθί, έφανε από το παλάτι του πατέρα της κι' έτρεξε

στον ποταμό.

Όταν έφτασε όμως εκεί, δεν βρήκε τον Τοϊζί. Όλα ήσυχάζαν γύρω απ' την καλύβα του μικρού βοσκού. Μέσα στα καλόνια κοιμόνοσαν οί πελαργοί. Η Ίζονα τότε πλησίασε μόνη της στον ποταμό κι' είδε μέσα στον καθρέφτη του νερού το όστρο που την είχαν διδάξει να λατρεύη. Κι' ενώ στην άκρη δεν είδε τίποτε άλλο, έπαιτα έκανε θονή ολοσθένια, ποταμούς πολύχρους και πόλεις όλόκληρες από άσημη, χρυσάρι και πολύτιμα πετρώδια.

Κι' άξαφνα είδε στην λάμψη της σελήνης ένα μεγάλο ναό από άσημη δαον διοκόνταν ένας τρεσίσιος Βούδας κρατώντας τα τριαντάφυδα του παιδιά. Κι' είδε ακόμα στην σκάλα του ναού τον Τοϊζί να παίζει την φλογέρα του, ενώ ή υητέρα του τοιδινε να παη από το ποτήρι που πίνοντε οί άραβωνισμένοι.

Κι' ή βασίλοπούλα έσπινε να παη κι' αυτή απ' το ποτήρι που πίνον οί άραβωνισμένοι κι' έπρεσε στον ποταμό. Η σελήνη τότε σκοτεινίσανε, αλλά σε μια στιγμή, έλαμψε πάλι στα γαλάνα νερά, μέσα στα όποια έπρεσε ή Ίζονα για να μάθι τα μυστικά τους. Πεταξε κι' ένας πελαργός άφρόντας μια λυπημένη φωνή. Και τίποτε άλλο δεν έτάραξε την άπόλυτη ήσυχία της νύχτας.

Την άλλη μέρα, ο Τοϊζί βλέποντας πως δεν έρχότανε ή βασίλοπούλα, κινεόθηκε από μεγάλη λύπη. Κι' όλη μέρα περίμενε με λαχτάρα τον έρχομό της.

Και το βράδυ, μόλις φάνηκε ή σελήνη, κάθησε στην άκρη του ιερού ποταμού κι' άρχισε να παίζει ένα λυπητερό σκοπό, που τον εμπνόντανε απ' τον απαγαμό της γαρδιάς του.

Κι' ενώ έπαιζε, ή λάμψη της σελήνης έδινε με μιάς και μια καταχνιά σημάδιανε μέσα από τον ποταμό...

Σε λίγο όμως μέσα απ' την σκοτεινή αυτή καταχνιά φάνηκε ή βασίλοπούλα ολόκληρη... Χαμογελούσε γλυκά και το πρόσωπό της ήταν όλόχαρο. Κρατούσε στο ένα της χέρι τον γαλάσιο λωτό, που μόνο το πνεύμα όταν άτελειθεσώδη από το σήμα μπορεί να δοή, και με τ' άλλο σήκωνε το ποτήρι με το όποιο πίνον οί άραβωνισμένοι. Το φέρεμά της και το νερό είχαν το ίδιο χρώμα και δεν ήξερες άν το νερό ή το φέρεμα ήταν εκείνο που

έβλεπε στην όψη.

Ο Τοϊζί όστόσο δεν έπαψε να παίζει στην φλογέρα του τον θλιβερό σκοπό του κι' ή Ίζονα τον συνώδενε με την άγγελική φωνή της.

Την αήγη, ο Τοϊζί έπαψε να παίζει κι' ή Ίζονα έξαφανίστηκε. Αλλά μόλις βράδυνανε, έφανίστηκε πάλι ή Ίζονα. Αυτό έπανεληφθη πολλές νύχτες, στη σειρά.

Ο Τοϊζί μετρούσε τον καιρό που περνούσε. Και την βραδεία που ή Ίζονα έφτασε στη δεκαπέντε της χρονιάς, — στην ηλικία της παντοειάς — παρουσιάστηκε μπροστά του πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά, τυλιγμένη μέσα σ' ένα σύννεφο λευκό, σαν νύφη μέσα σ'α νυφικά της.

Ο Τοϊζί άρχισε τότε να παίζει ένα γαμήλιο έμβατήριο, κι' όταν άρχισε να γλυκοχαράζει ή αήγη στην κοίτη του Φούζι-Γιάμα κι' ή σελήνη κρύφτηκε, έπρεσε ο Τοϊζί μέσα στον ποταμό.

Το πέλο της βασίλοπούλας σκέπασε άμέσως τον νεαρό βοσκό, που έκλεισε γλυκά τα μάτια του για νάβη τον άθωιο ύπνο κοντά στην φίλη του.

Από τότε κανείς δεν φυλάει τα χροσόφρα του ιερού ποταμού και σ' ένα δεντάρι, πούνα ψηλά στην κοίτη του Φούζι-Γιάμα δυο όμορφα και πάντα άχώριστα πουλάκια ψάλλουν γλυκά το τραγούδι της βασίλοπούλας και του μικρού βοσκού των χροσόφρων, μόλις άρχίζει και γλυκοχαράζει ή αήγη.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

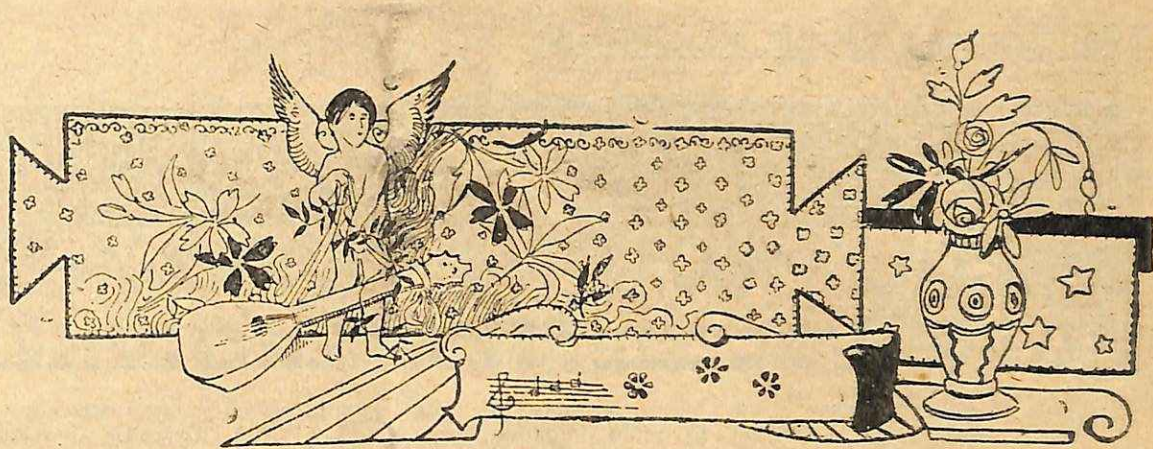
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ! Ο ΠΟΛΕΜΟΣ!

Άνοιξε τελευταία στο Βερολίνο μια μεγάλη έκθεση, με σκοπό να πληροφορήσει τους Γερμανούς «τι μέσα θα μεταχειρισθούν — όπως λέει το σχετικό πρόγραμμα — ή δέκα χιλιάδες Γαλλικά, Βελγικά, Πολωνικά και Τσεχοσλοβακικά άεροπλάνα, για να καταστρέφουν τον άηχο πληθυσμό της Γερμανίας».

Από την έφημερίδα «Λοκάλ Άντσίγκερ» παραλαμβάνουμε την παρακάτω εύγλωττη περιγραφή:

«Έκείνο που προκαλεί άπερίγραπτο άσθμα τρέμου σ' αυτήν την έκθεση, είναι ή διάφορος φάλας με πολεμικά άερα, — άεριοδρη υπήλον δηλητήρια και ύγρα — που θα χρησιμοποιήσουν οί έχθροι μας σε μια μελλοντική επίθεση κατά της Γερμανίας. Ένα από αυτά τα άερα, το «λεβισίτ» — στο όποιο οί Αμερικανοί δύνουν την ποιητική όνομασία «άπληξη του θανάτου» — θα πέφτει από τον άέρα σαν πραγματικό άγιάζι, με μόνη την διαφορά, ότι άντι να δροσίξη, θα καη τη σάρκα βαθειά ως το κόκαλο. Το «φωσφωρένιο» πάλιν έχει την ιδιότητα να ελκωρή στους πνεύμονας και να τοξεί μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας. Το τρομερότερο όμως απ' όλα τα δηλητήρια που θα χρησιμοποιήσουν στον προσεχή χυμικό πόλεμο, είναι το «Αόστ». Άρχει μια σταγόνα του ύγρου αυτού, που μοιάζει με λάδι, για να λυώση άμέσως ένα χέρι, ένα πόδι, ένα κεφάλι. Κανένα προφυλακτικό μέτρο δεν μπορεί να ληφθί έναντίον του δηλητηρίου αυτού!...»

Και ύστερα μιλάμε για τον πολιτισμό της εποχής μας!

ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΑΓΧΗΣ

—Το περασμένο καλοκαίρι, άρχισε να διηγείται ο Μάριος στους φίλους του, ήμουν νεόπαντρός κι' είχα πάει με τη Λουκία μου για μπάνια σε μια λουτρόπολη, κοντά στο Καλαί, στην άκρογαλιά της Μάγχης. Έκει λοιπόν μου συνέβη ένα έπεισόδιο που δεν θα το ξεχάσω ποτέ...

—Γιά λέγε λοιπόν, Μάριε, τι σου συνέβη; έρώτησαν με περιέργεια οί φίλοι του.

—Άκούστε... Έφτάσαμε στη λουτρόπολη Κριακή βράδυ. Τη Δευτέρα το απόγευμα, λέω στη Λουκία:

«Χρόση μου, πήγαν σ' στην πλατεία ν' άκούσης μουσική κι' έρχομαι σε λίγο. Θα μείνω να γράψω μερικά γράμματα».

Όταν έτελείωσαν τα γράμματα, έπηγα στην πλατεία και βρήκα την Λουκία. Μα σε μισήν απόστασι κι' άπέναντι απ' αυτήν καθότανε ένας νέος ξανθός, κοντούλης και άκατα νόστιμος, που κίτταζε τόσο έπιμονα την γυναίκα μου, ώστε θα νόμιζες πως ήθελε να την φάη με τα μάτια.

—Είσαι ζηλιάρης, Μάριε;

—Όχι και πολύ. Μα όποιος νάταν θα ήλπιε. Την πρώτην ήμέρα δεν έδωσα σημασία. Μα το βράδυ στο έσπιατόριο τα ίδια. Την άλλη μέρα το πρωί, το απόγευμα, το βράδυ, την παράλλη μέρα, να μη σάς πολυλογώ, έπ' ήμιν έβδομάδα, όπου έπήγαναι ή Λουκία, σε λίγο άπέναντι της θα ένθρονίζότανε κι' ο κοντούλης, ξανθούλης έκείνος νέος να την κίτταξη αδιάκριτα. Το πράγμα παραγινότανε. «Έ; Δεν ήξερα πειά τι να κάμω. Ένα πρωί, είχαμε βγήν περίπατο στην άκροθαλασσά με την Λουκία, και σκοπεύαμε να σαρκώσουμε σ' ένα βράχο ψηλό από τον όποιον ήταν ύπεροχη ή θέα. Μα έξαφνα συναντήσαμε κάποιο φίλο μου στον δρόμο κι' έμεινα λίγο παραπίσω, ενώ ή Λουκία έτράβηξε μπροστά. «Ως που να ξεφύγω έγω από τον φίλο μου, ή Λουκία είχε φτάσει κιόλας στον βράχο κι' είχε καθίσει να ρεμβάση κιντάντας τη θάλασσα. «Όταν έφτασα κι' έγω, τί βλέπω; Τόν κοντούλη και ξανθούλη νέο να κάθεται άπέναντι της και να την κίτταξη έξελιγμένως. Μ' άνάμην άμέσως τα μπουφίνια μου, και έξω φρενών, τον άράξω, τον πετάω πρώτα ψηλά, σαν τόπι

και πριν πέσει του τινάσω μια κλωσά, όπως στο φουτ-μπόλ, τόσο δυνατή ώστε έγινε άφαντος περ... Περιμένα λίγες στιγμές να πέση στη θάλασσα, μα δεν τον είδα. Έπεσαν μερικά λεπτά, μα και πάλιν δεν είδα τίποτε...

«Να ιδής, είπα στη Λουκία, ήθελες μακρύνει στη θάλασσα και δεν διακρίνεται. Στάσου μια στιγμή να πεταχτώ στο ξενοδοχείο να πάρω τα καλόνια».

Έπηγα κι' έγύρισα τρέχοντας, μα θα έκανα ως ένα τέταρτο, γιατί το ξενοδοχείο ήταν μακριά.

«Έξαφνα άκούσαμε τις φωνές των έφημεριδοπωλών στον δρόμο. Τρέψαμε άμέσως στο παράθυρο και είδαμε τιν κόσμο να τρέχη ν' άγοράξη έφημερίδες και να διαβάξη με μεγάλη περιέργεια.

«Να ιδής, είπα στη Λουκία, που δ' άνακαλίστηκεν ή έξαφάνισις του νέου και ή έφημερίδες χαλόν τον κόσμο».

Κατεβαίνον τότε κι' έγω κάτω, άγοράζω μίαν έφημερίδα και μόλις την άνοιγω, βλέπω στην πρώτη σελίδα με μεγάλα γράμματα και χτυπητούς τίτλους:

«Κατάρριψις του παγκοσμίου ρεκόρ».

«Ταύτην την στιγμήν άγγέλλεται εκ Ντόμπερ ότι ο Πέτερ Φιόρδ διήλθε κολυμβών την Μάγχην και κατέρριψε το παγκόσμιον ρεκόρ, το όποιον ήτο 2 ώραι και 37'. Ο Πέτερ Φιόρδ έχρειάσθη διά να διαπλεύση την Μάγχην 1 ώρα και 45'».

Πάνω απ' την είδησι δημοσιεύαν και ή φωτογραφία του Πέτερ Φιόρδ. Ποιος ήταν νομίζετε; Ζωή σε λόγον μας. Και έγυρίσαμε στο ξενοδοχείο.

Άπολύστα ο κοντούλης και ξανθούλης νέος που έπέταξε στη θάλασσα. Με την κλωσά που τοξάσσε έπρεσε στη μέση του στενού της Μάγχης κι' είχε τόση φάρα, ώστε, χωρίς να ξέρη και πολύ καλό κολύμπι, έφτασε στην άπικερνή άκρη της Μάγχης σε μίαν ώρα και 45'. Και δε μόντε ούτε είχαριστώ ο άρλότιμος!...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Η Χριστίνα του μιλούσε σ' ενικό... Το έλεγε τὰ πὸ τρυφερά, ἐπιθέτα... ὁ Γαθριήλ εὐρίσκε πὼς ἦσαν ὅλα ὠραία τώρα...»

Τὰ λόγια της φανέρωναν ἐπίσης ὅτι οἱ δύο νέοι, μολονότι ἡ κούκλα ἦταν βουθή, συνειννοῦντο μὲ μιά εὐκολία πού ὁ Ζάκ τὴν εἶχε προβλέψει... Γιατί ὁ Ζάκ ὁ τοῖος εἶχε διδάξει στὴ Χριστίνα τὴ γλώσσα τῶν κωφαλῶν κ' αὐτὴ πάλι θὰ τὴν εἶχε διδάξει τώρα στὴν κούκλα... Κι' ἔτσι θὰ μπορούσαν νὰ συνειννοῦνται περίφημα...

Τώρα ἡ κούκλα δὲν εἶχε ἀνάγκη πιά νὰ γράφει...

Γιατί νὰ γράφει, ἀφοῦ ἔφτανε γιὰ νὰ συνειννοῦν ἕνα βλέμμα ἢ ἕνα γνέφισμα;

«Η φωνὴ τῆς Χριστίνας, ἡ ὁποία στὸ Ζάκ δὲν εἶχε μιλήσει ποτὲ τόσο τρυφερά, ἔξακολουθοῦσε νὰ λέει:

«Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πὸ ὠραίο, ἀπ' ὅτι συμβαίνει σ' αὐτές τις ἡμέρες στιγμές, Γαθριήλ... Συχνὰ τὸ βλέμμα σου μὲ κυττάει μὲ μιά θλίψη ξαφνική... Γιατί; Δὲν μοῦ εἶπες χίλιες φορὲς ὅτι πρὶν ἀπ' τὸ εὐλογημένο θαῦμα, ἡ ζωὴ ἦταν γιὰ σένα τὸ χειρότερο τῶν κακῶν... κ' ὅτι νοιώθεις τώρα τὴν ἀγνὴ χαρὰ τῶν θεῶν... Τὰ ποιήματά σου εἶνε τώρα τραγουδιὰ θριάμβου... Τὴν Αὐγὴ, ὅταν τελειώνει ἡ ἱερὴ νύχτα καὶ μοῦ τὰ φέρνεις, τὰ μαθαίνω ἀπ' ἔξω καὶ τὰ χαράζω μέσα στὴν καρδιά μου... Μὴν εἶσαι θλιμμένος... μὴν εἶσαι θλιμμένος... ὦ, Γαθριήλ μου...»

Μιά σιωπὴ... μιά τρομερὴ σιωπὴ γιὰ τὸ Ζάκ ἐπακολούθησε...

«Εἴπαι ἡ Χριστίνα συνεχώς:

«Η δυστυχία σου καὶ ὁ θάνατος σ' ἔκαναν, Γαθριήλ, μιά ψυχὴ μοναδική... Εἶσαι τὸ μόνον πλάσμα τοῦ μὴ γυναικά μπορεί νὰ τὸ πλησιάσῃ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη, μὲ τὴν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀτελείωτη ἀγάπη πού χρωστᾷ στὸ Θεό...»

«Ἄν ὁ Γαθριήλ μοῦ εἶπε θλιμμένος, θὰ μὲ δὴ θλιμμένο, ἐμένα, γιατί ἡ θλίψη τὸν ὑποβιβάζει κάτω ἀπ' τὴν μεγάλη του μαύρα... Ἄν δὲν ἦσουν ὅτι εἶσαι τώρα, δὲν θὰ σοῦ ἔλεγα ποτέ: «ΣΕ ΛΑΤΡΕΥΩ!»

Ὁ Ζάκ στριγίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πῶσι κάτω... Κι' ἔπειτα, καθὼς ἀκούσε

νὰ κλείνῃ τὸ παράθυρο, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο βρισκότουσαν ἡ Χριστίνα κ' ὁ Γαθριήλ, εἶχε ἀκόμα τὴ δύναμι νὰ κἀνὲ μερικὰ βήματα, τρεκλίζοντας ἡ Χριστίνα, ἡ ὁποία τραβοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή τις κουρτίνες τοῦ παραθύρου, τὸν εἶδε... Τοῦ ἔκανε ἕνα νόημα πού τὸν κάρφωσε στὴ θέσι του... «Εἴπει» ἀπὸ μερικές στιγμὲς βρισκόταν κ' αὐτὴ ἔξω, κοντὰ του.

Τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ λαχανιασμένη:

«Φύγε! Φύγε!.. Φύγε νὰ μὴ σὲ δῇ!.. Μένεις στὸ ξενοδοχεῖο ἰτῶν τριῶν ἀδελφῶν;.. Θάρθῶ νὰ σὲ δῶ ἀπόψε...»

«ὦ! ἔκανε ὁ Ζάκ. Δὲν θέλω νὰ σὰς ἀνησυχίσω...»

Καί, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξι, πῆρε μὲ σκυφτὸ κεφάλι τὸ δρόμο τοῦ ξενοδοχείου του.

XVI
ΖΑΚ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

«Ὅταν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του, ὁ Ζάκ εἶχε μιά ἐκφραση πού προκαλοῦσε τὸν οἶκτο. Ὡστόσο, ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τις περιποιήσεις τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

«Εκείνες, διακριτικὲς καθὼς ἦσαν, δὲν ἐπέμεναν... Ὡστόσο, κατόπιν συστάσεώς τους, ἡ ὁ-

«Τίποτε δὲν εἶνε πὸ ὠραίο, ἀπ' ὅτι συμβαίνει σ' αὐτές τις ἡμέρες στιγμές, Γαθριήλ...»

τηρέτρια τοῦ πρώτου πατώματος, ἡ καλὴ Κατερίνα, ἀνάψε μιά δυνατὴ φωτιά στὸ τζάκι τοῦ δωματίου κ' ἔχωσε δύο μπουτίλιες μὲ ζεστὸ νερὸ κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ του. Τοῦ πῆγε ἐπίσης ἕνα γρόγγυ πολὺ ζεστό. Μὰ ὁ Ζάκ τὰ ἀφῆσε νὰ κρυώσουν ὅλα: τὸ τζάκι, ἡ μπουτίλιες καὶ τὸ γκρόγγυ.

«Εἶται, ἔπειτα» ἀπὸ τοῦ ὄρε, στυλμένος σὲ μιά κουβέρτα, στὸ βάθος μιᾶς πολυθρόνας στὴν ὁποία εἶχε σωριασθῇ μὲ τὴν ἀθλιότητά του, τρεμουλιάζε, ἔφτυνε, ἔδινε, ἐνῶ συγχρόνως ἐνοίωθε τὰ πρῶτα κύματα τοῦ πυρετοῦ πού ἄρχισαν νὰ πλημμυρίζουν τὸ κορμὶ του.

Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι βρισκόταν ὅταν τοῦ ἀγγέγειλαν τὴν ἐπίσκεψι τῆς Χριστίνας. Τὴν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιό του μ' ἕνα βλέμμα ἀπεραντα θλιμμένο.

«ὦ! φτωχὲ μου Ζάκ! ἔκανε ἐκείνη ἀνήσυχος μόλις τὸν εἶδε. Πρέπει νὰ σὲ περιποιηθῶ... Μὰ τί ἔχεις;

«Μὲ ρωτᾷς; Τίποτε τὸ σοβαρό!.. ἔχω τὴν καρδιά μου παγωμένη!

Καί ἄρχισε νὰ φταρνίζεται. «Ναί... Ναί, πρέπει νὰ πλᾶς γιάσης-ἐξακολουθῆς ἡ Χρι-

στίνα — καὶ ν' ἀφήσης νὰ σὲ περιποιηθοῦμε... Ἀναπνέεις μὲ δυσκολία. Ἡ Κατερίνα κ' ἐγὼ θὰ σοῦ ρίξουμε βεντούζες...»

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ζάκ ἀφῆσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνα σπαρραχτικὸ γέλιο.

«Κι' ὁ Γαθριήλ; Δὲν θὰ ρίξεις βεντούζες καὶ στὸ Γαθριήλ;

«Μὰ, ὄχι, φίλε μου... Εἶνε πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ἡ Χριστίνα μὲ μ' ἀφέλεια, ξαφνιασμένη κάπως. Λησμονᾷς λοιπὸν ὅτι ὁ Γαθριήλ δὲν φοβάται οὔτε τὸ κρύο, οὔτε τὴ ζέση.

«Ναί, ναί... Ὁ Γαθριήλ δὲν φοβάται τίποτε... οὔτε τὸ κρύο, οὔτε τὴν κόρυζα!.. Οὔτε ἀπὸ φάρμακα ἔχει ἀνάγκη, οὔτε ἀπὸ βεντούζες...»

«Ζάκ, γιατί μοῦ μιλάς μὲ μιά τόσο παγωμένη εἰρωνεία;.. Παγωμένη... Βρῆκες τὴν λέξι, ἀγαπημένη μου Χριστίνα... Εἶμαι εἰρων, γιατί εἶμαι παγωμένος... Συγχώρεσέ με γιὰ τὸ ἄσχημο κέφι μου...»

«Εἶνε ἀνάξιο ἐνὸς ἀνθρώπου σὰν κ' ἐσένα!..»

«Ἀνάξιο ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅπως ἐγώ!..»

«Ζάκ, τί τὸ ἔκανες τὸ ἀνώτερο πνεῦμα σου;

«Ἀφοῦ μὲ ρωτᾷς, θὰ σοῦ ἀπαντήσω ὅτι δὲν ἔξρω πιά τί τὸ ἔκανα... Θὰ τὸ ἀφῆσα ἴσως τὸ δρόμο... κάπου στὰ χιόνια...»

«Κατὰ βάθος, ὅλοι οἱ ἄνδρες εἰστε τὸ ἴδιο... Εἰστε πολὺ δυνατοί... Νομίζετε πὼς μπορεῖτε νὰ σκαρφαλώσετε στὸν οὐρανό... Μὰ μὲ τὴν παραμικρὴ ἀδιαθεσία, γινώσαστε ἐρείπια... Καὶ δὲν θέλετε νὰ σὰς περιποιηθοῦν!.. Εἰστε ὅλοι ἀνυπόφοροι...»

«Τὸ λές καὶ γιὰ τὸν Γαθριήλ αὐτό;.. ρώτησε ὁ Ζάκ, σκαλίζοντας τὴ φωτιά τοῦ τζακιῦ.

«Γιατί ὄχι... ἔχετε μιά ἡλίθια συστολή... Ξεχνάτε πὼς εἶμαστε ἀδελφές τὸν ἑλῆους... Τὸ ἴδιο κ' ὁ Γαθριήλ... ὅταν ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ τὸν περὶ ποιηθῶ, δὲν μ' ἀφῆσε νὰ κἀνω τίποτε... Ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα καὶ περιποιήθηκε μόνος του τὸν ἐαυτό του... Δὲν θέλει νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ τὰ μὲν κρὰ του κλειδιά... καὶ καθὼς λέει ὁ ἴδιος, περὶ ποιεῖται μόνος τοῦ ἐαυτοῦ του...»

Τὸ σπουδαῖο εἶνε, εἶπε ὁ Γαθριήλ μὲ φωνὴ πού τὴν ἐπῆνε ὁ βήχας καὶ ἡ ὀργή, τὸ

σπουδαῖο εἶνε ὅτι κατορθώσατε νὰ συνειννοῦσθε!..

«Πὼς μοῦ τὸ λές αὐτό; φώναξε ἡ Χριστίνα, μαζεύοντας ἐλαφρὰ τὰ ὠραία της φρύδια. Μήπως θέλεις νὰ μὲ κατηγορήσης;

«Καθόλου... Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ξαφνιαζώμαι γιὰ ὅσα βλέπω τώρα... Πέρασα ἀπὸ τὸ Κορμπιέρ, Χριστίνα, βρῆκα τις σημειώσεις σου κ' ἀνακάλυψα τέλους ἐκεῖ τὰ ἴχνη ἐνὸς ὁράματος πού μ' ἔκανε νὰ φοβῶ πολὺ γιὰ τὴ ζωὴ σου...»

Ποιὰ ἐκπληξὴς λοιπὸν καὶ ποιά χαρὰ γιὰ μένα πού σὰς εἶδα ἐδῶ πιασμένους χέρι μὲ χέρι μὲ τὸ Γαθριήλ... «Θὰ τὰ καταλάβης ὅλα μὲ δύο λόγια, Ζάκ μου... Εἶχες δίκιο: ὁ Βενέδικτος Μασσὸν ἦταν ἀθῶος! «Ὁ Γαθριήλ σ' ἔπεισε γι' αὐτό;

«Ναί... «Σ' ἔπεισε ἴσως ἐπὶ ποιῇ θανάτου;

«ἴσως... Νομίζω πράγματι, ὅτι ἂν δὲν κατάρθωνε νὰ μὲ πείσῃ γιὰ τὴν ἀθωότητά του, δὲν θὰ βρισκόμαστε πιά σ' αὐτὸν τὸν κόσμο οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἐγώ... Μὲ τραβοῦσε σὲ μιά καταστροφή, ἀπ' τὴν ὁποία δὲν θὰ κατάρθωνες, αὐτὴ τὴ φορά, νὰ τὸν ἀναστήσης...»

«Καί τί ἔκανε γιὰ νὰ σὲ πείσῃ;

«Ζάν, θυμᾶσαι τί μοῦ εἶπες τότε πού φτιάχναμε τὴν κούκλα καὶ καταγινώσκουν μὲ τὰ μάτια του;.. «Θὰ δῇ—μοῦ εἶπες, μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ κλάψῃ ποτέ...»

«Καὶ ὅμως ἔκλαψε...»

«Ἄ! ὅταν εἶδα νὰ κυλοῦν τὰ δάκρυά του ἀπάνω στὸ κερὶ τῶν παρειῶν του, μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ ψυχὴ του, πού τὴν εἶχαμε κλείσει μέσα σ' ἕνα κουτί, ἔβγαλε ἔξω γιὰ νὰ μοῦ πῇ: «Χριστίνα! Νὰ τὸ ζωντανό σου ἔργο, νὰ ὁ πόθος μου πού τὸν θέλησες αἰώνιο... Εἶσαι ἱκανοποιημένη;..»

«Τότε σκούπισα τὰ δάκρυά του, μὰ ἐκεῖνα δὲν ἔπαψαν νὰ κυλοῦν, παρὰ μόνον, ὅταν τοῦ εἶπα: «Πάψε νὰ κλαῖς, Γαθριήλ, γιατί πιστεύω στὴν ἀθωότητά σου!»

«Ἄ! Ἄ! Ὡστε μιλάτε στὸν ἐνικό;

«Αὐτὸ μόνον βρῖσκες νὰ μοῦ πῇς;.. Καὶ ὅμως, τὸ ζήτημα εἶνε σπουδαῖο...»

«Τόσο σπουδαῖο, Χριστίνα, ὄχι μόνον γι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ γιὰ μᾶς ὅλους, ὥστε δὲν δίστασα νάρθῶ νὰ σὰς ἐνοχλήσω...»

«Πὼς;

«Τίποτα... Ἄς μιλήσουμε γιὰ τὴν ἀθωότητά τοῦ Βενέδικτου Μασσὸν!.. Ἐντωμεταξὺ θὰ προσπαθῶ νὰ ξεχάσω τὸ Γαθριήλ...»

«Ζάκ!.. Ζάκ!.. Κάνεις καλὸς σκέψεις...»

«Εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ζηλεύω...»

«Μὰ ὁ Γαθριήλ δὲν εἶνε ἄνθρωπος!

«Τόσο τὸ χειρότερο!

«Εἰς τὸ θέλησες ἔτσι... Ἄς μιλήσουμε γιὰ τὴν ἀθωότητά του, σοῦ λέω... γιὰ τὴν ἀθωότητά του ὡς ἀνθρώπου...»

«Ναί, τὸν πίστευα...»

«Καὶ τοῦ ἔφτασε τὸ ὅτι τὸν πίστευες...»

«Ναί... Τόσο, ὥστε δέχτηκε νὰ μοῦ ἐξηγηθῇ... Ὅσο δὲν τὸν πίστευα, ὅσο φανταζόμουν ὅτι ἦμουν θύμα ἐνὸς τέρατος, μοῦ συμπεριφερόταν ὡς ἑνὸς ὁράματος πού μ' ἔκανε νὰ φοβῶ πολὺ γιὰ τὴ ζωὴ σου...»

«Ποιὰ ἐκπληξὴς λοιπὸν καὶ ποιά χαρὰ γιὰ μένα πού σὰς εἶδα ἐδῶ πιασμένους χέρι μὲ χέρι μὲ τὸ Γαθριήλ...»

«Θὰ τὰ καταλάβης ὅλα μὲ δύο λόγια, Ζάκ μου... Εἶχες δίκιο: ὁ Βενέδικτος Μασσὸν ἦταν ἀθῶος! «Ὁ Γαθριήλ σ' ἔπεισε γι' αὐτό;

«Ναί... «Σ' ἔπεισε ἴσως ἐπὶ ποιῇ θανάτου;

«ἴσως... Νομίζω πράγματι, ὅτι ἂν δὲν κατάρθωνε νὰ μὲ πείσῃ γιὰ τὴν ἀθωότητά του, δὲν θὰ βρισκόμαστε πιά σ' αὐτὸν τὸν κόσμο οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἐγώ... Μὲ τραβοῦσε σὲ μιά καταστροφή, ἀπ' τὴν ὁποία δὲν θὰ κατάρθωνες, αὐτὴ τὴ φορά, νὰ τὸν ἀναστήσης...»

«Καί τί ἔκανε γιὰ νὰ σὲ πείσῃ;

«Ζάν, θυμᾶσαι τί μοῦ εἶπες τότε πού φτιάχναμε τὴν κούκλα καὶ καταγινώσκουν μὲ τὰ μάτια του;.. «Θὰ δῇ—μοῦ εἶπες, μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ κλάψῃ ποτέ...»

«Καὶ ὅμως ἔκλαψε...»

«Ἄ! ὅταν εἶδα νὰ κυλοῦν τὰ δάκρυά του ἀπάνω στὸ κερὶ τῶν παρειῶν του, μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ ψυχὴ του, πού τὴν εἶχαμε κλείσει μέσα σ' ἕνα κουτί, ἔβγαλε ἔξω γιὰ νὰ μοῦ πῇ: «Χριστίνα! Νὰ τὸ ζωντανό σου ἔργο, νὰ ὁ πόθος μου πού τὸν θέλησες αἰώνιο... Εἶσαι ἱκανοποιημένη;..»

«Τότε σκούπισα τὰ δάκρυά του, μὰ ἐκεῖνα δὲν ἔπαψαν νὰ κυλοῦν, παρὰ μόνον, ὅταν τοῦ εἶπα: «Πάψε νὰ κλαῖς, Γαθριήλ, γιατί πιστεύω στὴν ἀθωότητά σου!»

«Ἄ! Ἄ! Ὡστε μιλάτε στὸν ἐνικό;

«Αὐτὸ μόνον βρῖσκες νὰ μοῦ πῇς;.. Καὶ ὅμως, τὸ ζήτημα εἶνε σπουδαῖο...»

«Τόσο σπουδαῖο, Χριστίνα, ὄχι μόνον γι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ γιὰ μᾶς ὅλους, ὥστε δὲν δίστασα νάρθῶ νὰ σὰς ἐνοχλήσω...»

«Πὼς;

«Τίποτα... Ἄς μιλήσουμε γιὰ τὴν ἀθωότητά τοῦ Βενέδικτου Μασσὸν!.. Ἐντωμεταξὺ θὰ προσπαθῶ νὰ ξεχάσω τὸ Γαθριήλ...»

«Ζάκ!.. Ζάκ!.. Κάνεις καλὸς σκέψεις...»

«Εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ζηλεύω...»

«Μὰ ὁ Γαθριήλ δὲν εἶνε ἄνθρωπος!

«Τόσο τὸ χειρότερο!

Κορμπιέρ καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐσκότωσαν... Ὁ Γαθριήλ φαντάζεται ὅτι ὁ γέρο λαθροθήρας παραστάθηκε στὸ ἐγκλημα, τοῦ ὁποίου ἔπασε θύμα ἡ μικρὴ Ἄννι, γιατί τὴν παρακολουθοῦσε προσεκτικὰ πρὶν ἀπὸ ἡμέρες... Παραστάθηκε λοιπὸν στὸ ἐγκλημα καὶ χωρὶς ἄλλο θέλησε νὰ ἐπέμω... καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐσκότωσαν...»

«Επακολούθησε μιά σιωπὴ μεταξὺ τῶν δύο νέων κ' ἔπειτα ὁ Ζάκ ἐπρόφερε ἀργά:

«Τὰ εἶχα σκεφθῇ ὅλα αὐτὰ καὶ ὄχι μόνον τὰ εἶχα σκεφθῇ, ἀλλὰ καὶ σοῦ τὰ εἶχα πῇ... Χριστίνα, θυμᾶσαι;..»

«Ναί, θυμᾶμαι πὼς μοῦ τὰ εἶχες πῇ, μὰ ἐγὼ τότε δὲν ἤθελα νὰ μοῦ δώσῃ τις σημειώσεις σου, μέσα στίς ὁποῖες ἐξηγοῦσε τὴν ἀθωότητά του...»

«Ναί... Ναί... Εἶχες ἀντι-

«Τότε, μέσα στὴν ταραχὴ τοῦ μυαλοῦ του καὶ ὑπακούοντας στὸ ἐνστικτό του νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἐαυτό του, ἔσκυψε, πῆρε τὸ πτώμα κ' ἐπειθὴ δὲν εἶχε νὰ κἀνῃ, παρὰ λίγα βήματα, γιὰ νὰ μπῇ στὸ σπῆτι του, ἀνοίξε τὴν πόρτα, τὸ πέταξε μέσα—κ' ἄρχισε νὰ σκέφτεται...»

«Τότε κατάλαβε ὅτι αὐτὸ πού εἶχε κάνει ἦταν περισσώτερο ἐπικίνδυνον ἀπ' τὸ κάθε τι κ' ὅτι, μὰ καὶ εἶχε μπάσει τὸ πτώμα μέσα στὸ σπῆτι του, ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ ὅπως-ὅπως...»

«Μὰ πὼς;

«Νὰ τὸ θάψῃ κοντὰ στὸν κήπο... Μὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ ἐξαφάνισι, μπορούσαν νὰ τοῦ κάνουν κατ' οἶκον ἔρευνα, μὰ ἔρευνα, κατὰ τὴν ὁποία πρωτίστως θ' ἀνσκακάλιζαν τὸν κήπο... Ἡ ἔτσι σκέφτηκε νὰ κομματιάσῃ τὸ πτώμα τῆς μικρούλας καὶ νὰ κἀνῃ τὰ μέλη του...»

«Μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ, κατέβασε τὸ πτώμα στὸ ὑπόγειο κ' ἐνῶ ἡ φωτιά στὸ τζάκι φούτωνε ἐπάνω, ἄρχισε τὴ φριχτὴ ἐργασία του...»

«Τὴν ἀποτελεῖαυε τὴ στιγμὴ πού ἐγὼ χτύπησα τὴν πόρτα του... Ξέρεις τὴ συνέχεια, Ζάκ... Ὁ Βενέδικτος Μασσὸν εἶνε μάρτυς...»

«Καὶ ὁ Γαθριήλ ἄγγελος! ἐπρόσθεσε ὁ Ζάκ, μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο.

«Ζάκ, δὲν εἶσαι λογικός... Ἀφῆσέ με νὰ σὲ περιποιηθῶ... Τρεμεις... Ζάκ! Ζάκ!.. Δὲν σε ἀναγνωρίζω πιά... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού μπήκα ἐδῶ μέσα, δὲν μοῦ ἀπηύθυνες οὐτ' ἕνα φιλικὸ λόγο... Δὲν μοῦ εἶπες τίποτε γιὰ τὸν πατέρα μου... Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν πέρασα κ' ἐγὼ πονεμένες ὥρες...»

«Τὶς θυμᾶσαι;.. ρώτησε ὁ Ζάκ, μὲ τὰ μάτια του δαικρυσμένα. Κλαίω — πρόσθεσε ἀμέσως — γιατί εἶμαι συναχωμένος. Ἄς μὴν παραβάλουμε τὰ δάκρυά μου μὲ τὰ δάκρυα ἐνὸς Γαθριήλ.

«Εἶσαι φριχτός!.. φώναξε ἡ Χριστίνα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μνησικακεῖς ἐναντίον μου... Ξεχνᾷς ὅτι ἐγὼ σὲ προσκάλεσα ἐδῶ... Τὸ ὄνομα γιὰ Μπενιε-βὺλ, μὲ τὸ ὁποῖο γράφτηκε στὸ ξενοδοχεῖο, δὲν σε πληροφόρησε καλύτερα ἀπ' ὁποιοδήποτε τηλεγράφημα, πού δὲν θὰ ἦ-ξερα πὸς νὰ σοῦ τὸ στελῶ... καὶ πού ὁ Γαθριήλ δὲν θὰ τὸ ἀφῆνε νὰ φύγῃ!..»

«Ἄ! ναί!.. ναί!.. σὲ φυλάει καλὰ!.. Ἀναρωτιέμαι μάλιστα πὼς μπόρεσες νάρθῃς ἐδῶ...»

«ὦ! δὲν ὑποφάνηκε τίποτε... ἀναπαύεται... θὰ τοῦ τὸ πῶ αὐριο μὲ τρόπο...»

«Ναί, Χριστίνα, σὲ παρακα-

«ὦ! φτωχὲ μου Ζάκ!.. Τι ἔχεις;..»

σο ἀπλό, Ζάκ... τόσο ἀπλό... «Θὰ κρίνης, Ζάκ, ἂμα μ' ἀκούσης... Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ Βενέδικτος Μασσὸν ἔκρυβε μέσα στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου του ὅλες τις ἀποσκευὲς τῶν γυναικ

λῶ νὰ τοῦ τὸ πῆς μὲ τρόπο... Ὁ Γαβριὴλ εἶνε πολὺ εὐαίσθητος... Θὰ δώσης μάλιστα ἕνα ἐπιχείρημα γιὰ νὰ δικαιολογήσης τὴ συνάντησι αὐτῆ καὶ νὰ τὸν κάνης νὰ εὐχαριστήθῃ... "Ὅλα ὅσα μοῦ εἶπες γιὰ τὶς ἐξαφανίσεις τοῦ Κορμπιλέρ, μποροῦν στὴν ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀθώωτητά τοῦ Γαβριὴλ, μὰ ὅχι καὶ νὰ τὴν ἀποδείξουν..." Ἀκου, Χριστίνα... Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀθώωτῆτός τοῦ φτάνει! Δὲν ἔχεις, παρὰ νὰ τοῦ πῆς: "Ἦξερα ὅτι ἐνῶ ἐμεῖς βρισκόμαστε σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἡ ἐξαφανίσεις, τὰ ἐγκλήματα καὶ ἡ ἀπίστευτη ἐξακολουθοῦσαν στὸ Κορμπιλέρ καὶ σ' αὐτὸ τὸ Παρίσι... Ἡ ἐφημερίδες δὲν ἔκαναν ἄλλο, παρὰ νὰ περιγράφουν τὰ τρομερὰ κατορθώματα τῆς Ματωμένης Κούκλας!... Δὲν σοῦ μίλησα γιὰ ὅλα αὐτά, Γαβριήλ, μὰ βρήκα τὸν τρόπο νὰ εἰδοποιήσω τὸ Ζάκ... Διάβασε λοιπὸν αὐτὲς τὶς ἐφημερίδες πού μᾶς τὶς ἔφερε ἐδῶ σὲ μιά γύρα ἀποκλεισμένη ἀπ' τὰ χιόνια μὲ κίνδυνο νὰ πλευριτοῦν..."

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, τοῦ ἔδωσε ἕνα μάτσο ἐφημερίδες...

Ἡ Χριστίνα τὶς ἄρπαξε κι' ἔρριξε σ' αὐτὲς ματιὰς ἀχόρταγες. "Ὅταν ἔφτασε στὰ ἄρθρα πού εἶχαν τὴν ὑπογραφή XXX, φώναξε:

— Ἀσφαλῶς, ἡ χαρὰ τοῦ Γαβριὴλ θὰ εἶνε ἀπέραντη... "Ἐχεις δίκιο!... Μπορῶ τώρα νὰ τοῦ πῶ ὅτι βρισκεσαι ἐδῶ... Νὰ μὴ μὴ πρῶτης τάξεως πρόσφαι..."

— Ἀς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό, εἶπε μὲ τὸ αἰώνιο εἰρῶνικὸ τοῦ ὕψος ὁ Ζάκ, γιὰτὶ θὰ μοῦ στοίχιζε πολὺ νὰ φύγω, χωρὶς νὰ τοῦ πῶ μιά μικρὴ καλημέρα... Εἶνε λοιπὸν τόσο ζηλότυπος;...

— Ἀ! φίλε μου, περισσότερο ἀπ' ὅ,τι μπορεῖς νὰ φανταστής!

— "Ἐ, λοιπόν! κι' ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ζηλότυπος!... φώναξε ὁ Ζάκ, ξεσπώντας σὲ σαρκαστικὰ γέλια.

— Εἶνε δυνατόν! εἶπε ἡ Χριστίνα. Ζηλεύεις τὸν Γαβριήλ;... Ἐσύ, Ζάκ, ἡ προσωποποιημένη σοφία, ζηλεύεις μιά κούκλα;

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀκρίβως ὅπως τὸ λές, Χριστίνα!... Ὁ Πυγμαλίων λάτρευε τὸ ἀγαλμά του... "Εγὼ τὸ μισῶ... Νὰ ποῦ κατάντησα ἐγὼ, ὁ Ζάκ, ἡ προσωποποιημένη σοφία... Μὴν κάνεις τὴν ἐξαφανισμένη, Χριστίνα!... Ἡ μᾶσκα τῆς καταπληξέως, πῶς ἀπ' τὴν ὁποία κρύβεσαι, εἶνε τὸ πῶ μισητὸ ψεῦδος... Μιά γυναίκα πού ἀπατᾷ τὸ σύζυγό της, δὲν κάνει τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι κάνει τώρα ἐσύ... Δὲν μ' ἀγάπησες ποτὲ ἐμένα, Χριστίνα!... Δὲν ἀγάπησες, παρὰ μόνο τὸ ὄνειρό σου... Καὶ ὅταν ἀνακάλυψες τὴν μεγαλοφυΐά μου, ἡ ὁποία σερόνταν στὰ πόδια σου, τὴ σήκωσες μόνο καὶ μόνο

γιὰ νὰ δώσης ζωὴ στὴν εἰκόνα πού εἶχε δημιουργήσει ἡ σκέψι σου... Τώρα πού τὸ ἔργο μου τελειώσε, δὲν ὑπάρχω πια γιὰ σένα!...

— Ζάκ! Ζάκ!... Εἶσαι τρελός!...

— Σῶπα!... "Ἀν εἶχες λίγη συστολή, τὸ βλέμμα σου, καὶ θῶς μὲ κυττάζει τώρα, θὰ ἦταν λιγώτερο καθαρὸ... Χτέες, σ' ἄκουσα νὰ λές αὐτὰ τὰ λόγια: "Ἀν δὲν ἦσουν ὅ,τι εἶσαι, Γαβριήλ, δὲν θὰ σοῦ ἔλεγα: Σὲ λατρεύω!..."

— Δυστυχισμένε!... Τοῦ ἔλεγα σὲ λατρεύω, ὅπως τὸ λέει μὴτέρα στὸ παιδί της... Μήπως ὁ Γαβριήλ δὲν εἶνε παιδί μας;...

— Ψεύτρα!... Νά, εἶνε παιδί δικό μου... Μὰ ὅχι καὶ δικό σου! Χριστίνα, φτάνουν ἡ ὁ-

Ἦταν τὸ πλάσμα, τὸ πῶ ἰσχυρὸ ἀπ' τὸ θάνατο...

ποκρισίες...

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἔκανε ἡ Χριστίνα. Τί θ' ἀπογίνω ἀνάμεσα στοὺς δύο σας;...

— Ἡσυχάσε... "Ἐχω πούντα!... Ἡ πούντα θὰ μεταβλήθῃ σὲ βρογχίτιδα... Ἡ βρογχίτις σὲ πνευμονία... κι' ἔτσι δὲν θὰ ὑπάρχη πια κανένα ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία σου..."

— Σοῦτ! εἶπε ἔξαφνα ἡ Χριστίνα. "Ἀκου!...

— Ἐνα βῆμα ἀκουγόταν στὸ διάδρομο, ἕνα βῆμα πού ἡ Χριστίνα ἤξερε πολὺ καλά τὸν παρόδοιο ἦχο του...

— Εἰν' αὐτό! ἐπρόσθεσε μ' ἕναν ἀπερίγραπτο τρόπο. "Ὁ! Θεέ μου! Τί θὰ γίνῃ τώρα;...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ὁ Γαβριήλ παρουσιά-

στηκε.

Ἦταν τυλιγμένος σ' ἕνα φορδὺ ἐπανωφόρι, τοῦ ὁποίου κρατοῦσε μπροστὰ ἀνασηκωμένη τὴ μιά του ἄκρη καὶ πού τοῦ ἔδινε μεγαλοπρέπεια ἀγάλατος... Τὸ εὐγενικὸ του μέτωπο πού δὲν ρυτίδωνε καμμία φροντίδα, ὅπου δὲν ἀποτυπώνονταν κανένας πόνος—καθρέφτης ὑπέροχος τῆς ἐπισήμοτης— ἐδέσποζε ὅλης αὐτῆς τῆς σκηνῆς... Ἦταν τὸ πλάσμα, τὸ πῶ ἰσχυρὸ ἀπ' τὸ θάνατο...

Τὸ βλέμμα καρφώθηκε γιὰ μιά στιγμή μὲ οἶκτο στὸ Ζάκ πού τρεμούλιαζε χωμένος στὴν πολυθρόνα του... "Ἐπειτα στράφηκε πρὸς τὴ Χριστίνα, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων μὲ μιά κί-νησι ἀγγέλου πού παίρνει τὸν

τὰ ἔξῃς:

"Ἀγαπητέ μου Ζάκ, ὅλα συνέβησαν καλύτερα ἀπ' ὅσο ὁλὰ τολμοῦσα νὰ ἐλπίζω. Μολοντί σὲ ζηλεύει, γιὰτὶ ξέρεί πὼς εἴμαστε ἀρραδωνισμένοι, ὁ Γαβριήλ συμπεριφέρθηκε μὲ μιά εὐγένεια κι' ἕνα μεγαλεῖο, ἀντάξιο τῆς θεϊκῆς του ὑποστάσεως... Μπορεῖς νὰ εἶσαι περήφανος γιὰ τὸ παιδί σου... Ἡ σκέψις του, χάρις σὲ σένα, ἀπληλαγμένη ἀπ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴ δυστυχία καὶ τὴν ταπεινότητα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, συγκεντρώθηκε σὲ ἕλη του τὴ δόξα, δηλαδὴ στὴ μεγαλοφυΐα... Θὰ μπορούσε νὰ μὲ μεμφθῇ, νὰ μ' ἐπικρίνῃ, γιὰτὶ καταχράστηκα τὴν ἐμπιστοσύνη του, νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὡς ψεύτρα... Ἀλήθεια καὶ τί δὲν ἔκανα γιὰ σένα;... Μὰ αὐτὸς οὐτε μοῦ μίλησε καθόλου γιὰ σένα..."

Ἐἶχα πάρει μαζί μου τὶς ἐφημερίδες, στὶς ὁποῖες ἡ τρομερὴ περιπέτεια τοῦ Βενέδικτου παρουσιαζόταν μὲ μιά καινούργια ὄψη... Τὶς διάβασε μὲ ὕφος γαλήνιο κι' ἱκανοποιημένο...

Μοῦ φαίνεται ἀπ' ὅλ' αὐτά, πὼς ἔφτασε πια ἡ στιγμή πού δὲν θὰ ὑπάρχη λόγος νὰ κρύβουμε τὸ θάμα τοῦ Γαβριὴλ καὶ πού θὰ πάρῃς τὴ δάφνη, ἡ ὁποία σοῦ ἀξίζει...

Σήμερα τὸ πρωί, καθὼς γυρίζαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία (ὁ Γαβριήλ ἔχει γίνῃ πολὺ εὐσεβής), περᾶσαμε ἀπ' τὸ πρατήριο τοῦ καπνοῦ. Ἐκεῖ ἔνας σωφὲρ διάβαζε δυνατὰ σὲ μερικὸς ἄλλους μιά ἐφημερίδα, στὴν ὁποία γινόταν λόγος γιὰ τὴ ματωμένη κούκλα. Ἀκούσαμε κι' ἐμεῖς κι' ἔπειτα διαβάσαμε κι' ἐμεῖς τὴν ἐφημερίδα.

"Εγὼ κύτταξα τὸ Γαβριήλ... Δὲν ξέρω γιὰτὶ ἡ φλόγα τῶν ματιῶν του δὲν ἔκαψε αὐτὰ τὰ ἄτιμα φύλλα... Στὸ ὕψος πού τοποθέτησε τὸ Γαβριήλ μας, μονάχα ἡ ἀλήθεια τὸν συγκινεῖ πια, ἡ ἀλήθεια κι' ἡ δικαιοσύνη... Μιά ἱερὴ ὀργὴ τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ δολιχίλως.

"Ἐξαφνα γύρισε πρὸς μένα, μὲ μιά κίνηση πού φαινόταν σὰν νὰ πρόσταζε: "Ἀς φύγουμε!"

"Ὁ! πὼς τὸν καταλάβαινα...

"Ἀς φύγουμε—μοῦ ἔλεγε. Ἀς φύγουμε, μὰ ὅχι γιὰ νὰ φύγουμε αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀλλ' ὅχι γιὰ νὰ παλέψουμε..." Δὲν ἔχουμε πια νὰ κάνουμε μὲ σικιές... Ὁ Γαβριήλ ξέρεί τώρα τοὺς ἐχθρούς του!... Τὸ νέο ἄρθρο μὲ τὴν ὑπογραφή XXX, μαζί μὲ ὅσα τοῦ διηγήθηκα γιὰ τὸ «τροκάρ», διαφωτίζει μὲ μιά καταπληκτικὴ λάμψη ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα...

Οἱ ἔνοχοι εἶνε ὁ μαρκήσιος ντε Κουλτραί, ἡ φίλη του Ἰνδὴ χορεύτρια Ντούργκα καὶ ὅλοι οἱ φίλοι τους... Τολμοῦν ὡστόσο καὶ κατηγοροῦν τὸ Γαβριήλ μας ὡς συνένοχο τους... Τολμοῦν καὶ κατηγοροῦν τὸ Βενέδικτο Μασσὸν ὡς προμηθευτὴ θυμάτων σ' αὐτὴ

Κύριε, εἶπε ἡ ὑπέρβουρα Κατερίνα, μπαίνοντας τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ στὸ δωμάτιο τοῦ Ζάκ, κύριε, ἔχω κάτι γιὰ σὰς...

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕναν ὀγκώδη φάκελλο, στὸν ὁποῖο βρήκε μιά ἐπιστολὴ τῆς Χριστίνας καὶ μερικὰ ἀποκόμματα ἐφημερίδων. Ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφε

τὴν ἔνοχη σπείρα...

Θὰ βεβαιώνουμε ἢ θὰ νικήσουμε!...

"Ἀ! πόσο εἶνε ὠραῖος ὁ Γαβριήλ μας σ' αὐτὴν τὴν τραγικὴ στιγμή πού ἀψηφάει ὁλόκληρο τὸν κόσμον... Προσεύχου γιὰ μᾶς, φτωχέ μου Ζάκ, καὶ φροντίζε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου..."

Ἡ Χριστίνα σου

Υ. Γ. Ζήτησα ἀπὸ τὸ Γαβριήλ, τὴν ἄδεια νὰ σοῦ γράψω αὐτὰ τὰ λίγα λόγια. Μοῦ τὸ ἐπέτρεψε ὁμως... Τότε τὸν ρώτησα ἂν δὲν ἦταν προτιμώτερο νὰ σὲ πάρουμε μαζί μας...

Μὰ σὲ εἶδε χτέες σὲ τέτοια κατάσταση, ὅστε μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι δὲν θὰ ἦταν καλὰ, πρέπει νὰ στρέψῃ τὰ ὅπλα εὐσπλαχνικὰ νὰ ταραῖξουμε τὴν ἀνάπαυσί σου... Δὲν ἐπέμεινα, γιὰτὶ ξέρω τὴν καρδιά σου καὶ ξέρω ἐπίσης ὅτι δὲν θὰ δίσταζες νὰ θυσιάσῃς τὴν ὑγεία σου γιὰ νὰ συμμε-...

Σὲ λίγο, ἀγαπημένε μου Ζάκ, θ' ἀκούσης νὰ μιλοῦνε γιὰ μᾶς...

Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ προκάλεσε στὸ Ζάκ πραγματικὸ ὄλιγο. Ἐβλεπε μιά φριχτὴ εἰρωνεία στὰ λόγια στὰ ὁποῖα ἡ Χριστίνα ἐξέφραζε μιά σκληρὴ, μὰ ἀσυναίσθητη εἰρωνεία.

— Ἀ! μουρμούρισε ὁ Ζάκ. Μοῦ γράφει νὰ ἐνδιαφέρωμαι γιὰ τὴν ὑγεία μου. Θὰ δῇ τί ἐνδιαφέρον θὰ δείξω...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ σωριάστηκε ἐξαντλημένος, ἀνίκανος νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνηση.

Καὶ τώρα, ἂς ἀναφέρουμε τὶς κυριώτερες παραγράφους τοῦ ἀρθροῦ πού δημοσιεύτηκε στὴν "Ἐποχὴ" μὲ τὰ στοιχεῖα XXX καὶ πού ἔδωσε στὴν ὁλοθεσί τῆς "Ματωμένης Κούκλας" μιά καινούργια τρομακτικὴ τροπὴ.

"Ἡ συγκίνησης, ἡ ἀνησυχία πού προκάλεσε σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ἡ ἀνακίνησης τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βενέδικτου Μασσὸν, ὀφείλουν τὴν ἀφορμὴ τους στὸ ἐπιστημονικὸ θάμα πού ἀνάστησε ἕναν καταδικασμένο εἰς θάνατον ἀπ' τὸν τάφο, ὅσο καὶ στὰ μετέπειτα γεγονότα, μὲ τὰ ὁποῖα συνεχίστηκαν τὰ ἐγκλήματα τοῦ Βενέδικτου Μασσὸν. Ἐτοί κι' αὐτοὶ ἀκόμα, δὲν πίστευαν στὴν μαρτυρίες, δὲν πίστευαν στὴν κούκλα, δὲν ἔκρυβαν τὴν ἀγανάκτηση, διερωτῶμενοι μήπως ὁ κατατομηθεὶς βιβλιοδέτης εἶχε καταδικαστὴ ἀδίκως.

Σήμερα μποροῦμε νὰ καθήσυχάσουμε ὅλο τὸν κόσμον: ὁ Βενέδικτος Μασσὸν ἦταν βέβαια ἔνοχος, μὰ—αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ νέο καταπληκτικὸ στοιχείο πού δίνει μιά τεράστια ἔκταση στὴν ὑπόθεσι— μὰ ὁ Βενέδικτος Μασσὸν δὲν ἦταν ὁ μόνος ἔνοχος.

Τὸ τέρας αὐτὸ ὑπῆρξε ἴσως τὸ ὄργανο μᾶς σπείρας—ἡ μάλλον μᾶς ἀφρέσεως—ἡ ὁποία θεωρεῖ τὶς δολοφονίες σὰν ἕνα εἶδος θρησκείας.

Ἡ προσωπικὴ ἔρευνα, τὴν ὁποία διεξαγάγαμε, παρ' ὅλες

τὶς δυσκολίες καὶ τοὺς ἀναριθμητοὺς κινδύνους, προχώρησε τόσο, ὥστε μποροῦμε νὰ διακηρύξουμε ὑπευθύνως, ὅτι στὰ περίχωρα τοῦ Κορμπιλέρ, ὅχι μακριὰ ἀπ' τὸ μακάθριο σπιντὶ τοῦ Μασσὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε τοποθετηθῇ ἐκεῖ ὡς σκοπός, μιά συμμορία, μιά μυστικὴ ἐταιρεία, (μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ὁποίας μποροῦμε ν' ἀποκαλύψουμε ὀνόματα γνωστά σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη κι' ἔξω ἀπ' τὴν Εὐρώπη), εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ αἵματηρὸ στραγεῖο της.

Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πὼς τέτοια πράγματα μποροῦν νὰ συμβοῦν στὴν ἐποχὴ μας, πρέπει νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν ἀνατολή ἀπ' ὅπου μᾶς ἦρθαν οἱ ἱππῶτες αὐτοὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ γηραιὰ Εὐρώπη ἔχει ἀ-

καὶ τὰ αἷτια πού τὴ διευθύνουν γνωστά.

Ἀπὸ τὰ ἀκρωτήρια Κομορὲν ὡς τὰ Ἰμαλῆα, ἀριθμοῦνται σὲ δεκάδες χιλιάδων τὰ μέλη της, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ πολῖται ἀξιολογώμενοι, πού εἶνε ὅλα ὑποταγμένα σ' ἕνα κώδικα ἠθικῆς, ἐξαιρετικὰ αὐστηρὸ καὶ πού δὲν ἔχουν ἄλλο λόγο καὶ σκοπὸ ὑπάρξεως, παρὰ νὰ σκοτώνουν, πράγμα πού ἀλλοστε τ' ὁμολογοῦν κι' οἱ ἴδιοι.

Οἱ φιλόσοφοι τῆς Δύσεως μένουν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ μπρὸς τὸ φαινόμενο αὐτὸ πού δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἐξηγήσουν... Ποιὰ λογικὴ ἐξήγησι ἄλλωστε μποροῦν νὰ δώσουν; Ἡ κοινωνία βασίζεται στὴν ἀνάγκη τῆς συντηρήσεως καὶ τὰ μέλη τῆς ἐταιρείας αὐτῆς ἔχουν συσσωματωθῇ γιὰ τὸν

ἀφανισμό τῶν ὁμοίων τους... Σκοτώνοντας χωρὶς διαστάσεις, χωρὶς τύψεις, σύμφωνα μ' ἕνα σύστημα πῶς λογικὸ καὶ πῶς πλήρες ἀπ' ὅλα τὰ μεταφυσικά μας συστήματα. Οἱ δολοφόνους ἢ "Ζούγκες", ὅπως τοὺς ὀνομάζουν ἐκεῖ, δὲν εἶνε μόνο ἠθικολόγοι, ἀλλὰ καὶ ἱερεῖς καὶ καλλιτέχναι. Ἡ διανοητικὴ τους γιὰ νὰ πνίξουν τὰ θύματά τους εἶνε σοφὴς κι' ἐκτελοῦν μὲ μὴ ἀσύγκριτη χάρις τὰ ἐγκλήματα τους. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ πνίξῃ ἕνα θῦμα τοῦ, μιά θιγεία χοντροφτιαγμένη.

Οἱ δαίμονες αὐτοὶ φαντάζονται πὼς εἶνε ἄγγελοι. Ἦσθαινοὺν ἀτάραχοι καὶ περήφανοι, ἔχοντας τὴ γνώμη ὅτι ἔκαναν τὸ καθήκον τους. Ὅταν τοὺς συλλάβῃ ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία, παρουσιάζονται στὸ δικαστήριον μὲ τὸ μέτωπο ψηλά

καὶ ἀκούει τὴν καταδικαστικὴν τους ἀπόφασι μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Ἐποστηρίζουν τὶς ἀρχές τους μὲ πείσμα καὶ φανατισμὸ καὶ δικαιολογοῦν καὶ τὰ πῶ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα πού κάνουν, λέγοντας ὅτι τὰ ἐπιβάλλει μιά θεία, μιά ἀνώτερη δύναμι, τῆς ὁποίας αὐτοὶ εἶνε τυφλὰ ὄργανα...

Εἶνε οἱ ἱερεῖς τῆς τρομερῆς θεᾶς Ντέθι, τῆς θεᾶς τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία λέγεται ἐπίσης καὶ Κάλι ἢ Ντούργκα. "Ὅλοι οἱ δολοφόνους λατρεύουν τὴ θεὰ αὐτὴ σὰν προστάτριά τους. Κι' ἐκείνη πάλι δέχεται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς της μονάχα ἀνθρωποθυσίες. Οἱ λάτρεις τῆς ἔχουν ἀλλοτε τὸ αἷμα τῶν θυμάτων τους μπρὸς τὸ ἀγαλμά της. Τώρα, τὸ πίνου νύ!... "Ἀλλοτε, στὰ παλαιὰ χρόνια, ἦσαν χωρισμένοι σὲ «δολοφόνους τοῦ Βορρά» καὶ σὲ «δολοφόνους τοῦ Νότου».

Στὰ τέλη ὁμως τοῦ περασμένου αἰῶνος, παρουσιάστηκε μιά καινούργια αἵρεσις, ἡ ὁποία ἐξαπλώθηκε τόσο πολὺ, ὥστε κοντεῖ νὰ περιλάβῃ σήμερον ὅλους τοὺς πιστοὺς τῆς παραξένης αὐτῆς θρησκείας. Ἡ αἵρεσις αὐτὴ εἶνε τῶν «δολοφόνων Ἀσσοῦρας», πού ἔχουν τελειοποιήσει σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ τὰ ἐγκληματικὰ ἔθιμα. Οἱ Ἀσσοῦρας, συνεχίζοντας τὴν παράδοσι τῶν «δολοφόνων», στραγγαλίζουν καὶ τώρα ἀκόμα τὰ θύματά τους, ἀφοῦ προηγουμένως ρουφί-ξουν ἀπὸ τὶς φλέβες τοὺς ὅλο τὸ αἷμα τους!...

Συχνά, τὸ μαρτύριο τῶν θυμάτων τους παρατείνεται ἐβδομάδες, μῆνες, ὁλόκληρα χρόνια! Οἱ Ἀσσοῦρας, μάλιστα, αἰσθάνονται ξεχωριστὴ προτίμησι πρὸς τὶς γυναῖκες. "Ὅταν συλλάβουν καμμιὰ γυναίκα νέα καὶ ὠραία, φροντίζουν νὰ παρατείνουν τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ της ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο... Τὸ ρουφῶν τὸ αἷμα λίγο-λίγο. Καὶ στὸ διάστημα αὐτό, δὲν ἀποκλείεται νὰ τὴν ἐρωτευθοῦν πολλοὶ συγχρόνως ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς αἰρετικὸς δολοφόνους!

Καὶ τώρα, πρέπει νὰ τελειώσουμε τὸ πρῶτο αὐτὸ ἄρθρον μὲ μιά δήλωσι, πού τὴν θεωροῦμε ἀπαραίτητη, ἀν καὶ διαστάσουμε ἂν πρέπει νὰ τὴν κά-νουμε. Ὑπάρχουν ὡστόσο μερικά σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τ' ἀποσιωπήσῃ, χωρὶς νὰ βλάψῃ τὴν ἠθική...

Ἡ ἀλήθεια, λοιπόν, εἶνε ὅτι ὅλοι οἱ Ἀσσοῦρας δὲν εἶνε ἱνδοὶ. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ Εὐρωπαῖοι, ἐγκαταστημένοι ἀπὸ καιρὸ στὶς Ἰνδίες... Οἱ «πολιτισμένοι» αὐτοὶ ἄνθρωποι, μαγνητισμένοι ἀπὸ τὶς παράξενες τελετὰς καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἀσσοῦρας, προσεχώρησαν στὴν ἐγκληματικὴ θρησκεία τους... καὶ ἔγιναν καὶ αὐτοὶ λάτρεις τῆς θεᾶς Κάλι!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΧΑ δώσει καν-
τεβού στη Ρόζα,
μια όμορφη, ξανθή μο-
διστρούλα, στην στάσι-
των λεωφορείων, της
πλατείας του Σατω-
ντέν. Κάθε βράδυ —
τρείς εβδομάδες τώρα
— η Ρόζα, μόλις σχο-
λούσε από την δουλειά
της στο μοδιστρούλικο,
ερχόταν και με συναν-
τούσε εκεί. Η Ρόζα ή-
ταν παντρεμένη.

Η μόνη παραχώρη-
σις που κατόρθωσε να
της αποσπάσει στο διάστημα των
τριών αυτών εβδομάδων, ήταν να
περνούσε μια-δυό ώρες μαζί σε
κανένα καφενείο ή ζαχαροπλαστείο.
Ποτέ δεν θέλησε να έλθει στην έ-
ρωτική φριλή που στην όδο 'Α-
γίου Μάρκου.

Έκείνο το βράδυ, ενώ πήγαινα
στον τόπο του ραντεβού μας σε-
κτούμε, με κάποια παλιά πώς μά-
ταια προσπαθούσα, τόσες πέρ-
ες τώρα, να μαλακώσω την σκληρή
καρδιά της Ρόζας. Έβγαλα το
συμπέρασμα πως το σύστημα που
ακολουθούσα δεν ήταν σωστό και
ότι για να υπερνικήσω κανείς τις
αντιστάσεις μιας γυναίκας, το α-
ντίστοιχο έλεος είναι ο «επινοητισμός».

Με την άφραση να δοκιμάσω κι
αυτό το σύστημα, φώναξα ένα α-
μύξι κι είπα στο άμαξά να με πάει
στην πλατεία του Σατωντέν.

Ο άμαξας μου ήταν χοντρός με
προσωπο κατακόκκινο και από τις
βροσιές που μοιράζε άρειδώς σε ό-
σα έμπόδια, ξιμνιχα ή άφηνιχα, βρι-
σκόντουσαν μπροστά του, κατάλα-
βα πως ή ύπομονή δεν ήταν το κυ-
ριότερο προτέρημά του.

Στάσου, άμαξά! φώναξα, όταν
φθάσαμε στην πλατεία. Έγώ θα
κατεβώ εδώ, και συ θα πας να με
περιμένεις μπροστά στον άριθ. 10
της όδου Σουφλό. Κατόπιν, όταν
ξαναγυρίσω, θα τραβήξεις και ε-
νθίαν στην όδον 'Αγίου Μάρκου
άριθ. 34.

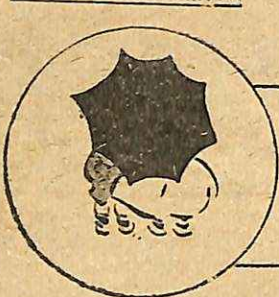
Πήγα και στάθηκα κάτω ό-
πό το διάστεγο της πλατείας. Οι
διάφοροι ύπάλληλοι των λεωφορεί-
ων με ήξεραν καλά και όλοι με χα-
ρετόσαν σαν παλιό γνώριμο.

Δεν είχα προφθάσει καλά-καλά
να κανονίσω ένα σιγάρο κι άκουσα
δίπλα μου ένα διακριτικό —
Χι... χι... —

Ήταν η Ρόζα μου! Όσοσο πρέ-
πει να ξέρете πως ποτέ δεν συναν-
τάμεθα κάτω από το διάστεγο. Η
Ρόζα το έβρισκε παραανδυνευμένο.
Προχωρούσε όλοισα κι' εγώ την
ακολουθούσα από το αντίκρυνο πε-
ζοδόρμιο, ως ότου φθάναμε στην
άσση της όδου Σουφλό, όπου κα-
τακόπσε μια φίλη της, ή 'Ορτάνς.
Η καλύτερη και ποικιλική αυτή φί-
λη της Ρόζας είχε αναλάβει με με-
γάλη αιδεσιμότητα να χορηγήσει,
σε όσα ανάγκες, ως 'άλλοις', Ε-
κει μπροστά στο σπίτι της 'Ορτάνς
συναντούσα την Ρόζα και πηγαί-
ναμε περίπατο μαζί.

Ετσι κάναμε κι' αυτήν την ήμε-
ρα. Μι' εγώ είχα έτοιμάσει το κα-
νόνιο αγένιο μου, τώ εαφριδια-
σμού, όπως σ' είπα προτίτερα, κι
ακούσινα να το εξαφισώ, ά-
ναγκάζοντας την Ρόζα να μη στο-
μάξει προτού προφθάσει να διαμυ-
σηση. Κατόπιν θα έπαφελουνην
της τασιχής της για να την πάω

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΖΙΜΙΡ

στην έρωτική φριλή μου.
Αλλά, την στιγμή που έτοιμαζό-
μουν να πλησιάσω για να την πεί-
σω να μη στο άμαξά, την είδα να
κοντοστρέκεται με τρώο. Φοβήθηκα
πως είχε αντίληφθί το κόλπο μου
και βλέποντάς την να έτοιμάζεται
να γυρίσει πίσω, έτρεξα αποφαι-
στικά κοντά της. Έκείνη χλωμή,
με την άγωνία ζωγραφισμένη στο
γλυκό της πρόσωπο, μου ψιθύρισε:

—Πρόσεξε... ο άνδρας μου!
Έτρεξα μια γρήγορη ματιά τρι-
γύρω. Λίγα βήματα μπροστά από
μας, είδα μια μεσόκοπη κυρία που
συνόδευε τις δυό κόρες της. Λίγο
παρέκει μια νταντά κρατούσε από
το χέρι ένα άγοράκι. Ασφαλώς δεν
μπορούσε νάνα αυτός ο σύζυγος
της φίλης μου! Τότε, Κανένας άλ-
λος δεν ύπηρεχε στον δρόμο. 'Αδι-
κα νότταξα δεξιά κι' αριστερά...

Ανοίξα την πότα του άμαξίου —
δεν θυμίζω αν σ' είπα πως ή-
ταν ένα εκουπτε άπ' αυτό που ή-
ξαφανίστηκαν από τότε που βγήκαν
τα ταξί στη μεση — και χωρίς πολ-
λές συζητήσεις, έσπρωξα έλαφρά
τη Ρόζα και την άναγκασα να μη-
τή στο άμαξά.

Ο άμαξάς, σύμφωνα με την εν-
τολή που του είχα δώσει, ξεκίνησε ά-
μέσως... Η Ρόζα, δίπλα μου έλαι-
γε με λυγμούς...

Μα τί σου συμβαίνει λοιπόν,
μικρούλα μου Ρόζα; την ρώτησα με
στοργή. Είσα νευριασμένη, αγά-
πη μου... Έτσι σου φάνηκε... Δεν
είδα κανέναν στο δρόμο.

—Άφησέ με!... Άφησέ με!
μουρμούριζε ή Ρόζα άνάμεσα στ' ά-
ναφυλλήτά της. Με κατέστρεψες!...
Και τώρα ο άνδρας μου...

—Πάλι τ' άδια! Μα έπί τέλους,
Ρόζα, που τον βλέπεις τόν άνδρα
σου;

ΤΟΥ MAX ET ALEX FISCHER

Η Ρόζα τότε ξεσκέπασε το βρεγ-
μένο από τα δάκρυα πρόσωπό της,
με μια τραγική κίνηση, άπλωσε το
χέρι της και, δείχνοντάς μου τόν
άμαξά, τραύισε:

— Νάτος... Μορίς... Έκει...
Μπροστά μας!...

Πολλές φορές είχα πη της Ρό-
ζας: «Θά ιδής, αγάπη μου, τί ε-
κτιμώμενο που θα έμιασε, όταν θα
δρεθούμε δολιμόναχοι οι δυό μας!»
Παρέρητο! Γιατί τάχα ή πραγ-
ματοποίησης των πόθων μας να μην
είνε άνάλογη με την επιθυμία μας;
Νά, τώρα ορατούμεν μόνος με την
μικρή μου φίλη, αποκλεισμένος από
την ύπόλοιπη ανθρωπότητα στον
περιωρισμένο χώρο του εκουπτε!

Η Ρόζα με διέκοψε άπτοτομα:
—Ανιστομαίνε Μορίς! Τι κά-
θεσαι και λές; Δεν οκέττεσαι πως
στο διάστημα αυτό, μπορεί να η-
ρηνηθή καμιά ξαφνική άπεργία των
άμαξάδων!... Ο Καζιμίρ άνήκει στο
«Συνδικάτος». Θά άπεργήση κι' α-
τός και τότε!...

Την ίδια στιγμή, το άμαξά στα-
θηκε.

—Θεέ μου! σκέφθηκα, μήπως η-
ρύχθηκε κιόλας άπεργία;

Ο Καζιμίρ χτύπησε το τζάμι και
φώναξε:

—Έ! πατριώτη!... Φτάσαμε!

Με το γλυκύτερο ύφος του κό-
σμου του άπάντησα:

—Με συγχωρείς, άμαξά, Έκανα
λάθος στον δρόμο... Ήθελα να με
πάς στον άριθ. 172 του βουλεβάρ-
του Σαιν-Μισέλ!

Είχε νυχτώσει πια! Έπί όντα
όλόκληρες ώρες γυρίζαμε εδω κι' έ-
κει, από την μια άκρη των Παρι-
σιων, στην άλλη. Κάθε φορά που
σταματούσε το άμαξά, διέταξα τόν
άμαξά να μ' άγει πάλι σε άλλο μα-
κρινό μέρος. Στο τέλος δεν ήξερα
πια πού να πάμε. Τού είπα τότε
να πάει στο «Πάνθεον» και να φέ-
ρη βόλτες γύρω στο κτίριο ως ό-
του να τού πω να σταματήσει. Έ-
τσι κι' έγινε!...

Η Ρόζα δεν έλαγχε πια. Εί-
χαν σωθί, φαίνεται, τα δάκρυά
της. Έγώ, περιμένα, καρτερικά,
τόν θάνατο.

Το άλογο τώρα πήγαινε βήμα-
βήμα! Σ' τις δυό το ποσί, ο Καζι-
μίρ σταμάτησε το άλογο τού και
μου είπα:

—Άκουσε, άφεντιάς! Θα κλει-
σουν το κιόσκι και θα μείνω δι-
χως ταξίγάρι. Θά κατέβω μια στιγ-
μή στην όδο Σουφλό για ν' άγο-
ράσω ένα παζετάκι...

—Όπως θέλεις, άμαξά! τού ά-
πάντησα.

Έξαφνα τότε, μια φριτική
ιδέα πέρασε ξαφνικά άπ' το μυα-
λό μου και πρόσθεσα:

—Αν θέλεις, άμαξά, μπορεί να
σε περάσω καμένα εκατοσταράκι.
Θεέ μου! σκέφθηκα. Γιατί να μη

το σκεφθώ προτίτερα;

Αυτή ήταν ή μόνη λύσις! "Ως
που να πιούμε το κρασί μας, ή
Ρόζα θα έφηνε κρυφά!

Όταν όμως σε λίγο βγήκαμε
από την ταβέρνα, στάθηκα κατά-
πλητος, με το στόμα άνοιχτό! Έ-
κει, στο πεζοδόρμιο στεκόταν ή
Ρόζα και με άπάθεια χάιδεσε τόν
«Ψαρή». Το άλογο χορηγίσε ε-
ξαριστημένο. Μόλις μ' άειδε να
πλησιάζουμε, ή φίλη μου φώναξε
άδοτηρά στον άνδρα της:

—'Α! σε τσάκωσα πάλι να πι-
νης, αντί να φέρνης τα χορήματα
στην γυναίκα σου!... Άς είνε
όμως! Έβγαίνα από το σπίτι της
'Ορτάνς και είδα το άμαξά. Σκέ-
φθηκα λοιπόν, Μιμίρ μου, πως θα
με π'άς στο σπίτι άμαξάδα ε;

Τι να σ'άς πώ! Δεν άπόρησε φο-
βερότερο μαρτύριο άπ' αυτό, που
πέρασα εκείνο το βράδυ. Άφού,
έπί ώρες όλόκληρες, γύρισα άσκο-
πα σ' όλο το Παρίσι, κλεισμένος
με την φίληνάδισσα μου μέσα σ' έ-
να εκουπτε, με τόν διαρκή φόβο
μήπως δεχθώ μερικές καμτωμένες
από έναν εξαγριωμένο σύζυγο, κα-
τόπιν το μαρτύριο μου άλλαξε, με-
τεβλήθη σε μαρτύριο ήλιωταπίας.

Όταν ξαναπήκα στο άμαξά για
να με πάει στο σπίτι μου, ο Καζι-
μίρ σταματούσε κάθε τόσο το ά-
λογο, άγκάλιαζε τη Ρόζα που κα-
θόταν τώρα δίπλα του και τη φι-
λούσε πέντε-δέκα-εκατό φορές! Α-
πό έπαναληφθήκε πολλές φορές,
ως ότου στο τέλος, χτυπήσα το
τζάμι, και θυμωμένος φώναζε τού
Καζιμίρ να προχωρή χωρίς αυτός
τους έννευριστικούς σταθμούς.

Τι νομίζετε πως μου άπάντησε;
—Γιά να σου πώ, άφεντιάς! Δεν
φτάνει που σε γυρίζα όχτά ώρες
μέσα στο άμαξά μου με την φίλη-
νάδα σου, αλλά μου έητάς και ε-
έστα! Δικαίωμά μου, έπί τέλους, να
φιλώ την γυναίκα μου! Σε φο-
τώσω με λοιπόν... και άφησε με ή
αυχή!

Από εκείνο το βράδυ, δεν ξανα-
είδα τη Ρόζα!

ΛΑ'ΙΚΗ ΣΟΦΙΑ
ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Έκείνος που έφαγε, δεν μπορεί
παρά να φοβάται.

(Φιλοσοφική)

Το να ζητά κανείς κάτι από έ-
ναν φιλόδοξο, είνε σαν να κοιτά-
ν ή ν' άνοιξη την άνοιξη στην
θάλασσα.

(Γοργική)

Σε κακό πνευματικό, κακός καν
ηλιανάφτης.

(Γοργική)

Κάθε στυβά, αλλά μάλα τού!

(Γοργική)

Μακάρι παιδιά, πάω στο κεφάλι.
Μεγάλα παιδιά, πάω στην καρ-
διά.

(Γαλλική)

Καλύτερα να δώσης σ' έλθου,
παρά να δανειστής από φίλο.

(Γαλλική)

Καλύτερα να δώσης σ' έλθου,
παρά να δανειστής από φίλο.

(Γαλλική)

Καλύτερα να δώσης σ' έλθου,
παρά να δανειστής από φίλο.

(Γαλλική)

Καλύτερα να δώσης σ' έλθου,
παρά να δανειστής από φίλο.

(Γαλλική)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Πάπας και ο πρέσβης της Βενετίας. Μια έξυπνη άπάντησις. Ο Ταρσκονέζος κι' ο Παρι-
ζιάνος. Τα ρούχα του Ρουβέλ και τα παράπονα του ράφτη του. Τι γράφει ο Άνατόλ Φρανς
για τις Άγγλιδες, κλπ. κλπ.

Ο Πάπας 'Ιούλιος Β' που δεν
τά έπληγανε καθόλου καλά με την
Δημοκρατία της Βενετίας, ρώτη-
σε κάποτε τόν Βενετό πρέσβη:

—Πώς παραχώρησε στην Βε-
νετία την κυριαρχία της 'Αδριατι-
κής θάλασσας; Υάχαυε καμιά
συνθήκη; Νά μου την δείξετε.

—Άγιε Πάτερ, τού άπάντησεν
ο Βενετός πρέσβης, ύπόχρει να
τέτοια συνθήκη, μα να σ'άς την
δείξω δεν μπορώ, γιατί την έχετε
σείς και έγγραφη στο πίσω μέρος
του χαρτιού, με το όποιον ο Χρι-
στός σ'άς διόρισε αντιπρόσωπό
του επί της γής!...

Κόκαλο ο Πάπας.

Ενας Ταρσκονέζος, είρσιόμο-
νος στο Παρίσι στις άρχες του
χειμώνα, εκορόδιε τούς Παρισι-
ανούς γιατί έκοκκινίζαν ή μύτες
τους από το κρύο.

—Στην Ταρσκονή, έλεγε, δεν
κάνει καθόλου κρύο. Έλάτε να έ-
δητε.

Ένα μήνα αργότερα κάποιος
από τούς Παριζιάνους που εκορό-
διε ο Ταρσκονέζος, έπλησε στην
Ταρσκονή και δριόκοντας έκει ως
και τις βρόσες παγωμένες, έπλησε
στον γνωστό του Ταρσκονέζο και
τού έλεγε:

—Τι μ'άς έλεγες πως δεν κάνει
καθόλου κρύο στην Ταρσκονή;

—Γιατί βρίσκετε σείς πως κά-
νει πολύ κρύο; ρώτησεν ο Ταρ-
σκονέζος.

—Χριστιανέ μου, άφού έπάγω-
σε και το νερό ακόμα στις βρόσες...
—Μπα! άπάντησε γελώντας ο
Ταρσκονέζος. Μη σε γελιάς α-
πό!... Το νερό το δικό μας είνε τό-
σο άσυνήθιστο στο κρύο, ώστε με
την παραμικρή ψυχραδία παγω-
νει!...

Ο θεός του σημερινού Προέ-
δρου των 'Ηνωμένων Πολιτειών,
ο περίφημος Πρόεδρος Θεόδωρος
Ρουβέλ, όμολόγησε πως ποτέ δεν
πετούσε ένα ρούχο του πριν να
τοπιθή.

—Ακούστε μάλιστα τί έλεγε γι'
αυτόν ο φάφης του:

—Εφτά φορές τού μάλωσα την
πίσω τσέπη τού πανταλονιού του,
ή όποια τραπούσε διαρκώς από το
δάρος τού τεραστίου ρεβόλβερ, που
τό έχει πάντα ο κ. Πρόεδρος μαζί
του. Άν ήταν τόσο τυχεροί ημε-
ρες κι' οι άλλοι άνθρωποι, σίγουρα θα
πυθάνανε όλοι οι φάφες από πεί-
να! Κι' επειδή από έναν τέτοιο
απέναντι δεν βγαίνει τίποτε, στο τέ-
λος τόν άφησα κι' εγώ, γιατί με
μυαλώματα δεν μπορεί να έλθω ε

κόσμος στα δύσκολα χρόνια μας.
Στο Βρετανικό Μουσείο ύπαρ-
χει ένα περιεργότατο χειρόγραφο,
γραμμένο Ρωσικά και χρονολο-
γούμενο από το 1541. Το χειρό-
γραφο αυτό είνε, ούτε λίγο, ούτε
πολύ, ένα έπίσημο εισιτήριο για...
τόν Παράδεισο!

Άξίζει να το διαβάσετε με προ-
σοχή. Ίδου το:

«Μακάριος, έλέφ Θεού 'Αρ-
χιεπίσκοπος τού Κιέβου και πα-
πάσης Ρωσίας προς τόν ήμέ-
τερον κύριον και φίλον άγιον
Πέτρον, θυρωρόν τού Παντοδύ-
ναμου Θεού.

Πιστοποιούμεν σοι ότι απέ-
θανε σημερον εις δοϋλος του
Θεού, καλούμενος πρίγκηψ
Βλαδιμηρέφσκυ» συνιστώμεν
σοι να τόν εισαγάγης άνευ α-
ναβολής εις τόν Βασιλείον του

—Δυστυχώς, άπόψε, δεν μ'ας εί-
πατε τίποτα, κ. Δουμά.

—Άν ήρθατε μ' αυτήν την σέ-
ψη, τότε θα μπορούσα κι' εγώ να
είχα την άπαίτησι να ρίχνατε και
σείς μερικές... κανονιές!

Νά ένα χαριτωμένο άπόσπασμα
από μια έπιστολή τού μεγάλου Γά-
λου συγγραφέως Άνατόλ Φρανς:

«Περπατούσα μια μέρα στο
πάρκο τού Μουσόν. Στη μέση
μιάς δεντροστοιχίας είδα να
κοίτεται άνάσκελα ένας σκα-
ραβαίος, ο όποιος κουνούσε τα
πόδια του με άπελπισία στον
άέρα και προσπαθούσε να ση-
κωθεί όρθιος. Τόν βοήθησα
προσεκτικά με την άκρη της
διπρέλας μου κι' άμέσως τό
ώραίο έντομο άρρισε να φεύγη
τρέχοντας, όταν έξαφνα μπήκε
στη δεντροστοιχία μια Άγγλί-
δα. Από πού κατάλαβα την έ-
θνικότητά της; Άπ' όλα της:

«Άπ' το άντρικό παρόστημά
της, άπ' τα ξεθωριασμένα της
μαλλιά, άπ' το χωρίς έκφρασι
πρόσωπό της, άπ' τα δόντια
της που έμοιαζαν σαν κόκκαλα
του πιάνου. Δεν της έλειπε τί-
ποτα. Όταν μια Άγγλίδα είνε
άσκημη, δεν έχει έπάνω της ά-
πολύτως τίποτε το άραίο. «Η
Άγγλίδες έχουνε δυό άριστερά
χέρια!», έλεγε πολύ σωστά ο
Ρίβαρόλ. Όταν όμως βγουν
νόστιμες και πνευματικές ιστορίες
που συνήθει να δηγιήται, όταν
βρισκόταν στα κέφια του. Γι' αυτόν
τόν λόγο τόν καλούσαν σε όλες
τις άριστοκρατικές συγκεντρώσεις.

Έφτανε μονάχα ή παρουσία του
για να εξασφαλίση την επιτυχία
μιάς δεξιώσεως. Αυτό όμως τό ή-

«Όπως είνε γνωστόν, ο Άλεξάν-
δρος Δουμάς, πατήρ, ήτανε περι-
φημος, έντος των άλλων, για τις
νόστιμες και πνευματικές ιστορίες
που συνήθει να δηγιήται, όταν
βρισκόταν στα κέφια του. Γι' αυτόν
τόν λόγο τόν καλούσαν σε όλες
τις άριστοκρατικές συγκεντρώσεις.

Έφτανε μονάχα ή παρουσία του
για να εξασφαλίση την επιτυχία
μιάς δεξιώσεως. Αυτό όμως τό ή-

«Όπως είνε γνωστόν, ο Άλεξάν-
δρος Δουμάς, πατήρ, ήτανε περι-
φημος, έντος των άλλων, για τις
νόστιμες και πνευματικές ιστορίες
που συνήθει να δηγιήται, όταν
βρισκόταν στα κέφια του. Γι' αυτόν
τόν λόγο τόν καλούσαν σε όλες
τις άριστοκρατικές συγκεντρώσεις.

Έφτανε μονάχα ή παρουσία του
για να εξασφαλίση την επιτυχία
μιάς δεξιώσεως. Αυτό όμως τό ή-

«Όπως είνε γνωστόν, ο Άλεξάν-
δρος Δουμάς, πατήρ, ήτανε περι-
φημος, έντος των άλλων, για τις
νόστιμες και πνευματικές ιστορίες
που συνήθει να δηγιήται, όταν
βρισκόταν στα κέφια του. Γι' αυτόν
τόν λόγο τόν καλούσαν σε όλες
τις άριστοκρατικές συγκεντρώσεις.

Έφτανε μονάχα ή παρουσία του
για να εξασφαλίση την επιτυχία
μιάς δεξιώσεως. Αυτό όμως τό ή-

«Όπως είνε γνωστόν, ο Άλεξάν-
δρος Δουμάς, πατήρ, ήτανε περι-
φημος, έντος των άλλων, για τις
νόστιμες και πνευματικές ιστορίες
που συνήθει να δηγιήται, όταν
βρισκόταν στα κέφια του. Γι' αυτόν
τόν λόγο τόν καλούσαν σε όλες
τις άριστοκρατικές συγκεντρώσεις.

Έφτανε μονάχα ή παρουσία του
για να εξασφαλίση την επιτυχία
μιάς δεξιώσεως. Αυτό όμως τό ή-

«Όπως είνε γνωστόν, ο Άλεξάν-
δρος Δουμάς, πατήρ, ήτανε περι-
φημος, έντος των άλλων, για τις
νόστιμες και πνευματικές ιστορίες
που συνήθει να δηγιήται, όταν
βρισκόταν στα κέφια του. Γι' αυτόν
τόν λόγο τόν καλούσαν σε όλες
τις άριστοκρατικές συγκεντρώσεις.

Έφτανε μονάχα ή παρουσία του
για να εξασφαλίση την επιτυχία
μιάς δεξιώσεως. Αυτό όμως τό ή-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

[Μία αποκλειστική ανταπόκρισις από την φιλομυβελί, του Ιταλού δημοσιογράφου Λουίτζι Σάσσουιν]

ΤΟ Μάλιν Μπίντς της Καλλιφόρνιας βασισμένη πάντα ένα ατέλειωτο καλοκαίρι. Ο χρυσός δίσκος του η- γωνιού, γόνιτες και γόνιτες, ξεχει- μωνιάζουν καθισμένοι με μαγνή- λιο, ομν μιά οικογένεια παράξενον ζώων της θάλασσας που θήγρε να λιασθή στ' ακρογιάλι ενός αγνό- στου νησιού.

Αυτά τα παράξενα πλάσματα με τα φωτεινά μαλλιά, τα ωμορφα- πρόσωπα, τα σαγηνευτικά μάτια και τα γυναικ' αγαλματώδη σώ- ματα, τ' αναγνωρίζω ένα προς έ- να. Παλαιοί και νέοι «αστέρες», μεγάλες «θεντέρες» και μικρά «γκέρλες» προσπαθούν να επδει- χθούν όσο μπορούν καλύτερα, όπως αραιάζονται στη μούστρα ενός α- δμαντοπωλείου τα καλύτερα και τα πιο σπάνια πολιτμήματα περφόρμα.

Ένα ζεύγος, απ' όλα, τραβάει α- μέσως την προσοχή μου. Ο φίλος μου Σίμς μου έδειξε με το δαχτυλίο μιά παράξενη γυναίκα που καθό- ταν δίπλα σ' έναν αθλητικό νέο, πλαστικό κι' όμορφο, σαν άρχαιο θεό.

—Κύττα! μου είπε ο Σίμς.

—Τί;

—Εκείνος τούς δύο! Έρεεις ποιοι είναι;

—Μα βέβαια, του απάντησα, Εί- νε ο Τζέιλ Μάκ Κρή, ο «πρωτα- θλητής» και η Γκρέτα Γκάρμπο!...

Τι παράξενο ζευγάρι αυτοί οι δύο μεγάλοι «αστέρες»!... Δεν μπορώ να καταλάβω πώς η Γκρέτα Γκάρ- μπο αποφάσισε να παρατήση την μυστηριώδη μοναξιά της και νάρ- θη σ' αυτήν έδω την κάπως λαϊκή «πλάξ» του Μάλινμπου...

Όση ώρα μιλούσα όμως, είχα τα μάτια μου κορφωμένα στη Σου- ηδέα γόνισσα, την οποία δεν συ- ναντάει κανείς εύκολα κι' ακόμη πιο πολύ δεν την βλέπει με... κο- στούμι του μάνιου!

Η μοιραία Γκρέτα, ξαπλωμένη άπάνω στην χρυσή άμμουδιά, έ- δειχνε στο γλυκό χειμερινό ήλιο τα κάπως λεπτά, μα υπέροχα πό- δια της. Πάνω από το μαγικό της φροσός μιά κομψή μπλέ ζακέττα με άσπρες ρίγες. Η θαλασσινή αβρα που έφερεν όλο το άρωμα των κυμάτων, έπαιζε με ε' αχένισια μαλλιά της. Κι' η Γκρέτα, δειρο- πόλος, όπως πάντα, έφτιαχνε με την άμμο μικρά βουνά και παιδι- κούς πύργους, άκούγοντας, κι' της έλεγε ο Τζέιλ Μάκ Κρή, μ' ένα παράξενο και κάπως ερωτικό χα- μόγελο στα χείλη...

—Κόρμα, πρόσθεσα, Έπρεπε ναχω πάρει μαζί μου τη φωτογρα- φική μηχανή. Για να πω την α- λήθεια, έδω στην πρωτεύουσα της φωτογραφίας ντερόμουν να χω- τώ στο χέρι το κόντακ μου. Μα για

φραντάσου! Σήμερα, παραδείγματος χάριν, θα είχα την τύχη να πάρω ένα «ένσταντανέ» της Γκρέτας Γκάρμπο με μαγικό. Σου δίνω τον λόγο μου ότι η Άμερικανική εφη- μερίδες θα μου την πληρώναν πολύ ακριβά.

Για να χαρούμε λοιπόν καλύτε- ρα αυτό το θέαμα, πήγαμε πιο κοντά σ' εκείνο το παράξενο ζευ- γάρι που μιά τραβούσε με την γο- ητεία του.

—Ένα πράγμα όμως δεν μπο- ρώ να καταλάβω, είπα στον Σίμς. Δεν σου κάνει εντύπωση ότι δεν βλέπεις κανένα πλήθος περιέργων να είναι συγκεντρωμένο γύρω από τον «αστέρα των αστέρων»; Έπει- τα, δεν μπορώ να εξηγήσω και κά- τι άλλο: Αυτήν την άφοβητη και τρυφερή φίλια της μ' έναν όμορ- φο αθλητή, όπως ο Τζέιλ Μάκ Κρή. Άρσσουν τόσο λίγο οι άν- δρες στην Γκρέτα Γκάρμπο!... Φαί- νεται ωστόσο ότι αυτό θα ήταν μιά φρενίτικ διάδοσις γιατί, καθώς βλέ- πεις, η Γκρέτα Γκάρμπο έχει δια- λέξει τον πιο αθλητικό, τον πιο ό- μορφο πρωταθλητή του Χόλλυ- γουντ.

Ο Σίμς, άφηρημένος, δεν πρό- σκεχε πια στα λόγια μου.

—Έ, Σίμς! φώναξα στον φίλο μου. Ξέρω πολύ καλά ότι σου ά- ρέσει να κάνεις τον μυστηριώδη και να μη βγάλης λέξη από το στόμα σου, μα αυτήν την φορά πρέπει να μιλήσης.

—Τι φλύαρος που είσαι! με μά- λωσε ο Σίμς.

—Μα δεν συγχαίσεις λοιπόν απ' αυτό το θέαμα; Δεν βλέπεις ότι η Γκρέτα Γκάρμπο παραδίδε- ται μισόγυμνη στα χάδια του ή- λιου;...

—Ο Σίμς τάχυνε το βήμα. Και να μας κοντά στους δύο «αστέρες». Η παρουσία μας τούς ένοχλεί βέ-

Ο Σίμς τώρα γοβόλωσε τα μά- τια του.

—Δεν είσαι καλά, μου είπε. Ποι- βλέπεις την Γκρέτα Γκάρμπο;

—Έλα, φίλε μου, άφησε αυτά τ' άνοητα άστέια! Μήπως σε πεί- ραζε στο κεφάλι ο χειμωνιάτικος ήλιος;

—Δεν άστεινύομαι, μου απάντη- σε με την ίδια απάθεια ο Σίμς. Δείξε μου, σε παρακαλώ, που βλέ- πεις την Γκρέτα Γκάρμπο;

—Πού; Μα εκεί κάτω, διάβολε!

Μήπως άλλοιθώρσιες;

—Όχι, άγαπητέ μου, κανείς λά-θος! Εκείνη εκεί κάτω δεν είναι η Γκρέτα Γκάρμπο. Άν θέλεις να βεβαιωθείς, τηλεφώνησε στο Γούλ- δερ-Στύν... Θα σε πληροφορήσουν άμέσως ότι ή μίς Γκάρμπο έργάζε- ται αυτήν την στιγμή στο κοστύν- τσις άφιν, 7...

—Έξακολουθείς ν' άστεινύοσαι! Δεν θα σοβαρευτείς λοιπόν ποτέ σου;

—Άφού δεν πιστεύεις, βάζουμε στοίχημα δέκα δολάρια, ότι εκεί- νη εκεί κάτω δεν είναι η Γκρέτα Γκάρμπο;

—Θέλεις να μου χαρίσεις δέκα δολάρια για να με κοροϊδέις;

—Εμπρός λοιπόν.

—Πέσω, δέχεσαι;

—Δέχομαι!

—Τότε πάμε πιο κοντά. Σάν δη- μοσιογράφος, εαλώς πληροφορη- μένος», που είσαι, πρέπει να ξέρεις μερικά πράγματα πριν από μένα.

—Μα πού πάμε;

—Να σε παρουσιάσω σε μιά και- νοβία Γκρέτα Γκάρμπο, στη σωσία της!

Ο Σίμς τάχυνε το βήμα. Και να μας κοντά στους δύο «αστέρες». Η παρουσία μας τούς ένοχλεί βέ-

βαια, μα ο Σίμς είναι ένας από τους καλύτερους «άπερατέρ» του Χόλλυ- γουντ, άγαπητός σ' όλους και γι' αυτό γινόμαστε δεκτοί μ' ένα όμορ- φο χαμόγελο.

—Άγαπητέ μίστερ Μάκ Κρή, πώς είσθε; ρώτησε τον αθλητικό γόητα ο φίλος μου.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας προς την ...Γκρέτα Γκάρμπο.

—Μίς Χέμπτον, επιτρέπατέ μου να σας παρουσιάσω τον καλύτερο απ' όλους τούς ξένους δημοσιογρά- φους του Χόλλυγουντ, τον μίστερ Λουίτζι Σάσσουιν. Έμπρός, Σάσ- σουιν, φιλήστε το χέρι της μίς Κά- θριν Χέμπτον!...

—Έχω δει πολλά παράξενα πράγ- ματα στην ζωή μου, μα όσο κι' αν δεν εκπλήττομαι, αυτήν την φορά τ' άχασα, κυριολεκτικώς!

Τί περίεργο! Βοίσχομαι μπο- ρεί σ' εμάς Γκρέτα Γκάρμπο άφιν, 2, λιγάκι πιο νέα, με πιο έντονα τα χαρακτηριστικά του προσώπου, σε μιά Γκρέτα Γκάρμπο λιγάκι εξιδι- ανευμένη, όπως θα την έφτιαχνε ένας μεγάλος γλύπτης. Κι' άπομει- νο με τα πόδια κορφωμένα στη χρυσή άμμο και με τα μάτια γεμά- τα κατάπληξη, πράγμα που κάνει τον «αστέρα» να με κοιτάζει μ' ένα είρωνικό ύφος χαμογελώντας πονη- ρά. Κι' ωστόσο εκείνο το πλατύ μτωπο, εκείνα τα σαγηνευτικά κι' άξέχαστα μάτια, ή πυγμή της πύ- κρας στο στήμα, ή δυνατή γραμμή της σιαγόνας, ή γλυκιά μελαγχ- λία του προσώπου, εκείνα τα μα- κρὰ και νενοκά χέρια, εκείνα τα κάτσαπρα πόδια που μοιάζουν με πόδια αγαλματός κι' εκείνα τα ά- ταχτα μαλλιά, που παρουσιάζουν μιά Γκρέτα Γκάρμπο ιδανικής ό- μορφιάς!

—Σας ζητώ συγγνώμη, λέω της Γκρέτας Γκάρμπο. Γιατί βάζετε τούς φίλους σας να σας λένε, μίς Χέμπτον;

—Μα κι' εσείς ακόμη!... μου φώναζε τότε με άκρα ή καλλιτέ- χνης.

—Μίς Χέμπτον, της είπεν ο Σίμς, συγχωρέστε τον άδέξιο φίλο μου. Ά! Αυτοί οι δημοσιογράφοι! Τι γκαρφατζήδες!...

Βλέπω πραγματικά ότι ο Μάκ Κρή και ο Σίμς έχουν μιά έκφρασι- λυγής στο πρόσωπο κι' είναι τόσο στενοχωρημένοι απ' τα λόγια μου που δεν ξέρουν τί να κάνουν...

Η μίς Χέμπτον-Γκάρμπο, τα- ραχημένη, άρχισε να παίζει με την άμμο και να... μ' άγνοη.

Ο Σίμς τότε βρίσκει την ευκαι- ρία να με άρπάξει από το χέρι και να με τραβήξει πιο πέρα, φωνάζο- ντας στους φίλους του:

—Με συγχωρείτε, ώρεβονό!...

Ο «πρωταθλητής» κι' ο μυστηρι- ώδης «αστέρας» άρχισαν τότε να μιλούν ήσυχα και τρυφερά, όπως πρώτα.

—Και τώρα, Σίμς, του είπα θυ- μωμένος, εξήγησέ μου τ' μυστή- ριο αυτού του τόσο άσχημου άστέιου σου.

—Πρώτα απ' όλα: Έχασες το στοίχημα, τα δέκα δολάρια!

—Πάρε τα και λύσε γρήγορα τη

Ο Τζέιλ Μάκ Κρή κι' η Κάθριν Χέμπτον, ή σωσία της Γκάρμπο...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΞΥΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Ξυρίσματα μέσα σε κλουβιά λιονταριών. Τ'ε κατόρθωμα ενός Νορβηγού κουρέως. Δεκαεχτώ ξυρίσματα μέσα σ' ένα τραίνο, σε διάστημα είκοσιεννέα λεπτών. Ένας κουρέας που ξυρίζει και με τα δύο του χέρια. Τ'ε κατόρθωμα ενός θηλυκού κου- ρέως. Ένας κουρέας ύπνοβάτης, κλπ. κλπ.

ΜΕΤΑΕΥ των πολλών και δι- αφόρων ορεχό, που καταρρί- πονται καθη- μερινώς σ' ό- λον τον κόσμο, έντελως ξεχω- ριστή θέσι κα- τέχουν τα γε- νήματα κατόρ- θωμων μεριών

κουρέων. Άκούστε και θα βεβαιω- θήτε και μόνοι σας γι' αυτό.

Έν' από τα πιο περίεργα και ρι- φιδιόδυνα ξυριστικά κατορθώματα, πραγματοποιήθηκε από άλλων μη- νών από ένα Νορβηγό κουρέα.

Σ' ένα θηριοτροφείο του Λονδί- νου και ακριβώς μέσα στο κλουβί

τρίων λιονταριών, ο κουρέας αυτός ξύρισε, δίχως να καταβάλη καμιά

έξαιρετική προσπάθεια, έναν Νέ- γρο θηριοδασαστή.

Μπήκε με μεγάλη ψυχραιμία στο κλουβί, φόρεσε άτάραχος την α- σπρη μπλούζα του κι' άφ' ότ' έμα- σε σιγά σιγά προσεκτικά την ασπι- νάδα του, ξύρισε κατόπιν τον πε- λάτη του με την μεγαλύτερη γαλή- νη του κόσμου. Όταν δέ τελείωσε το ξυρίσμα του, δίχως να προξενή- ση την παραμικρή άμνη στο πρό- σωπο του θηριοδασαστή, τον κοι- δούσε χαμογελώντας και κατόπιν, προς γενικήν κατάπληξιν των θεα- τών, που παρακολουθούσαν έξω ά- πό το κλουβί το πείραμα, έκανε μιά τολμηρή κι' άρεκτά χαριτωμένη χει- ρονομία: Με το πινέλο που κρα- τούσε σκατούνισε το ρόγγος του πιο περιέργων λιονταριού, που είχε πλη- σιάσει άρεκτά και παρακολουθούσε

γλώσσα σου...

Ο Σίμς «ένευνόλαωσε» το κέρ- dos του κι' έπειτα, μ' ένα χαμόγε- λο θριάμβου, μου εξήγησε.

—Η μίς Κάθριν Χέμπτον, αυ- τή εκεί ή χαριτωμένη Σουηδέζα καλλιτέχνης, είναι ή τελευταία άνα- κάλυψις του Χόλλυγουντ! Έρεεις καλύτερα από μένα ότι τσούν και- ρό τώρα ζητούν να βρούν μιά σωσία της Γκρέτας Γκάρμπο, Έ, λοιπόν, την βρήκαν! Είναι ή Κάθριν Χέμπτον!...

—Και τί όλο παίζει αυτή ή συμ- πατριώτισσα της μοιραίας γοήτο- σης;...

—Τό δικό της! μου απάντησε ο Σίμς. Η Κάθριν Χέμπτον δεν είναι μόνο μιά εκπληκτική σωσία της Γκρέτας Γκάρμπο, αλλά και μιά μεγάλη καλλιτέχνης! Σε πλη- ροφορώ ότι έχει γυρίσει μέχρι σή- μερα, τρία μεγάλα φίλμ. Όσοιτε; Αυτό ήταν όλο το σοτεινό μυστή- ριο που σε βασάνιζε.

Κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

με ξεχωριστό ενδιαφέρον το ξύρι- σμα.

Ο θαρραλέος κουρέας βγήκε κα- τώπιν από το κλουβί, ενώ όλοι οι θεαταί τον χειροζρότησαν για τό τολμηρό του κατορθώμα.

Κι' ένας κουρέας της Μαδρίτης έκανε τελευταία μιά παρόμοια από- πειρα, να ξύριση δηλαδή έναν θη- ριοδασαστή μέσα στο κλουβί των λιονταριών, μα άπέτυχε.

Την όρισμένη ώρα ο κουρέας μπήκε με μεγάλη σοβαρότητα μέσα στο κλουβί των λιονταριών, έ- βαλε με κάποιο γνωστό τον στοίχη- μα έκατό φιορινιών, ισχυριζόμενος

ότι μπορούσε, κατά την διάρ- κεια ενός σιδη- ροδρομικού τα- ξειδίου είκοσι έννέα λεπτών ά- πό το Ριστγιάν

ως το Νιουκά- στέλ, να ξυρί- ση δεκαπέντε άτομα, δίχως να κόψη κανέ- ναν με το ξυ- ράκι του.

Και πράγμα- τι, ο διαμόνιος κουρέας όχι μόνον ξύρισε και τούς δεκαπέντε επιβάτες, αλλά έπειδή τούς ξε- μπερδύσε γρή- γορα, έκανε κι' άλλα τρία άκό- μη ξυρίσματα

για να καλήν- η το χρονικό διά- στημα των εί- κοσι έννέα λε- πτών του στοί- χηματός. Τούς ξύρισε δέ δ- λόις, χωρίς να τούς κόψει την παρυμνική ά- μνη.

Πριν από δέ- κα χρόνια, διε- ξήχθη ένας έ- ξαιρετικά πε- ριέργος ξυρι- στικός διαγωνι- σμός στο θέα- τρο Πουκλινών του Λονδίνου.

Μιά μέρα, ενώ κάποιος πελάτης ξυριζόταν άνάπατος σ' ένα κορβείο της εν λόγω πόλεως, οι άλλοι πελά- τες, που περίμεναν τη σειρά τους, "Όσοις από τούς δύο θα ξύ- ριζε δώδεκα άνδρώπους σε άνθρωπους σε μικρότερο χρό- νικό διάστημα, θα έπαυνε έ- παθλον 25 λί- ρες και ένα χρυσό μετάλ- λιο. Ο δεύτε- ρος όμως έξύ- ρισε με τσούν ταχύτητα τούς 12 πελάτες του, ώστε όταν τε- λείωσε, ο αντί- παλός του είχε

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

Αυτή ή Μέκκα του κινηματογράφου θα είναι πάντα γεμάτη εκπλή- ξεις!

ΛΟΥΙΤΖΙ ΣΑΣΣΟΥΙΝ

Και τα έ-

κατάπληκτος λοιπόν ευχαρίστησα τον Σίμς και γύρισα στο ξενοδοχείο μου για να γράψω αυτή την αντα- πόκρισι και να σας πληροφορήσω ότι σήμερα υπάρχουν δύο Γκρέτες Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ.

δύο πελάτες στο άπιστευτο χρονι- κό διάστημα των δέκα λεπτών και σαράντα δευτερολέπτων. Για να έ- πισφραγίση δέ τον θρίαμβό του, έ- ξύρισε με κλειστά μάτια τρεις από τούς πελάτες του καθυστέρησαντος αντιπάλου του.

Έννοείται ότι όλοι οι θεαταί έ- μειναν κατάπληκτοι με την τρομα- κτική του ικανότητα.

Στην Ανατολική Πρωσία, πριν από δύο χρόνια, έγινε ένας άλλος ξυριστικός διαγωνισμός, επίσης πε- ριέργος κι' ασύδιολγος. Άνταγωνί- σθηκαν ένας Άγγλος κι' ένας Ίτα- λός κουρέας, νικήτης δέ άνεδείχθη ο Άγγλος μ' έξη ξυρίσματα σε 5 λεπτά και 54 δευτερολέπτα.

Ένας άλλος κουρέας στη Φλω- ρεντία είχε τσούν πεποίθησι στην σταθερότητα και των δύο του χει- ριών, ώστε μπορούσε να ξύριση τούς πελάτες του δυο- δυο μαζί. Κατώ- ρθων δέ, χωρίς στην άφάνταστη δε- ξιοτεχνία του, να τελειώνη και τα δυο ξυρίσματα ταυτόχρονα. Η κι- νήσεις και των δύο ξυραριών πάνω στα πρόσωπα των πελατών του ή- σαν έντελως σύγχρονες.

Η μίς Νέλλυ Ούιτς πάλι, ή όποια μέχρι του 1915 κατείχε το παγκό- σμιο ρεκόρ τής άπείρητης ξυρί- σματος, προκάλεσε κατά το έτος 1893 στο Βασιλικό Ένθεοίο του Λονδίνου, όπου έπαιρευσε τότε

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Η Νικόλ είνε μιὰ πιστή και άφοσιωμένη φίλη του 'Υψηλτάτου' είνε ο Φραγκίσκος. Της άντηκει δι- καωματικά ή άγάπη μας, ο σεβα- σμός μας...

— Να, μου φαίνεται πώς μου είνε πιστή και άφοσιωμένη... πώς μ' αγαπά! Ψιθύρισε ο διάδοχος. 'Εν πάση περιπτώσει, είνε μιὰ αγαθή και φιλόστοχη γυναίκα, χωρίς φιλοδοξίες, χωρίς την επιθυμία να παύει σπουδαίο ρόλο στην ιστορία του τόπου μας... Αιτή ενδιαφέρεται μονάχα για το σπίτι της... και άρκεϊται σε κείνα τα λίγα που της δίνω... 'Α! μπορεί να πω ότι είναι βέβαιος πως μ' αγαπά για μένα και όχι για τον τίτλο που έχω...

Και ο διάδοχος, λέγοντας τα λόγια αυτά, άναστήναξε άνομα μιὰ φορά...

— Ο Φραγκίσκος, όμως, άρχισε να βόρειση λιγάκι ύποπτος τους άλλε- πάλληλους αυτούς άναστεναγμούς... — 'Ω! 'Υψηλτάτε, είνε με προ- σποιητή συγκίνηση, ή γυναίκα αυτή θά έρωπε να είνε ευφύλι για να μην άγαπήσει έναν νέο, ώραιό, ό- πως έσείς, μονάχα για τα χαρίσμα- τά του...

— 'Ας τ' άφήσουμε τώρα σιτά! Ψιθύρισε ο διάδοχος, χαμογελών- τας από χαρά για το κουτλιμέντο... — 'Ας είνε, συνέχισε, σφίγγοντας με διάκριση το χέρι του Φραγκίσκου, είμαι πολύ ευχαριστημένος από σέ- να, άγαπητέ μου φίλε... Και άρ- ροφά ενδιαφέρεσαι τόσο για την ώραία Νικόλ, θά φάς άπάντε μαζί μας... Θά δής με τ' άγοστό έχει επιπλώ- σει το σπίτι της... και με τ' τέ- χνη ξέρει να φτιάχνει άρισμένα φα- γητά και 'γλυκίσματα...

— Θεέ μου! μου άνοίξατε από τό- σον την όρεξη! είνε γελώντας ο Φραγκίσκος.

— Ο διάδοχος και οι άκόλουθοί του διήγρυνε από το μέγαρο από μιὰ μικρή πόρτα.

— Ο Φραγκίσκος δεν άοργησε να προσέξω πως ο 'Ερρίκος δεν συνο- δεύτανε, κείνο το βράδι, από τω- ματοφίλους, και άοργησε την είκα- ορία κατάλληλη για να ύποδειξη στο διάδοχο τους κινδύνους που δίετοι- χε ο πατέρας του, ο βασιλεύς Φρα- γκίσκος, θγαίνοντας και αυτός τη νύχτα έξω, χωρίς συνοδεία.

— Πώς άποφασίζετε, 'Υψηλτά- τε, είνε, να περνάτε, την νύχτα, από δρόμους τόσο έρημους, συνο- δευόμενος μονάχα από δύο εύγε- νείς;

Και έδειξε τον Ρονσερόλ και τον Σαιντ Άντοέ, οι άποιοι έρχόντου- σαν από πίσω, σε άπόσταση έένα περίπου βήματων.

— Τι έχω να φοβηθώ; ρώτησε ο διάδοχος.

— 'Α! 'Υψηλτάτε, άκολούθητε δίπλα, να κινεί παραδειγμα του πα- τέρους σας!

— Δεν σε καταλαβαίνω τί θέλεις να πής...

— Βλέπω ότι έσείς και ο πατέρας σας συναγωνίζεσθε ποιος να δια- πορήσει την μεγαλειότητα τρέλλα... Συ- χωρεσέτέ με, 'Υψηλτάτε, για τις άρρεπείς αυτές εκφράσεις μου, μιὰ τό ενδιαφέρον που αισθάνομαι για σάς, μου δίνει, νομίζω, το δικαίω- μα να λέω διην την αλήθεια...

— Τι ήθελες να πής για τον πα- τέρα μου;

— Νά, ο βασιλεύς Φραγκίσκος τραγουδά κάθε νύχτα όλομόναχος στους δρόμους...

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό; φώνα- ξε ο διάδοχος. Είνε ότι ο βασι- λεύς θγαίνει την νύχτα στους δρόμους μόνος, όλομόνα- χος...

— Μα, δεν το ξέρατε αυτό;

— 'Οχι, δεν το ήξερα! άποκρίθη- κε ο 'Ερρίκος.

— Ο τόπος της φωνής του ή- ταν ειλικρινής.

— Ο Φραγκί- σκος σήκωσε τα χέρια του ψηλά και είπε: — 'Ερωπε να το ξέρετε!... Γιατί έσείς μο- νάχα, 'Υψηλτά- τε, θά μπο- ρούσατε να συ- στήσετε στο ν βασιλέα, με ό- λον τον άπει- τούμενον σεβα- σμό, να μη έ- παναλάβη στο μέλλον τους έ- πικινδύνους αυ- τούς περιπα- τους... Κανείς δεν ξέρει τί μπορεί να συμ- βή... Φαντασθήτε για μιὰ στιγμή τί θά γίνη άν κανένας ληστής δολο- φονή μιὰ νύχτα τον βασιλέα, χω- ρίς να γνωρίσει την πραγματική ταυτότητα του θύματος του!... Προ- πει να δώσετε στον πατέρα σας να καταλάβη ότι δεν έχει το δικαίωμα να εκθέσει στο κίνδυνο την πολύτιμη ύπαρξή του...

— Μα, ξεηγήσου καλύτερα! φώ- ναξε ο διάδοχος.

— Ο Φραγκίσκος επανέλαβε τότε στον 'Ερρίκο την διήγησή της 'Αλ- κιντό.

Τού είπε ότι ο βασιλεύς μεταφι- εζότανε κάθε νύχτα σε πόλη και πήγανε κ' έβλεπε το δούλο ντ' Ποντού στο σπίτι του, περνώντας από δρόμους σκοτεινούς και κακο- σήναστους, από δρόμους, στους ό- ποιους ένεδρεύανε ληστές και δολο- φονοί. Με την εύκαιρία αυτήν δεν παρέλειψε να περιγράψει λεπτομε- ρώς την φορεσιά του βασιλέως, τα παρασώμακα από τα όποια περνού- σε—δίνοντας μ' άλλα λόγια στον χρεϊζόνταν άν ήθελε... να δολο- φονήσει εκ του άσφαλούς τον Φρα- γκίσκο Α', τον πατέρα του...

— Ο διάδοχος τον άκούγε συνωφρ- ονιμένος, άποφενώντας να κινή την παραμικρή ερώτηση, την παραμικρή κίνηση. Του κάκου ο Φραγκίσκος μελετούσε προσεκτικά την φρεσι- γνομία του 'Ερρίκου, για να μαν- τεύσει από μιὰ άσήμαντη ένδειξη τους κρυφούς διαλογισμούς του. Τό πρόσπο του διαδόχου δεν άντικα- θούριζε καμιά σκέψη...

Τέλος, ο 'Ερρίκος ευχαρίστησε τον Φραγκίσκο για τις πληροφορίες που του έδωσε λέγοντας ότι θά έλάμβανε τα κατάλληλα μέτρα για να μη συμβή τίποτε δυσάρεστο στον βασιλέα.

— 'Αν συνέβαινε κανένα άτύχη- μα, — είπε ο διάδοχος, — αυτό θά ήταν μιὰ μεγάλη, μιὰ άνεπανόρ- θωτη συμφορά! Θά προσπαθή- σω, λοιπόν, να ύποδείξω στον βασιλέα σε τί σοβαρό κίνδυνο εκθέτει την ζωή του, χωρίς κανένα λόγο! 'Ελ- πίζω ότι θ' άν- τιληφθή τη σο- βαρότητα της καταστάσεως ως κ' ότι θ' άκο- λουθήσει τις συμβουλές μου.

Μα ο διάδο- χος, άρροφά ένει- νε λίγο σιωπη- λός, άναστενά- χε βαθεία και συνέχισε:

Τό δυσάρεστο όμως είνε ότι δεν έχω καμιά επιδραση στον βασι- λέα... Πολύ φοβάμαι μήπως δεν δεχθή να μ' άκούσει...

— Όπως και άν έχη το πράγμα, είπε ο Φραγκίσκος, θά έχετε τού- λάχιστον, 'Υψηλτάτε, ήσυχνη την συνείδησή σας ότι κάνατε το καθή- κον σας σαν γινός και σαν πιστός ύπόχθος.

— Να, έχεις δικαιο! ψιθύρισε ο διάδοχος. Και άν άνομα είνε γρα- φτό να συμβή κάτι τό άπρόο- πτο, έγώ θά είμαι ήσυχος έπειδή έαθεύειά στον πατέρα τα προσυλα- κικά μέτρα που έρωπε να λάβη...

— 'Αν το σκοτάδι ήταν λιγότερο πυκνό, ο διάδοχος θά έβλεπε να ζω- γραφείται στο χέλι του σινωσι- λιμφοίλου, 'Οατόσο, ο Φραγκίσκος δεν ήταν άκόλουτος ευχαριστημένος,

αφού δεν κατορθώσε να μαντεύσει τις μυστικές σκέψεις του διαδό- χου... Ο 'Ερρίκος όμως εξακολου- θούσε να άναστενάζει τόσο βαθεία, ώστε ένα ερώτημα γεννήθηκε αί- θόρημα στον νού του Φραγκί- σκου:

— Μήπως ο διάδοχος είνε ειλικρι- νής λέγοντας ότι ενδιαφέρεται για την ζωή του πατέρα του... Μα όχι, όχι δεν είνε δυνατό αυτό. Ο 'Ερρίκος, όσο στενοκέφαλος και άν είνε, θά κατάλαβε βέβαια ότι ο βασιλεύς είνεσι όλοφάνερα, τό μικρότερο γινός του, τον δούλο της 'Ορλεάνης... ότι κινδυνεύει να μείνη χωρίς περιούσια... Θά κα- θήση, λοιπόν, με στανωμένα τα χέρια και θ' άφήσει τον άδελφό του να τον γούση όλόκληρο, χωρίς να διαμαρτυρηθή διόλου... Και άν φοβάται να σηκώσει ο ίδιος χέρι έ- ναντίον του πατέρα του — να τον καθάριση μ' άλλα λόγια από τη μέση... — γιατί δεν άναθέτει την δουλειά αυτή σ' άλλους;... 'Υπό- ρχουν τόσο άνθρωποι πρόθυμοι να ξεκάνουν τον βασιλέα!...

Οι δύο άνδρες περιήσαν άρ- κητή ώρα, διησιμένοι ο καθένας στους στοχασμούς του. Την σιωπή αυτήν την διέκοψε πρώτος ο διά- δοχος:

— Πέ μου, σε παρακαλώ, ποιά είνε τα νέα που σ' έπεφότισε ο δούξ Κλαύδιος να μου διαβιβά- σης...

Τα λόγια αυτά έκαναν τον Φρα- γκίσκο να συνέλθω απότομα. — Περιμένα λίγο, — είπε με τον νού του, — και θά σε κάνω ένών να χάσεις την γαλήνη και την ά- παθείά σου!... 'Εχω να σοψ πω πολλά και διάφορα για τον άδελ- φό σου! Και άν έωτερα από αυτά που θά μίθης δεν άποφασίσης, έπ' τέλους, να σηκώσης κεφάλι κατά του πατέρα σου και του άδελφού σου... αυτό θά σημαίνη πως δέ- ν έλέγεις να καταλάβης τί κίνδυ- νους σε άπειλεί... Και τότε, θ' αλ- λάξω και γώ τακτική άπέναντί σου, διάδοχε του θρόνου!...

Και ο Φραγκίσκος, ύστερ' από αυτόν τον μονόλογο, συνέχισε με δυνατή φωνή:

— Ο πατέρας μου ο δούξ μ' έ- στείλε σε σάς, 'Υψηλτάτε, για να σας πληροφορήσει ότι το συμφέρον σας σάς επιβάλλει να παρακολου- θήτε από κοντά τις ένέργειες και τα διαβήματα του άδελφού σας, του δούκου της 'Ορλεάνης...

— 'Ο 'Ερρίκος μόλις άκουσε να ψι- θυρίζουν μπροστά του τ' όνομα του μισητού άδελφού του, δεν άπόρρι- πτε τί διαβήματα της ψυχραιμίας του. 'Ε- σπριξε με λίσσα τις γροθιές του και τα χαρακτηριστικά του προσώ- που του παραμορφώθηκαν από μιὰ έκφραση θανάσιμου μίσους:

— Ο Φραγκίσκος δεν άπόρρι- πτε τί διαβήματα της ψυχραιμίας του. 'Ε- σπριξε με λίσσα τις γροθιές του και τα χαρακτηριστικά του προσώ- που του παραμορφώθηκαν από μιὰ έκφραση θανάσιμου μίσους:

— Ο Φραγκίσκος δεν άπόρρι- πτε τί διαβήματα της ψυχραιμίας του. 'Ε- σπριξε με λίσσα τις γροθιές του και τα χαρακτηριστικά του προσώ- που του παραμορφώθηκαν από μιὰ έκφραση θανάσιμου μίσους:

— Ο Φραγκίσκος δεν άπόρρι- πτε τί διαβήματα της ψυχραιμίας του. 'Ε- σπριξε με λίσσα τις γροθιές του και τα χαρακτηριστικά του προσώ- που του παραμορφώθηκαν από μιὰ έκφραση θανάσιμου μίσους:

— Ο Φραγκίσκος δεν άπόρρι- πτε τί διαβήματα της ψυχραιμίας του. 'Ε- σπριξε με λίσσα τις γροθιές του και τα χαρακτηριστικά του προσώ- που του παραμορφώθηκαν από μιὰ έκφραση θανάσιμου μίσους:

— Ο Φραγκίσκος δεν άπόρρι- πτε τί διαβήματα της ψυχραιμίας του. 'Ε- σπριξε με λίσσα τις γροθιές του και τα χαρακτηριστικά του προσώ- που του παραμορφώθηκαν από μιὰ έκφραση θανάσιμου μίσους:

— Ο Φραγκίσκος δεν άπόρρι- πτε τί διαβήματα της ψυχραιμίας του. 'Ε- σπριξε με λίσσα τις γροθιές του και τα χαρακτηριστικά του προσώ- που του παραμορφώθηκαν από μιὰ έκφραση θανάσιμου μίσους:

— Ο Φραγκίσκος δεν άπόρρι- πτε τί διαβήματα της ψυχραιμίας του. 'Ε- σπριξε με λίσσα τις γροθιές του και τα χαρακτηριστικά του προσώ- που του παραμορφώθηκαν από μιὰ έκφραση θανάσιμου μίσους:

— Ο Φραγκίσκος δεν άπόρρι- πτε τί διαβήματα της ψυχραιμίας του. 'Ε- σπριξε με λίσσα τις γροθιές του και τα χαρακτηριστικά του προσώ- που του παραμορφώθηκαν από μιὰ έκφραση θανάσιμου μίσους:

αντιληφθή, μεσ' στο σκοτάδι, την άλλαγή του 'Ερρίκου. Και άλεπ- ντας ότι ο διάδοχος εξακολουθού- σε να σωπαίνει συνέχισε:

— Ο πατέρας μου πληροφορήθηκε από διαδόχους, ότι ο δούξ της 'Ορ- λεάνης έχει άναμνησθή σε ώριμέ- νες ύποπτες μηχανορραφίες. Για να κληροφύρουν όμως τέτοιες φήμες, θά πη ότι κάτι συμβαίνει πράγμα- τι... Προσέξτε, λοιπόν, 'Υψηλτά- τε, γιατί μου φαίνεται ότι κινδυνέ- υετε να χάσετε τα κληρονομικά σας δικαιώματα!...

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

κισι, — ότι είσθε μιὰ από τις πιο χαριτωμένες γυναίκες που έχω γνωρίσει στη ζωή μου. 'Επειδή ό- μως δεν θέλω να διαταράξω την ήσυχία και την εύτυχία σας, θά παρακαλέσω τον 'Υψηλτάτο να μου επιτρέψη να άποσυρθώ...

— Μα όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε ο διάδοχος. Νομίζεις πως θά σ' άφήσω τώρα να φύγης;

— Η βαρόνη ντ' Βιλ έκανε κ' αυτή μιὰ βαθεία υπόκλιση μπρος στον Φραγκίσκο, και ψιθύρισε, έ- ξακούθοντας να παριστάνη την ταραμμένη:

— Δεν γνωρίζω πως να σας ευ- χαριστήσω για την τιμή που μου κάνατε άπόψε, 'Εκλαιγοτάτε... Πολύ φοβάμαι όμως μήπως δεν μπορέσω να σας περιποιηθώ όπως θά ήθελα και όπως θά έρωπε...

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

Και ο Φραγκίσκος εξακούθησε την όμιλία του στον ίδιο τόνο, ός δτον φτάσανε μπρος στο σπίτι της κυρίας ντ' Σαβινύ. Ο διάδοχος, ο άποιος είχε ένενευρισθή στο μεταξύν από τα φραγκίσκο λόγια του Φρα- γκίσκου, άνεκόνισσε τότε στους δύο

σιάσω στην Αύλη, εκείνη όμως άρνήθηκε πάντοτε να με συνανθ- σή...

— Δεν είνε δυνατό αυτό! φώνα- ξε ο Φραγκίσκος, καρφώνοντας τα βλέμμά του στα μάτια της Νικόλ, σαν να ήθελε να μαντεύσει τους κρυφούς διαλογισμούς της.

— 'Εγώ εξακολουθώ να έλπίζω ότι ή Εθνεγεσάτη οικοδόσποινα θά δε- χθή ν' άναθεωρήση μιὰ μέρα την άπόφασή της και ότι θά παροισα- στή στην Αύλη, στην όποια θά είνε βασίλισσα... βασίλισσα με την νεότητά της, με την χάρι της, με την όμορφιά της...

— Η Νικόλ δεν άπόρριπε να κρα- τήσει περισσότερο την ψυχραιμία της.

— 'Ενώ άκούγε τον Φραγκίσκο να

ΑΠΑΧΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΩ ΕΠΑΙΖΕ Η ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ...

Φρανσουά, το καρότσι του υπάκουα, μόλις είδε την Γκάμπι να μπαίνει μέσα μαζί με μια φίλη της, χαμογέλασε παράξενα, τήν πλησίασε και της ψιθύρισε στ' αυτί: —Τίμαδες τα νέα; —Ποιά νέα; ρώτησε η Γκάμπι. —Ο Ζοζέ δεν ήρθε από τη φάνη... Θέλει να σε δει... Σε περιμένει μια ώρα τώρα στο ιδιαίτερο... Είπε με δυο φίλους του... Τρεις φορές με ρώτησε γιατί δεν ήρθες ακόμα...

Η Γκάμπι έγινε ξαφνικά κίτρινη σαν το λεμόνι. Ένοιωσε τα γόνατά της να λυγίζουν και της φάνηκε ότι το πάτωμα στριγκογύριζε γύρω από τα πόδια της... Είχε φτιάσει, επί τέλους, η τρομερή στιγμή που την φοβότανε τόσο εδώ κι' ένα χρόνο. Είχε φθάσει η στιγμή η αντικριστή τα φεγγισμένα βλέμματα του Ζοζέ, να δώσει λόγο στον φίλο της για κείνη που τον έκαιγε... —Μά, τί έχεις; την ρώτησε, ανήσυχη η φίλη της. Σε βλέπω ταραγμένη...

—Δεν είναι τίποτα, δεν είναι τίποτα! ψιθύρισε η Γκάμπι. Πήγαινε τώρα, σε παρακαλώ... Δεν πρέπει να σε δουν εδώ μαζί μου... Θα περάσω αργότερα από το σπίτι σου και θα σου εξηγήσω τι συμβαίνει.

Και η Γκάμπι δώρησε την φίλη της ως την πόρτα του μπάν, σπρωχνοντάς την από τους ώμους... Μόλις θρόνηκε μπρος στην πόρτα, ξεκίνησε να μιλάει στην σκέψη και φύγη κι' αυτή, να τρέξει κάπου να κρυφτεί, για να γλιτώσει από τον κίνδυνο που την απειλούσε... Χαμογέλασε όμως πικρά... Τι θα την όφελουσε αυτό; Τώρα που ο Ζοζέ ήταν ελεύθερος, θα την εβρίσκε δίκαιη και αν ήγιναι... Καμιά δύναμη στον κόσμο δεν θα μπορούσε να την προστατέψει από την εκδίκηση του Ζοζέ...

Η Γκάμπι άφησε την κατάπληκτη φίλη της να φύγει, χωρίς να της ανταποδώσει τον χαροποιό της, κι' ύστερα έκανε μια απότομη μεταβολή και προχώρησε στο ιδιαίτερο — με το σταθερό ήμμα ενός ανθρώπου που είχε αποφασισμένως ν' αντικρύσει ψυχρά μια μεγάλη κίνδυνο...

Όταν η νέα μπήκε στο ιδιαίτερο, είδε τον Ζοζέ να κάθεται σ' ένα τραπέζι μαζί με τον Μονόφθαλμο και τον Βαρώνο, δυο άρχοντες. Με την πρώτη ματιά που έριξε η Γκάμπι στον Ζοζέ, πρόσεξε ότι τα τρία χρόνια που έκανε κείνος στη φυλακή δεν τον είχαν αλλάξει διόλου. Μονάχα που ήταν λιγότερο άγριος από άλλοτε...

Οι τρεις άντρες ανασήκωσαν λίγο το κεφάλι τους κι' έβριξαν στην Γκάμπι μια παγερή και αδιάφορη ματιά, σαν να μη τους είχε κάμει καμιά εντύπωση η εμφάνισή της.

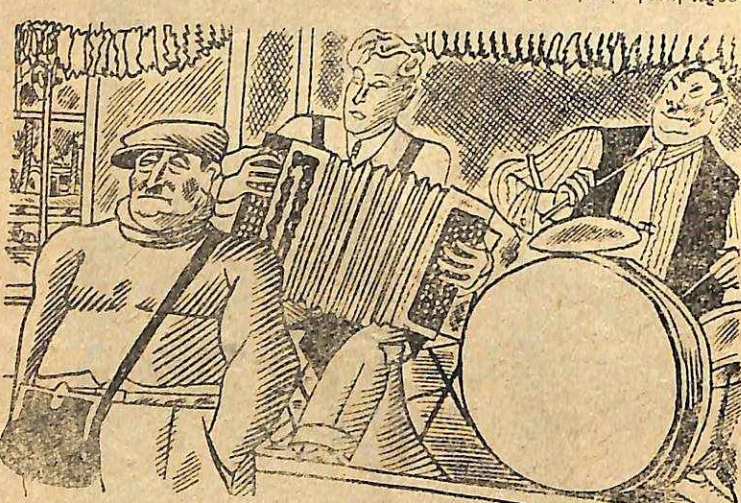
Η Γκάμπι αναλόχισε... Ήθελε καλά πως οι άνθρωποι αυτοί είνε πιο επιεικείς στις στιγμές άκριδός που φαίνονται ήρεμοι κι' άταραχοι... Ωστόσο, προσέβλεπε να

φανή κι' αυτή άπαθης και άπλωσε το χέρι της στο Ζοζέ.

—Εκείνος έκανε πως δεν άντελε φθνη αυτήν την κίνησή της...

Η Γκάμπι έπεσε, σαν άνηχος δγκος, πάνω σε μια καρέκλα... Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Της φαινόταν πως κάρφωναν μεγάλα καρφιά στα μηνίγγια της... Περιμενε από στιγμή σε στιγμή ν' ακούσει την καταδικαστική απόφαση της... Δεν της έμεινε πια η παρμακή αμφοβολία ότι ο Ζοζέ τ' ήξερε όλα, όλα... Κάποιος θα του έλεγε, ότι τον καιρό που έκεινος εβρίσταν στην φυλακή, η Γκάμπι, η φίλη του, η γυναίκα του, έρωτευθηκε τον Φερνάνδο, τον παννύδιο τραγουδιστή, κι' ότι έφαγε μαζί του τις δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα που της άφησε ο Ζοζέ... Τα λεπτά αυτά ήταν το μερίδιο του Ζοζέ από μια κλοπή που έκανε για το χατίρι της Γκάμπι... Πριν τον συλλάβουν, πρόφτασε να δώσει τα χρήματα στην φίλη του και να της πη:

—Πά' τα αυτά και φύλαξε τα, για να τάχουμε όταν θα βγω από την φυλακή... Και κούταξε να μου μείνεις πιστή, όσο καιρό θα κά-

Ο Φερνάνδος έπαιζε ένα βαρύ και μεγαλοχολικό σκοπό...

να μέσα, γιατί άλλοιμονό σου... Μά η Γκάμπι όχι μονάχα δεν έμεινε πιστή στον φίλο της, αλλά έφαγε και μ' έναν άλλον τα λεπτά που της εμπιστεύθηκε εκείνος.

Ο Ζοζέ, λοιπόν, θα τ' είχε μάθει όλα αυτά και θα τ' είχε ζητούσε τώρα λόγον για την κακή διαγωγή της...

Και η Γκάμπι, ενώ περιμενε να ακούσει τον παλιό της φίλο να την βρίζει, να την δέρον, να την ποδοπατά, ξανάδε να περνά από μπροστά της, σαν φίλο, η ταπεινή και θλιβερή ζωή της...

...Η Γκάμπι είχε μεγαλώσει στα μάλα και στις ταβέρνες, — λουλούδι φυτωμένο στα λασιονέμια των Παρισινών πεδοδρομίων, — και πέρασε τα περισσότερα χρόνια της πορεία με απάχηδες και γυναίκες της τάξεώς της, τρομοκρατημένη πάντοτε από τους δάναους φίλους της, μα ζητώντας πάντοτε την ανδροκή προστασία σαν αίσθηματική ανάγκη, κάνοντας συχνά το κακό

είπειδι κανείς δεν φρόντισε να της μάθη πού είναι το καλό, έχοντας κάποια συνείδηση του ξεπεσμού της, χωρίς όμως να βρίσκει ποτέ την δύναμη να μη σπύσει τον δόλο...

Μια γυναίκα όμοια με τις χιλιάδες γυναίκες που ζούν, μεγαλώνουν, αγαπούν, υποφέρουν, σπίζουν και πεθαίνουν στους Παρισινούς δρόμους...

Η Γκάμπι ξαναθυμήθηκε όλες τις φίλες της που μαρτύρησαν, πηγάθηκαν ή και σκοτώθηκαν από τα χέρια των ζηλόντων και εκδικητικών φίλων τους, των ερωστατών τους, για λόγους άσημαντους τις περισσότερες φορές... Η ίδια τύχη την περιμενε τώρα και αυτήν... Τό είχε πάρει από καιρό απόφαση πως και το δικό της τέλος θα ήταν άσχημο, πολύ άσχημο... Δεν ήταν νατασπονία να προσπαθήσει να ξεφύγει από το περσμένο της...

Ξαφνικά, ο Ζοζέ πέταξε με μια απότομη κίνηση το σιγάρο που ήταν κολημένο στην άκρη των χειλών του... Ο Μονόφθαλμος και ο Βαρώνος κοιτάζανε με μεγάλη προσο-

φύσκιωσε το στήθος της Γκάμπι.

Ο Ζοζέ δεν ήξερε, λοιπόν, ότι τα λεπτά αυτά η Γκάμπι τα είχε δώσει όλα στον Φερνάνδο, τον πρώτο μίση της γνωριμίας τους — χωρίς να κρατήσει εκείνη ούτε ένα φράγχο — για ν' αγοράσει ο αγαπημένος της μια φουσαρμόνικα κι' ένα κοστούμι, και να πληρώσει μερικά παλιά του χρέη...

Αφού όμως ο Ζοζέ άγνοούσε αυτήν την λεπτομέρεια, δεν χάθηκε ακόμα κάθε ελπίδα... Η Γκάμπι θα μπορούσε να κερδίσει λίγον καιρό, λέγοντας ότι έδωσε κάπου τα χρήματα για να της τ' αφολλάουν. Και, στο μεταξύ, ίσως να περνούσε ο θυμός του Ζοζέ...

—Τα χρήματα, ψιθύρισε η Γκάμπι, τ' έδωσα σε μια φίλη μου να τα φυλάξει... Αφού το άπονημα θα πάω να τα ζητήσω... και το θρόνισ να συναντήσουμε εδώ για να σου τ' επιστρέψω... Όσο για τον Φερνάνδο, πρέπει να σου πω ότι...

—Δεν θέλω εξηγήσεις! την διέκοψε ο Ζοζέ. Το μόνο που ζητώ από σένα είναι τα λεπτά μου... Πού μένει αυτή η φίλη σου;

—Στο Νείγυ! τραύλισε η Γκάμπι.

—Θα πάμε άμεσα να την βρούμε!... Έλα, σκότω!

Η Γκάμπι έμεινε άλαλη. Το μυαλό της έπαυε να λειτουργεί. Τι έπρεπε να κάνει τώρα;

Οι τρεις άντρες σηκώθηκαν. Σηκώθηκε και αυτή, μηχανικά... Τους ακολούθησε σαν αυτόματο. Πέρασαν από την αίθουσα του μπάρ, μπήκανε σ' ένα ταξί και ξεκίνησαν για το Νείγυ, χωρίς η Γκάμπι να κατακαταλάβει τι συμβαίνει γύρω της... Μα η σιωπή των τριών ανδρών της έσφιγγε την καρδιά...

Προσπαθούσε να διακρίνει αν έβλεπε κανένα κακό δεινέρο ή αν ζούσε μια πραγματική σκηνή.

Ξαφνικά, μπόρεσε, σε μια αποκαλυπτική στιγμή, ν' αντιληφθεί πόσο κρίσιμη ήταν η θέσι της.

Ο Ζοζέ και οι δυο φίλοι του την πήγαναν στο Νείγυ για να πάρουν πίσω τα λεπτά... Ποιά λεπτά όμως; Δεν υπήρχε πια ούτε ένα φράγχο! Τ' είχε ξεδοθεί όλα ο Φερνάνδος! Μα η Γκάμπι δεν θα έβγαζε με κανένα τρόπο στον Ζοζέ που πήγαινε ή δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα που της είχε εμπιστευθεί, γιατί δεν ήθελε να επιβαρύνει περισσότερο την θέση του Φερνάνδου... Τον αγαπούσε τον Φερνάνδο, χωρίς να ξέρει ούτε η ίδια το γιατί... τον αγαπούσε με το τυφλό πάθος που νοιώθουν ίσως μονάχα η γυναίκες, όπως αυτή...

Η Γκάμπι έριξε μια ματιά έξω από το τζάμι του αυτοκινήτου. Περνούσαν από έναν δρόμο, φωτισμένο από άερόφωρος... Σε λίγο, θα έβγαιναν από το Παρίσι... Κι' εκεί, στην ερημιά, δεν θα μπορούσε πια να σωθεί από τους τρεις άντρες... Έπρεπε λοιπόν να προσπαθήσει να γλιτώσει τώρα που διακρινόταν ακόμα σ' ένα κεντρικό δρόμο, τώρα που είχε άμεσα την ελπίδα ότι ίσως να της παρουσιαζότανε καμιά ανέλπιση βοήθεια...

Και η Γκάμπι, με μια απότομη και αποφασιστική κίνηση, άνοιξε

ΣΛΑΥΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΤΣΑΡΙΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΠΑ

[Ρωσικό Παραμύθι]

Σε κάποια χώρα ζούσαν αρμονικά ένας τσάρος και μια τσαρίνα. Η ζωή έβγαζε γλυκά, ήρεμη, ειρηνική, εύτυχισμένη για τον τσάρο. Μα — άλλοιμονο! Έξαφθηκε γρήγορα η ευτυχία του και του κατέβηκε στο κεφάλι να γυρίσει τον κόπο, να μετρηθεί με τους εχθρούς του σ' έναν πόλεμο και να κερδίσει με το σπαθί του δόξα άβυσση. Έσυνάψε λοιπόν πολύ στρατό κι' έβαλε στον νού του να κατακτήσει το βασίλειο ενός άλλου βασιλιά. Πούταν ειδωλολάτρες και κατάτρεχε κι' έδασάνε τους χριστιανούς.

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

Έξαφτασε ο τσάρος κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο κι' έβγαλε τον τόπο...

καλά κι' όλη την ημέρα έπαιζε μπρος στον βασιλιά που δεν έκοιναόταν να τον άκούη. Ακούγοντας αλλίστα την μουσική ξεχνούσε να πη, να μεθύσει και να βασανισθουν οι σκλάβοι του. Καθισμένος μπρος στον μουσικό έλεγαν κατάπαιστα:

—Τί θεία μουσική! Ακούγοντάς την ξεχνάει κανείς κάθε στενωχόρια και κάθε λύπη.

Σαν έπεράσαν οι τρεις ημέρες, ο μουσικός παρουσιάστηκε στον βασιλιά για να τον άποχαρείσει.

—Τί θές να σου δώσω για τον κόπον σου; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

—Δώσε μου, πολυχρομένε μου βασιλιά, άπάντησε ο νέος, ένα σκλάβο. Έχεις τόσους κλεισμένους στο μπουντρούμι. Μού χρειάζεται ένας σύντροφος για τόν δρόμο. Φεύγω για μακρινές χώρες, χωρίς να έχω κανένα να λέω καμιά κουβέντα στον ίδιο τόν έπιασαν αλμύλωτο.

Ο δυστυχισμένος τσάρος έκλεισθηκε σ' ένα μπουντρούμι, όπου έ ειδωλολάτρες έφύλαγαν τους σκλάβους του. Έκει μέσα έπερνούσε ζωή θλιβερή και δυστυχισμένη.

Ο τσάρος έζησεν έτσι, μέσα στα βάσανα, τρία δέκατα χρόνια.

Μια μέρα, τέλος, θόνηκε την ευκαρία να παραγγείλει με κάποιον στην γυναίκα του την τσαρίνα:

«Πούλησε όλα μας τα καλά, της έγραψε, βάλε υποθήκη όλα τα διαμαντικά μας κι' έλα να με έξαγοράσεις από την μανή σκλαβιά».

Η τσαρίνα σκέφθηκε άρετά, και να τί έσοφίστηκε: Έκοψε τα ξανθά μαλλιά της, έντύθηκε σαν τα παιδάκια και χωρίς να πη τίποτε σε κανένα, ξεκίνησε για το μακρινό ταξίδι. Έκανε πολύν καιρό στο ταξίδι αυτό, έγινε πολλούς τόπους, έπέρασε πολλές δυσκολίες και είδαν πολλά τα μάτια της. Έβγαλε, τέλος, στην χώρα του ειδωλολάτρη βασιλιά και τα κατάφερε να απή στο παλάτι και να στήση ως το μπουντρούμι, όπου ήσαν σιμεινοί οι σκλάβοι. Έστάθηκε άπ' έξω από αυτό σε μια μεγάλη αλλη, έπηρε την άρπα της κι' άρχισε να παίζει πολύ γλυκά.

Ο ειδωλολάτρες βασιλιάς άκουσε τη γλυκειά μουσική κι' έπρόσταξε να του πάνε μπρος του τόν νέο που έπαιζε την άρπα.

Καλώς ήρθες, παιγνιδιότορο, του έλεγε. Από πού ήρθες; Έπαιζε κι' άπό πού βασιλείο;

Η τσαρίνα τού άπάντησε: —Άπό τα μικρά μου χρόνια, πολυχρομένε μου βασιλιά, γρήγορα κόσομ και διασκεδάω τους ανθρώπους, παίζοντας την άρπα.

Μείνε εδώ κοντά μου, λοιπόν, δυο-τρεις ημέρες και θα σε πληρώσω βασιλικά.

Ο νέος με την άρπα έμεινε στο παλάτι μου.

Μα τότε ο μουσικός πέταξε τόν μαντήλι του, πέταξε την περσική του και παρουσιάστηκε με γυναικεία ρούχα.

Άμέσως όλοι άνεγνώρισαν την τσαρίνα. Τρελλός άπ' τη χαρά του ο τσάρος την άγκάλιασε και πρόσταξε να έτοιμάσουν μεγάλο συμπόσιο, στο όποιο έκάλεσε όλην την χριστιανική και τόν γλέντι έδάσταξε δέκαήμερο έβδομάδα...

Κι' από τότε τόν βασιλιά ένογάρι έζησε τρισευτυχισμένο.

Κι' από τότε τόν βασιλιά ένογάρι έζησε τρισευτυχισμένο.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΠΩΣ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΑ ΣΕ ΘΑΝΑΤΟ ΕΝΑ ΜΑΥΡΟ!

[Αρβέρ του Δισκήμου Γάλλου δημοσιογράφου και περιηγητή κ. Βίκτωρος Φερμπέν]

ΕΡΑΣΜΟΝ εί-
κοσι πέντε πε-
ρίπου χρόνια
από την επο-
χή που μου
δόθηκε η ευ-
καιρία να κά-
νω το δικα-
στή — και να
καταδικάσω
σε θάνατο έ-
ναν άνθρωπο!
Η αλήθεια
είναι πως έχω
τη συνείδησή
μου ήσυχη ότι δεν φάνηκε ξεχω-
ριστικά στην απόφασή μου να
εξακολουθώ να πιστεύω ότι η θανα-
τική ποινή ήταν η μόνη τιμωρία,
που όμοια με τον κατηγορούμενο, έ-
να πραγματικά ανθρωπομόρφο τέ-
ρας. Ωστόσο, μου είναι αδύνατο να
ξαναθυμηθώ τις λεπτομέρειες της
εκτελέσεώς του, χωρίς να νοιώσω
ένα σίγος να περνά από το στή-
μα μου...

Μά, πρωτόγνωρο είναι να σάς δι-
ηγηθώ τη δραματική αυτή ιστορία
από την αρχή.

Την εποχή εκείνη, πριν από εί-
κοσι πέντε χρόνια, όπως σάς είπα
και παραπάνω, ήμουν εγκαταστημέ-
νος, για λίγους μήνες, σε μία πόλη
της Αίτης. Μία μέρα, παρακολού-
θησα στο δικαστήριο, που στεγαζό-
τανε τότε σε μία παράγκα, τη δίκη
τριών μαύρων. Από αυτούς οι δύο
πρώτοι κατηγορούντο ότι έφαγαν
μια γοργά και έφαγαν το μυαλό και
τα μάτια της — έπειδή νόμιζαν ότι
διατηρούσε σχέσεις με το διάβολο!
— και ο τρίτος, ένα παιδί δεκαεπ-
τάρον μόλις χρόνων, έπειδή έκοψε
μ' ένα υπαλντά το κεφάλι του πα-
τέρα του, ενώ εκείνος κοιμόταν!

Οι δικαστές καταδίκασαν σε θά-
νατο και τους τρεις κατηγορουμέ-
νους. Οι δύο, ώριμοι άνδρες, άρ-
χισαν να ουρλιάζουν από το φόβο τους
όταν άκουσαν την καταδικαστική α-
πόφαση. Ο ανήλικος όμως μαύρος,
όχι μόνο δεν έδειξε την παραμικρή
ταραχή και συγκίνηση, αλλά είρω-
νείστηκε γιόλας το δικαστήριο, κά-
νοντας αστείες χειρονομίες στον κα-
τάληκτο πρόεδρο!

Υστερ' από μία βδομάδα περί-
που, πήγα στις φυλακές της πόλεως
για να πάρω από τον διευθυντή
τους ώριμους πληροφορίες για τη
ζωή των καταδίκων. Μόλις μπήκα
στο μεγάλο αulόγυρο, το πρώτο
πράγμα που είδα ήταν ο μικρός πα-
τροκτόνος, ο οποίος καθότανε χά-
μις, ξεχωρισμένος στα γέλια, μέσα
σε μία λιανή αίματος, και δίπλα σ'
ένα ιθαγενή δεσμοφύλακα, ξαλω-
μένο καταγής, με το κεφάλι ανοι-
γμένο... Τη στιγμή εκείνη οι υπό-
λοιποι φυλακές όμοιαν επάνω του
και τον έδεσαν χειροπόδαρα με χον-
τρά σχοινιά.

Ο διευθυντής των φυλακών, που
τον είδα ύστερ' από λίγο, παραγμέ-
νω ακόμα από το άπρόοπτο περιστά-
τικό, μου εξήγησε ότι ο μικρός κα-
τάδικος χτύπησε με μία πέτρα τον
δεσμοφύλακα στο κεφάλι και τον
έβαλινε νεκρό, χωρίς να προηγη-
θή καμιά σκηνή μεταμέλει. Και
το δεύτερο αυτό έγκλημα, ο πατρο-
κτόνος το διέπραξε χωρίς άφοβη.

ή ακούοντας άλλες στά θρηώδη,
πρωτόγνωρα έντονα του...

Την επομένη ήμουν καλεσμένος
στο σπίτι του δικηγόρου του νησιού,
του στρατηγού Ρ... Από συζήτηση
σε συζήτηση, κάναμε λόγο και για
τον νεαρό έγκληματία.

—Το τρομερό αυτό παιδί μ' έ-
φερε σε δύσκολη θέση, μου είπε τό-
τε ο δικηγόρος. Αναγνωρίζω ότι η
αστοχία τιμωρία, που τότε επέβαλε
το δικαστήριο, για το όνομα του πα-
τέρα του, είναι δίκαιη... Έξ' άλλου,
χειρότερος μόνος του τη θέση του,
σκοτώνοντας γδές ένα δεσμοφύλα-
κα... Ωστόσο, λαμβάνω υπ' όψιν
μου και την ηλικία του... και διασ-
τώ να επικυρώσω την απόφαση του
δικαστηρίου... Συγχρόνως όμως δεν
μπορώ να του άπονεύω χάρι... Δεν
ξέρω τί να κάνω... Δεν μου λέτε,
αλήθεια, αν είσατε σεις στη θέση
μου, τί θα κάνατε; Από την α-
πάντησή σας θα εξαρτηθεί η απόφα-
σή μου...

Αναγκασμένος ακόμα από την
διαγωγή του μικρού μαύρου, άπονη-
ύθηκα, χωρίς τον παραμικρό διασ-
τημό:

—Αν βρισκόμουν στη Γαλλία, θα
έλειπα τον μικρό αυτόν κακοήγο
σ' ένα σωφρονιστήριο... Έπειδή έ-
μωσ σ' αυτόν τον ερμηότοπο δεν έ-
πάρουν εφηβεία, θα διάταζε να γί-
νη, χωρίς αναβολή, η θανατική του
εκτέλεση, για ν' απαλλαγί ή κοινού.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΣΥΝΕΤΑΙ

Ο Κάρλος Γκουίν

—Κι' έτσι θα γίνη! Ψηφίσει ο
δικηγόρος. Σας ευχαριστώ πολύ, ά-
γαπητέ φίλε, έπειδή μου υποδείξατε
το καθήκον μου.

Όταν καταδικάσα τον ανήλικο
μαύρο στην ισόβια των ποινών,
δεν ήξερα τι διατελώσεις θα χρειά-
ζονταν όποτε να γίνη η εκτέλεσή
του. Νόμιζα πως η θανατική εκτέ-
λεση θα γινότανε μέσα στις
φυλακές, εντελώς απόρρητα και... ά-
νευσημα, για να μη δημιουργηθή
στοιχέ ιθαγενείς ή εντόπιους ότι οι
ξένοι κατακτητές είναι βάρβαροι. Έκ-
των ύστερων όμως κατάλαβα πόσο
εσφαλμένη ήταν η γνώμη μου.

Την όρισημένη μέρα της εκτελέ-
σεως η μουσική του Συντάγματος
πήγε στις φυλακές για να παραλά-
βη τους μελλοθανάτους... παίζοντας
διόμοια εύθημα κομμάτια... Από
πίσω ακολουθούσαν είκοσι αστυνό-
μοι — οι άνδρες του εκτελεστικού ά-
ποσπάσματος — και όλοι οι αξιωματι-
κοί της φρουράς. Κατόπιν όλη η συ-
νέλευση τραβήκε μαζί με τους κατα-
δικούς προς τον τόπο της εκτελέ-
σεως. Έξω από την πόλη...

Παρά λόγια θα μπορούσαν να έ-
κφράσουν την κατάληξή μου, όταν
είδα τους τρεις μελλοθανάτους να
προχωρούν προς το θάνατο... μεθυ-
σιμένοι, κάνοντας άστεία με τους ά-
στυνόμες και το πλήθος, που τους

άποχαρτούσε από μακριά; ... Και
η εκπληξή μου έφτασε στο κατακό-
ρυφο, όταν πρόσεξα και μία άλλη
λεπτομέρεια. Κάθε φορά που η συ-
νοδεία περνούσε από μία ταβέρνα, ο
καταστηματούχος προσέφερε στους
καταδίκους διάφορα οινόπνευματά-
δη ποτά, για να τους βοηθήσει να
λησμονήσουν την αγωνία τους... Ό-
ταν η πένητος ποιητή βοήθηκε έξω
από την πόλη, οι δύο καννίβαλοι, οι
οποίοι είχαν σφάξει τη γοργά και
την έφαγαν τα μυαλά και τα μά-
τια, δεν μπορούσαν πια να στα-
θούν όρθιοι στα πόδια τους από το
μεθύσι...

Μονάχα ο πατροκτόνος, θάψα
τοχής, διατηρούσε την ψυχραιμία
του, αν και είχε πη περισσότερο ά-
πό τους δύο συντρόφους του... Τόν
κτύπησε και προσπάθησα να πείσω
τόν έαυτό μου ότι έκανα καλά κα-
ταδικάζοντάς τον σε θάνατο... ά-
πλάσσαντας τον τόσο από έναν
γεννημένο κακοήγο...

Τέλος, γτάσαμε στον τόπο της
εκτελέσεως. Όλοζήλος σχεδόν ο
πληθυσμός της πόλεως είχε συγκε-
ντρωθή στο μέρος εκείνο... Ανεβή-
κα σ' ένα σφοδό πέτρος, απ' όπου θα
μπορούσα να παρακολουθήσω όλες
τις λεπτομέρειες της εκτελέσεως,
και περιμένα να δω την τελευταία
πράξη του δράματος...

Στο μεταξύ, η μουσική δεν έπα-
ψε να παίζει διάφορα κομμάτια, σαν
να επρόκειτο περί γλέντιου και όχι
περί της θανατώσεως τριών ανθρώ-
πων...

Έβαλαν τους τρεις καταδίκους
να σταθούν μπρος σ' ένα μικρό θ-
ψωμα, σ' απόσταση δύο βημάτων
ό ένας από τον άλλον, με τα χέρια
δεμένα με λεπτά σχοινιά, φροντί-
ζοντας συγχρόνως να τους κατεβά-
σουν τα καπέλα ως τα γόνατα. Οι
είκοσι αστυνόμοι, το εκτελεστικό ά-
ποσπάσμα δηλαδή, στάθηκαν όχτώ
περίπου μέτρα μακριά από τους
μελλοθανάτους, οι οποίοι γονατίσ-
την και οι υπόλοιποι όρθιοι... Η μουσι-
κή εξακολουθούσε να παίζει ένα κομ-
μάτι, που έμοιαζε με βάλς... Μετα-
ξύ των πλήθους, που είχε σχηματί-
σει ένα τεράστιο ήμικύκλιο γύρω
απ' τους καταδίκους και το απόστα-
σμα, διακρίνα πολλές γυναίκες, ή ό-
ποιες είχαν άνασκηώσει στα χέρια
τους τα παιδιά τους, για να παρα-
κολουθήσουν καλύτερα το θέαμα!

Οι αστυνόμοι σημάδεψαν καλά
τους μελλοθανάτους και ύστερα... έ-
κλεισαν τα μάτια τους και χαμήλω-
σαν το κεφάλι τους. Φοβότανεσαν,
βλέπετε, μήπως... η ψυχή των κατα-
δικών πάση μαζί της στον άλλο κό-
σμο τ' άρακτηριστικά τους και
τους βασανίσει από τα τάρταρα της
κολάσεως!...

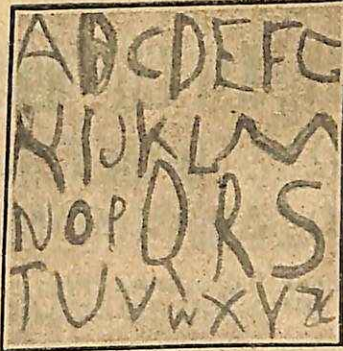
Όλα ήσαν έτοιμα! Η μουσική
σταμάτησε. Μέσα στη βαθεία σιω-
πή, που απλώθηκε γύρω, άκούστηκε
ξαφνικά ένα παράγγελμα:

—Πύρε!...
Με την πρώτη όμορφοντία, ο κα-
τάδικος που ήταν τοποθετημένος σ'
άριστερά του άποσπάσματος έπεσε
χάμω, σαν κεραυνόπληκτος. Ο καν-
νίβαλος, που στεκότανε στη μέση,
παρατάχσε — ή σφάξες του έ-
χαν τρυπήσει το ένα πόδι! — μα

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

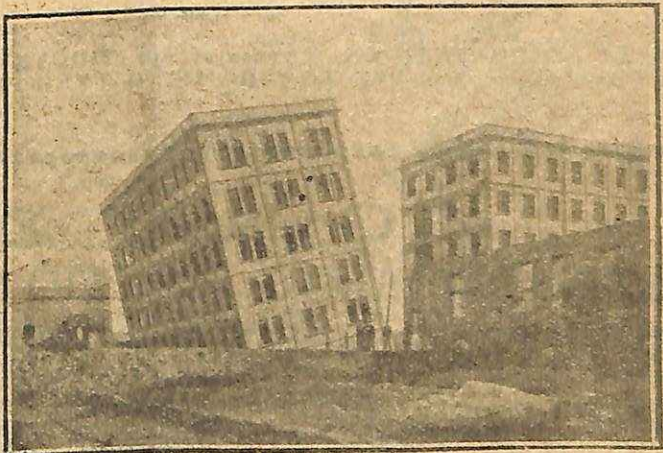
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η περιεργή συλλογή ενός φυσιολόγου. Τι παθαίνει κανείς, έ-
ταν χτίζει στην άμμο. Το δένδρο, το είδωλο και το φείδι. Πώς
έγινε κάμπλουτος ένας γαιοκτήμιαν. Έκατομύρια κέρδη άπο
τά κάστανα, κλπ. κλπ.

Η περιεργή συλλογή του Άγγλου
φυσιολόγου

Κάποιος ύπομονετικός και σιδηρής
κατόρθωσε να συγκεντρώσει τα εί-
κοσι έξη γράμματα του Άγγλικού
αλφαβήτου, καθώς και τους άρι-
θμούς από το 1 ως το 9, από όλες
και μικρά κλαδιά κέδρων. Ο φυ-
σιολόγος έκοβε τα περιεργά αυτά
σημάδια όπως τα έβρισκε, χωρίς να
μετατρέψει ή να τα λυγίσει. Για
να άποκτήσει δε την περιεργή συλ-
λογή του, χρειάστηκε πέντε όλο-
κληρά χρόνια.

Στην εικόνα μας φαίνεται τι έ-
παθε ένας μηχανικός, ο οποίος θέ-
λησε να χτίσει άπάνω στην άμμο.

Το γυρτό σπίτι της Τύνιδας

Το περιεργό είδωλο, που βλέπετε
στην εικόνα μας, βρίσκεται στημέ-
να μέσα στο κούφωμα ενός δένδρου
στην Ίνδικη ζούγκλα, λίγα χιλιόμε-
τρα προς νότον της Καλκούτας. Οι
ιθαγενείς το έστησαν προς τιμήν
του «Πνεύματος» μέσα σ' αυτό το
τεράστιο δένδρο, το οποίο άποτε-
λείται στην πραγματικότητα από
τρία έντελως διαφορετικά δένδρα,
που φύτεψαν το ένα κοντά στο
άλλο και με τον καιρό ενώθηκαν,
όπου άποτελέσαν ένα και μόνο
δένδρο.

Η γενική πεποίθηση των κατοί-
κων της περιφέρειάς εκείνης είναι,
πως κάποιο πνεύμα κατοικεί μέσα
στο δένδρο και ότι αν οι κάτοικοι
παραλείψουν, σε όρισμένες εποχές,
να προσφέρουν στο δώρο τους στο
πνεύμα, μεγάλες συμφορές θα πλη-
ξουν τη χώρα τους.

Το είδωλο αυτό είναι πηλίνο, ζω-
γραφισμένο με ζωρά χρώματα, ά-
σπρο, μαύρο και κόκκινο. Αν το εί-
δωλο τύχει να σπάσει από σιρόνη-
ποτε λόγο, οι ιθαγενείς σπεύδουν
να το άντικαταστήσουν. Η αλήθεια
στην πρόληψή τους αυτή είναι πως
κάποιο τεράστιο φείδι έχει φωνηά-

σει μέσα σ' ένα κούφωμα του δέν-
δρου. Το φείδι λοιπόν αυτό ό άφε-
λείς ιθαγενείς το θεωρούν ως το
στοιχείο του δένδρου και αντί να
φροντίσουν να το έξολοθρεύσουν, ά-
πεναντίας το λατρεύουν και το πε-
ριποιούνται, προσφέροντας σ' αυτό
άφθονα τρόφιμα!...

Στις Ίνδιες υπάρχει ένα είδος
μελισσών, που εργάζονται τη νύ-
χτα, κάτω απ' το φως του φεγγα-
ριού και των... πυρολαμπίδων.

Το μεγαλύτερο παράθυρο της
Άγγλιας είναι το άνατολικό παρά-
θυρο της καθεδρικής εκκλησίας της
Ύδρας. Έχει 24 μέτρων ύψος και
πλάτος 12.

Στην Ίαπωνία και στην Κίνα τα
φύκια της θάλασσας τα θράζουν
και τα τρώνε, όπως έμεις τα διά-
φορα χόρτα.

Στά δάση της Γάβας υπάρχουν
αράχνες, που ό ίστος των ενε τό-
σο πυκνός και στερεός, ώστε μόνο
με μαχαίρι μπορεί να τόν κόψει κα-
νείς.

Στο Μουσείο της Κωνσταντινου-
πόλεως βρίσκεται ένα μεταξωτό σά-
λι, που όταν το απλώσουν σκεπάζει
μια έκταση δέκα τε-
τραγωνικών μέτρων.

Είπε όμως τόσο λε-
πτό, ώστε διπλωμέ-
νο χωράει μέσα σε
ένα πακέτο τσιγά-
ρων. Το περίφημο
αυτό σάλι το είχαν
δωρήσει ή κυρίες
μίας πόλεως της νο-
τιοανατολικής Ρωσ-
σίας στον Άβδολ
Χαμίτ.

Νά και μερικές
τιμές ζώων:

Η καμήλας που-
λιούνται 80—100 λί-
ρες ή μία. Η τίγρης
της Βεγγάλης 160
—180 λίρες ή κάθε
μία. Ένας ιπποπό-
ταμος 600 λίρες. Μία
καμηλοπάρδαλις 1.400 λίρες. Ένας
κόνιος έλέφας 150—200 λίρες κ' έ-
νας έργατικός τών Ίνδιων 1.500
λίρες.

Υπάρχουν πορτοκαλιές, που καρ-
ποφορούν σε ηλικία 150 χρόνων.

Το περιεργό Ίνδικό είδωλο της
Ζούγκλας

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΚΑΙ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εις τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΩΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' ὃν τρόπον ὑπεδείξαμεν εις προηγούμενα φύλλα, θὰ κερδίσουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ο Α' ἀριθμὸς θὰ κερδίῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, ἄξιας... Δρχ. 150.000.—	Ο ΙΣ' 1 γυναικίῳ καπέλλο, ἄξιας... » 1.000.—
Ο Β' 1 οικόπεδο στῇ θέσῃ «Κουπόνια», ἐπισθεν τῶν «Ηλυσίων», ιδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδορεπούλου, πῆχυν 464, ἄξιας... » 50.000.—	Ο ΙΖ' 1 γυναικίῳ καπέλλο, ἄξιας... » 1.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο, μὲ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἄξιας... » 15.000.—	Ο ΙΗ' 1 γυναικίῳ κορσέ, ἄξιας... » 500.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας, ἄξιας... » 8.000.—	Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἄξιας... » 500.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, ἄξιας... » 4.000.—	Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἄξιας... » 500.—
Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἄξιας... » 2.500.—	Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἄξιας... » 500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἄξιας... » 2.500.—	Ο ΚΒ' 1 ὁμπρέλλα ἀνδρική, ἄξιας... » 500.—
Ο Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἄξιας... » 2.500.—	Ο ΚΓ' 1 ὁμπρέλλα γυναικεία, ἄξιας... » 500.—
Ο Θ' 1 ἀδιάδροχο ἀνδρικό, ἄξιας... » 1.500.—	600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντί-δρχ. 225, ἄξιας... » 135.000.—
Ο Ι' 1 ἀδιάδροχο γυναικίῳ, ἄξιας... » 1.500.—	500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων, δρχ. 200, ἄξιας... » 100.000.—
Ο ΙΑ' ὕψασμα ἀνδρικό, ἄξιας... » 1.500.—	200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἄξιας... » 12.000.—
Ο ΙΒ' ὕψασμα γυναικίῳ, ἄξιας... » 1.500.—	100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακα», ἄξιας... » 3.000.—
Ο ΙΓ' ὕψασμα μεταξωτό, ἄξιας... » 1.500.—	
Ο ΙΔ' ὕψασμα μεταξωτό, ἄξιας... » 1.500.—	
Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου, ἄξιας... » 1.500.—	

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ. Ἀγοράζετε τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ» καὶ φυλάγετε τὰ δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ : Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ !...

ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ !... ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΧΡΗΣΙΜΑ ΔΩΡΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Ἐνδεκάτην κλήρωσιν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας :

- Ο α' ἀριθ. κερδίζει ἓν ζεύγος ὑποδημάτων.
- Ο β' ἀριθ. ἓν ζεύγος κάλτσες μετοξωτές ἢ ἓν ζεύγος γάντια.
- Ο γ' ὁ δ' ὁ ε' καὶ ὁ στ' ἀριθ. ἀπὸ μίαν γραβάταν γάντια.
- Ο ζ' καὶ ὁ η' ἀπὸ μίαν γραβάταν.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ κερδίζουν ἀπὸ ἓνα ἢ ἑπτακόσιον τοῦ «Μπουκέτου», ὅπου οἰδηθῇποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου»

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες θὰ φέρουν τὸ φύλλο μὲ τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ δώρα καὶ θὰ ἀποκρίνουν καὶ θὰ μᾶς ἀπέλουν τὰ δελτία τῶν καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δώρα τῶν μὲ τὸ Ταχυδρομείον.

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνεταὶ καθε Τετάρτην, τὴν 5ην μ.μ., εἰς τὰ Γραφεῖα μας, παρούσα Ἐπιτροπὴς, καὶ ἡ παράδοσις τῶν δώρων θὰ εἴναι ἄμεσος.

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 11^η * 019324

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1 Φεβρουαρίου 1934

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράξῃ καὶ δύο καὶ τρία καὶ περισσότερα φύλλα, γὰρ νὰ ἔχη περισσότερες ἐλπίδες κέρδους. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται καθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τῆς «Οικογενείας». Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δώρα τοὺς ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα σχετικῶς.

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι ἐπιθυμούντες νὰ συμβουλευθῶν τὸν ἱατρὸν τῆς «Οικογενείας», πρέπει νὰ γράψουν στὸν ὀπίσθιον τῶν ἐπιστολῶν τὴν φράσιν : «Διὰ τὸν ἱατρὸν» καὶ νὰ ὑπογράψουν μὲ ψευδώνυμο.

Νευρασθενικὴν κόρην. — Τὴν διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας σας τὴν κάνετε μόνη σας. Τὰ συμπτώματα, τὰ ὅποια γράφετε δὲν δικαιολογοῦν τοὺς φόβους σας. Ἀδίκως βασανίζετε τὴν σκεψὶν σας. Ὁφείλονται πιθανότατα εἰς νευρικήν αἰτίαν. Λησμονήσατε τὰ βλαπτικὰ προσπαθήσατε νὰ διασκεδάσετε, ὅσον δύνασθε. Τονώσατε, τέλος, τὸν ὁργανισμόν σας μὲ ἐνέσας. «An coelyle de soude de

ap' εὐθείας. Πάρνηθος 61, ἱατρὸν Στέφανον Ι. Α., Ἀθήνας. Εὐχαρίστωσθε θὰ σὰς ἀπαντήσω. Ἀπελπισμένον, Καβάλλον. — Δυστυχῶς δὲν ἔχω καταγινεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμολογικά νοσήματα. Κ. Κ. Κ., Ἀλεξούριον. — Ἀποκρίσεις καὶ χρήσιμα διὰ θερμικαυτήρος. Ἀποαντῆτε ὅμως εἰς εἰδικὸν ἱατρὸν καὶ οὐχὶ εἰς παθολόγον.

Χημικόν, Παγκράτι. — Μετὰ τῶν συμβουλῶν τοῦ ἱατροῦ σας, λίαν ὀφελίμων, χρησιμοποίησατε τὰ ἑξῆς καταπύα: Bromure de Camphore 0,25, Lurulin 0,15, Glycérophosphate de chaux 0,25. Α. εἰς Ἀθήνας, περὶ τῆς ὅλης καταστάσεώς σας καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω καὶ ἐγὼ ἀπ' εὐθείας. Κ. Ἀγορᾶν, Ἀθήνας. — Διὰ λύετε ἓνα καταπύα δόρακα εἰς 100 δρχ. νερό καὶ μὲ αὐτὸ βρέχετε τὰ μαλλιά σας. Πλύνετε τὰ καὶ μὲ βρασμένα καρδύφυλλα.

Srivert. — Μεταχειρισθῆτε suppositoires Midy. Ἀνυπόμονον Νέον. Ἀνοήτως τὸ αὐτοκίνητόν σας. Μεταχειρισθῆτε ἐξωτερικῶς δὲν. Μετὰ τὸν δὲν πᾶτε de Zinc τὸ βράδυ, πρὶν ἀκοιμηθῆτε, ἀλείφοντάς τὸ δέγμα μετὰ τὴν αἰσθητήν. Καὶ εἰς μετὰ τὴν αἰσθητήν 5—10 σταγόνας βάμματος Ἰωδίου διὰ φορῆς τὴν ἡμέραν, σὲ μὲν φανταστικὰ γὰρ, τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Γαλαττιανὸν Ζηροῦσιμ. — Ἀνευ ἱατρικῆς ἐξετάσεως ἀδύνατον ἡ ἀπάντησις. Ἀδίκως ἀνησυχεῖτε, ἐξ ὅσον γράφετε προκεταί περὶ μᾶς ὑπερηφάνειας. Τονώσατε τὸ νευρικόν σας σύστημα μὲ ἐνέσεις ἀντινευρασθενικῆς.

Νεὺρασθενικὴν κόρην. — Τὴν διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας σας τὴν κάνετε μόνη σας. Τὰ συμπτώματα, τὰ ὅποια γράφετε δὲν δικαιολογοῦν τοὺς φόβους σας. Ἀδίκως βασανίζετε τὴν σκεψὶν σας. Ὁφείλονται πιθανότατα εἰς νευρικήν αἰτίαν. Λησμονήσατε τὰ βλαπτικὰ προσπαθήσατε νὰ διασκεδάσετε, ὅσον δύνασθε. Τονώσατε, τέλος, τὸν ὁργανισμόν σας μὲ ἐνέσας. «An coelyle de soude de

ap' εὐθείας. Πάρνηθος 61, ἱατρὸν Στέφανον Ι. Α., Ἀθήνας. Εὐχαρίστωσθε θὰ σὰς ἀπαντήσω. Ἀπελπισμένον, Καβάλλον. — Δυστυχῶς δὲν ἔχω καταγινεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμολογικά νοσήματα. Κ. Κ. Κ., Ἀλεξούριον. — Ἀποκρίσεις καὶ χρήσιμα διὰ θερμικαυτήρος. Ἀποαντῆτε ὅμως εἰς εἰδικὸν ἱατρὸν καὶ οὐχὶ εἰς παθολόγον.

καὶ μὲ καλὴν τροφήν καὶ ὄχι μεγάλας κοπώσεις. Ἐν γένει τηρεῖτε διαίταν καλὴν καὶ τὸ καλοκαίρι, νὰ κάνετε θαλάσσια λουτρά, ψυχρά. Πρὸ παντὸς ὅμως νὰ λησμονήτε τὴν ἀρρώστειαν σας, ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἀρρώστεια, καὶ νὰ κάνετε βίον ἥσυχον καὶ φρόνιμον.

Βιολέτταν, Θεσσαλονίκην. — Γιὰ τὰ σπράκκα σας μεταχειρισθῆτε pâte de Zinc. Διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, γράψατέ μου λεπτομερέστερον περὶ τῆς ὅλης καταστάσεώς σας. Ἀν κολύεσθε δὲ γράψατέ μου ἀπ' εὐθείας. Πάρνηθος 61, ἱατρὸν Στέφανον Ι. Α., Ἀθήνας. Εὐχαρίστωσθε θὰ σὰς ἀπαντήσω.

Ἀπελπισμένον, Καβάλλον. — Δυστυχῶς δὲν ἔχω καταγινεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμολογικά νοσήματα. Κ. Κ. Κ., Ἀλεξούριον. — Ἀποκρίσεις καὶ χρήσιμα διὰ θερμικαυτήρος. Ἀποαντῆτε ὅμως εἰς εἰδικὸν ἱατρὸν καὶ οὐχὶ εἰς παθολόγον.

Χημικόν, Παγκράτι. — Μετὰ τῶν συμβουλῶν τοῦ ἱατροῦ σας, λίαν ὀφελίμων, χρησιμοποίησατε τὰ ἑξῆς καταπύα: Bromure de Camphore 0,25, Lurulin 0,15, Glycérophosphate de chaux 0,25. Α. εἰς Ἀθήνας, περὶ τῆς ὅλης καταστάσεώς σας καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω καὶ ἐγὼ ἀπ' εὐθείας. Κ. Ἀγορᾶν, Ἀθήνας. — Διὰ λύετε ἓνα καταπύα δόρακα εἰς 100 δρχ. νερό καὶ μὲ αὐτὸ βρέχετε τὰ μαλλιά σας. Πλύνετε τὰ καὶ μὲ βρασμένα καρδύφυλλα.

Srivert. — Μεταχειρισθῆτε suppositoires Midy. Ἀνυπόμονον Νέον. Ἀνοήτως τὸ αὐτοκίνητόν σας. Μεταχειρισθῆτε ἐξωτερικῶς δὲν. Μετὰ τὸν δὲν πᾶτε de Zinc τὸ βράδυ, πρὶν ἀκοιμηθῆτε, ἀλείφοντάς τὸ δέγμα μετὰ τὴν αἰσθητήν. Καὶ εἰς μετὰ τὴν αἰσθητήν 5—10 σταγόνας βάμματος Ἰωδίου διὰ φορῆς τὴν ἡμέραν, σὲ μὲν φανταστικὰ γὰρ, τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Γαλαττιανὸν Ζηροῦσιμ. — Ἀνευ ἱατρικῆς ἐξετάσεως ἀδύνατον ἡ ἀπάντησις. Ἀδίκως ἀνησυχεῖτε, ἐξ ὅσον γράφετε προκεταί περὶ μᾶς ὑπερηφάνειας. Τονώσατε τὸ νευρικόν σας σύστημα μὲ ἐνέσεις ἀντινευρασθενικῆς.

Νεὺρασθενικὴν κόρην. — Τὴν διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας σας τὴν κάνετε μόνη σας. Τὰ συμπτώματα, τὰ ὅποια γράφετε δὲν δικαιολογοῦν τοὺς φόβους σας. Ἀδίκως βασανίζετε τὴν σκεψὶν σας. Ὁφείλονται πιθανότατα εἰς νευρικήν αἰτίαν. Λησμονήσατε τὰ βλαπτικὰ προσπαθήσατε νὰ διασκεδάσετε, ὅσον δύνασθε. Τονώσατε, τέλος, τὸν ὁργανισμόν σας μὲ ἐνέσας. «An coelyle de soude de

ap' εὐθείας. Πάρνηθος 61, ἱατρὸν Στέφανον Ι. Α., Ἀθήνας. Εὐχαρίστωσθε θὰ σὰς ἀπαντήσω. Ἀπελπισμένον, Καβάλλον. — Δυστυχῶς δὲν ἔχω καταγινεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμολογικά νοσήματα. Κ. Κ. Κ., Ἀλεξούριον. — Ἀποκρίσεις καὶ χρήσιμα διὰ θερμικαυτήρος. Ἀποαντῆτε ὅμως εἰς εἰδικὸν ἱατρὸν καὶ οὐχὶ εἰς παθολόγον.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 9^η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Τὴν περασμένην Τετάρτην, 24 Ἰανουαρίου, στίς 5 μ. μ., ἔγινε, εἰς τὰ Γραφεῖα μας ὡς συνήθως, ἡ 9^η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», παρισταμένης τῶν κ. κ. Κότσικα, Σταματοπούλου, Θ. Βασιλειάδῃ κλπ. δημοσιογράφων, καὶ πολλῶν ἀναγνωστικῶν καὶ ἀναγνώστῶν μας.

Ἀπὸ τὴν κληρωτὶδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῇ οἱ ἀριθμοὶ, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», ἀνεσώθησαν ἀπὸ τὸν μικροῦλιν ἀναγνώστην μᾶς Γιάγκο Ζηροῦσιμ, οἱ κατωθὶ ἀριθμοί :

Ο α' ἀριθμὸς 18102 κερδίζει δρχ. 500, ὁ β' 1234 δρχ. 150, ὁ γ' 5058 δρχ. 100, ὁ δ' 18893 δρχ. 50, ὁ ε' 2705 δρχ. 50, ὁ στ' 24468 δρχ. 50, ὁ ζ' 14068 δρχ. 50, ὁ η' 667 δρχ. 50.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ, οἱ λήγοντες εἰς 02 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ α' ἀριθμοῦ, 18102) κερδίζουν ἀνὰ ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἀσφαλείας τῶν κερδίζοντων.

Οἱ ἀναγνώσται μας, οἱ ἔχοντες φύλλα «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» μὲ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς πρέπει νὰ τὰ φέρουν εἰς τὰ Γραφεῖα μας, διὰ νὰ λάβουν τὰ δώρα τῶν, ἔχοντες μὲτ' αὐτῶν δελτία ταυτότητος.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν κερδίζουν χρηματικὰ ποσά, πρέπει νὰ

μᾶς ἀποστείλουν τὰ δελτία τῶν ὁποίων οἱ ἀριθμοὶ κερδίζον καὶ θὰ λάβουν τὰ δώρα τῶν.

Ἡ 10^η κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οικογενείας» θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Λέκα 7) τὴν 5 μ. μ. τῆς Τετάρτης, 31 Ἰανουαρίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρευρεθῶν εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης, ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστικῶν ἐπὶ τῶν ἐπαρχικῶν κερδίζον διδύα, πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μὲ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμοὺς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τοῦ δελτίου καὶ τὸ ὄνομα τῶν κερδιστῶν. Ὅσα παραλάβουν δὲ τὰ διδύα τῶν ἀπὸ τὰ Ὑπαρχικτορεῖα τῆς ἐπαρχίας τῶν, εἰς τὰ ὅποια θὰ ἀποσταλῇ —ἐπὶ τοῦ— μετὰ σχετικοῦ καταλόγου καὶ ἐπεξηγηματικῆς ἐγκυκλίου.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύουμε σήμερον συνέχαιαν τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Ο κ. κ. Ἀγ. Ἀποστολίδης, Σίφνου 14, Ἐνταῖθα, ἐκέρδισεν ἓν ἀντίτυπον τοῦ μνηστορηματοῦ ὁ «Καπετὰν Βρυκόλακας».

Οἱ κ. κ. Κάσος Κυριακίδης, Ν. Ὑόρκη, Ἀντ. Βασιλάκης, Κάθρον Αἰγύπτου, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ μνηστορηματοῦ τοῦ Ἑρρίκου Μιχρῆς «Ἡ Μονιμάτρη».

Οἱ κ. κ. Εὐστ. Ἀνδρεῖς, Πολύγωνον, Γ. Ζώτος, Φάροσσα, Γ. Κοσιᾶς, Μοκράτη 2, Πατήσια, Ἐλ. Τσουροπούλου, Σαντοῦδος Βουρνοῦς, Π. Μαντιώδης, Βόλος, Μ. Φαρακτοπούλου, Θεσσαλονίκη, Σ. Βεντούλας, Καρδίττα, Εἰρ. Δονδολῶν, Σωτηριεῖον 68, Ἐνταῖθα, Σ. Παπαδημητρίου, Καφέλη, Ὁλγα Χαριτωνοῦ, Ροδάκιδος Παγγαίου, Βασ. Περούλης, Κέρκυρα, Α. Μαλκίος, Ἁγίου Πέτρου, Ἐνταῖθα, Ελ. Θαλασσίου, Σέρρα, Κ. Μουδούπουλος, Αἴγιον, Β. Μητροπούλου, Ἐδναῖον Λω 6, Ἐνταῖθα, Κ. Σκαλαβῆς, Μ. Βόδα 128, Ἐνταῖθα, Πέτρος Δημητριάδης, Λοῦμα, Ι. Γιαννιῆς, Γαργαλιάνοι, Στ. Μυλωνάκης, Καλαμά, Γρ. Μαρκάτος, Παγγράτι, Ε. Παπαϊωάννου, Ἰστιῖα, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνοι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Ἐσωτερικὸν δι' ἑνέας Δρχ. 200 11 Ἐξωτερικὸν Δολλάρια 6 Ἐξωτερικὸν δι' ἑνέας Δρχ. 100 11 Ἀμερικῆς 30 καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικήν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἑτήσια συνδρομὴ σελίνα 30

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἱδρυτικὴν τῆς «Οικογενείας» ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τὴν ἑκάστην φάλλον Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New York city, Ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδάν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκὸ ὁ κ. Γεδωγ, Ἀντωνιάδης B. P 445 Elisabethville Congo — Βελγ. δρον δέον ν' ἀπευθύνονται αἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΤΑΝ Ο ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ...

την την εποχή, οι ταξιδιώτες ήσαν σπάνιοι. Ο Πέτρος Ροστέρι μπήκε πάλι στο σπίτι.

Από καιρό τώρα ο Πέτρος Ροστέρι όνειρεύτηκε να εγκαταστήσει στην Αμερική, όπως ο αδελφός του ο Αντώνης που είχε φύγει από δεκάξη χρόνων κι' είχε κάνει, καθώς έλεγαν, μια αρκετά μεγάλη περιουσία στο Μεξικό. Μα η γυναίκα του, η Σέπτα δεν μπορούσε ούτε καν να το συλλογιστεί αυτό.

—Επ' τέλους, αν είναι αλήθεια, ότι ο Αντώνης έκανε εκατοντάδες, τότε γιατί δεν σου στέλνει και σενά; τοίλεγε.

Η νύχτα είχε πέσει πειρ, έξω. Μια άσπρα ξέσπασε τον ουρανό. Η Σέπτα σταυροκόπησε με το φάρο.

—Η μάρα είνε σίγουρη, είπε ο ξενόδοχος.

Για να δώσει κουράγιο στον εαυτό της η Σέπτα άναψε τη λάμπα κι' έριξε ξύλα στη φωτιά. Ο κόπος ενός κεραυνού την κόλλησε τρομαγμένη στον τοίχο.

Η μάρα είχε άσπασε, μα ήταν ακόμα μακρινή.

—Εξάφην εκείνη την στιγμή ένα χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα.

—Πώς είνε; ρώτησε η Σέπτα.

—Ένας ταξιδιώτης απολύων- μένος που ζητάει φιλοξενία.

Ο Πέτρος Ροστέρι τράβηξε τον αγκύρα και είπε στον ξένο:

—Ευχαί!

Ο άγνωστος πέρασε το κατώφλι. Είχε τη φωτιά και πλησίασε άμέσως, θάβοντας την κοντοβίλα του μανδύου του. Ήταν ένας άνδρας άριστος με τετράγωνο πρόσωπο. Η μακριά του γενειάδα έφτανε ως το στήθος του.

—Εστέ ξένος; τον ρώτησε η Σέπτα δίνοντας του μια καρέκλα.

—Ξένος... χωρίς να είμαι.

—Πρέπει χωρίς άλλο κάποια άναγκα να σας κάνει να ριψοκινδυνεύετε με τέτοιον καιρό στο μοναστήρι του δονου.

—Βέβαια...

Ήταν φανερό πως ο ξένος δεν είχε καμιά άρεση να ικανοποιήσει την περιέργεια των ξενόδοχων. Είχε τραβηχτή κολλητά σχεδόν στο τζάκι και με μάτια μισόκλειστα άπολάμβανε την γλυκύτητα αυτής της άσπας μέσα στην μάρα.

Ο Πέτρος τον κοιτούσε κι' ένα βλέμμα άνάμυτο από έπιληξη και δυσαρέσκεια. Η Σέπτα τούχε πειράξει στ' αυτό:

—Σιγουρέψου τοίλαχιστον αν έχει να πληρώσει.

—Όσο σ' αν' αν μίλησε η μάρα, ο ξένος άκουσε τα λόγια της.

—Έβγαλε από την τσέπη του ένα μάτσο τραπεζογραμμάτια κι' είπε:

—Φαντάζομαι ότι μ' αυτά μπορεί να πληρώσει κανείς καλύτερα από

βασιλιά, το φαί του...

Ο Πέτρος Ροστέρι αποκλήθηκε ως το πάτωμα:

—Τί θέλετε να σας έτοιμάσουμε; ρώτησε.

—Οι τιμήματα; είπε ο ξένος. Προ πάντων θέλω να κοιμηθώ.

—Άκου, είπε ο Ροστέρι στην γυναίκα του, ο κύριος ταξιδιώτης θα κοιμηθ' εδώ.

—Εκείνη άναψε ένα κερί κι' άνέθηκε μια ξεχωριστή σκάλα.

Ο Πέτρος κάθισε τότε κοντά στον ξένο και άρχισε να του μιλά:

—Ξερετε, του έλεγε, δεν είνε παλιν άνετα εδώ... το σπίτι είνε παλιό... Κι' έπειτα λίγος κόσμος μ' άσ' ερχεται... Όστόσο, το κρεβάτι είνε καλό...

—Αυτό μονάχα μ' ενδιαφέρει, απάντησε ο ξένος.

Ούτε μια λέξη παραπάνω δεν άπόρρεσε ν' άποσπάσει απ' αυτόν τον διαβολάνθρωπο.

Κάθε τόσο όμως του έριχνε κι' ένα βλέμμα έρευνητικό και άπληστο, γιατί ήξερε πως η τσέπη του έκλειναν ένα σημαντικό ποσό.

—Σιγά-σιγά η ιδέα να πάρη αυτό το ποσό από τον νόμιμο κύριο του, άρχισε να ξετυλίγεται στο μυαλό του Ροστέρι.

Α' τόσα χρόνια τώρα ζούσε τρισαβία άπάνω σ' αυτά τα βουνά.

—Κύριε... σας περιμένουν ποι- δικά; ρώτησε τον ξένο.

—Εμένα;... Όχι...

—Έχετε δέσμο οικογενειακό...

—Ε... δεν ξέρω καλά... θα ιδούμε, είπε.

Κι' ένα παράδοξο χαμόγελο φάνηκε στο χέλι του.

Στο τραπέζι ο ξένος έδειξε περισσότερο διάθεση, διηγήθηκε μάλιστα μερικά άνέκδοτα, άκουσε τις φλυαρίες του Ροστέρι και της γυναίκας του κι' έπειτα ξήγησε ένα κερί.

Η Σέπτα προηγήθηκε στη σκάλα, του άνοιξε την πόρτα και του έδειξε το δωμάτιό του.

—Καλή νύχτα, κυρία, είπε ξε- ρά ο ξένος.

Όταν η Σέπτα ξαναγύρισε στη σάλα είδε τον Πέτρο που με τα μάτια διάπλατα άνοιγμένα την κίτταζε.

—Ο ένας είχε καταλάβει τον άλλο. Δεν είπαν ούτε μια λέξη.

Ο Πέτρος είχε καθίσει στη θέση που καθόταν από όλη του τα ξειδιότης. Η Σέπτα, σπών πά- γω, κοντά στη σκάλα άφουγκρα- ζόταν.

—Εμειναν έτσι άσκητη ώρα χω- ρίς να μιλήσουν. Έπειτα πρώτη η Σέπτα διέκοψε τη σιωπή.

—Κοιμάται, είπε.

—Είσαι βέβαιη;

—Άκου πως ροχαλίζει...

Ο Πέτρος άνοιξε τότε το συρ- τάκι του τραπεζιού, έβγαλε ένα μαχαίρι και δοκίμασε την κόψη του στο δάχτυλό του.

—Μια μαχαίρα στην καρδιά... είπε. Θ' άφίσω έπειτα το μαχαίρι στην πληγή και θα του χάσω μια τετάρτη στον λαμώ για να έμπο- ρίσω την αμορονομία...

—Έπειτα θα γαδο... Θα τον σκεπάσουμε με το χρώμα και με πέτρες κι' έτσι ούτε ο διάβολος θα μπόρεση να τον δει.

Η Σέπτα άναψε μια μικρή λάμ- πη.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

H APPQΣTH

ΤΟΥ JEAN DE KERLECCQ

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ...

πα του πετρελαίου, κατέβασε το φυτίλι και τράβηξαν για τη σκάλα.

Το πρόσωπο της Σέπτας είχε πάρει μια έκφραση διαβολική. Ο Πέ- τρος χλωμός, με μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους, κρατούσε ώστόσο το μαχαίρι του με σταθερό χέρι.

Δεν είχαν παρά να σπρώξουν την πόρτα. Ο άντρας μπήκε πρώ- τος, περπατώντας στα τέσσερα, με το μαχαίρι στα δόντια. Η γυναί- κα τον άκολουθούσε, προσπαθών- τας να σκεπάσει το άδύνατο φως της λάμπας με το χέρι της.

Το πάτωμα — συννενοχός τους — δεν έτριξε ούτε μια φορά. Ο Πέτρος άνοηδόθηκε και σήκωσε το χέρι.

Εκείνη την στιγμή, ο ξένος πέ- ταξε με όρημη τ' σκεπάσματά του και πρότεινε το πιστόλι του μαζ' στη μύτη του Πέτρου που έτοιμα- ζόταν να τον χτυπήσει.

—Ψηλά τα χέρια! ούρλιαξε.

Παγωμένος από τον τρόμο, ο Ροστέρι υπάκουσε.

—Και σύ, παλιογυναίκα, σήνω- σε το φυτίλι της λάμπας για να μ' άπορεύουμε να ιδούμε.

Η Σέπτα, πελιδνή, υπάκουσε κι' αυτή.

Ο άγνωστος γέλασε περιφρονη- τικά.

—Ε, λοιπόν, θέλατε να με δο- λοφονήσετε;... Η έρωτήσεις, σας, οι τρόποι σας, μου τ' φανέρωσαν αυτό από πριν. Βλέπω ότι δεν εί- σατε ξεστολισμένοι σ' αυτήν την τέχνη...

—Εμπρός, μπορείς να κατε- βάσεις τα χέρια σου, τώρα, κύριε ξενόδοχε. Στάσου μόνο λίγο μα- κρινά... έχει σπών τοίχο... καλό.

Σάπασε μια στιγμή, ανέπνευσε δυνατά κι' έπειτα είπε:

—Ξερετε ποιός είμαι; Τώρα, ά- μέσως θα σας το πω... Πέτρο, κίττα με καλά... Δεν μ' άναγνώρι- ζεις;... Φταίει τα γένεια μου... Κι' έπειτα είνε τόσος καιρός που δεν έχωμει ιδωθεί... Δεν ήσωνα καν άντρας όταν με συνόδευες ένα βράδυ ως το λιμάνι για να πάω το βαπόρι... Θυμάσαι τώρα;

—Αντώνη!

—Ναι, εγώ είμαι. Δεν φανταζό- μουν ποτέ να βρω στη θέση αυ- τού του άδελφού ένα δολοφόνο... ένα ληστή...

—Άκου, Αντώνη... να σου ξη- γηθώ...

—Τίποτε... Ε, τί θα γινόταν έ- δω, αν έχοντας έμπιστοσύνη σε σε- να τον άδελφό μου, άποκοιμούσιν;

Κάθισε στην άκρη του κρεβάτι- του και στέναξε:

—Νόσχετα κανείς από τόσο μα- κρινά για να βλέπει αυτά...

—Αντώνη... μια στιγμή το έλ- λας...

—Αν ήξερες...

—Στην ήλικία σου, με την τι- μιότητα, με την θέληση και με το θάρρος, δεν πρέπει κανείς να βο- σκεται στα χάλια τα δικά σου. Εί- χα άσχημες πληροφορίες για λό- γου σου. Δεν έχεις φήμη τίμιου άν- θρώπου, αληθινού Κορσικανού...

—Όστόσο, θέλησα να δεβαιωθ' μό- νος μου. Βεβαιώθηκα... Ότι κι' αν κάνεις τώρα δεν θα μ' άπορέσης να

Η ΜΟΔΑ

ΚΑΤΑ τις ψυχρές και παγω- μένες ημέρες του χειμώνα, ή περισσότερες γυναίκες, και ή πιο κομψές άκόμη, μεταμορφώ- νονται ή σε μεγαθήρια, σε άμόρ- φους δγκους που δεν έχουν τί- ποτε το ανθρώπινο, ή σε άξιο- θρήνητα πλάσματα, ζωωμένα, με κατακόκκινη μύτη και μελα- νιασμένα άκρα, που τουρτουρι- ζουν κάτω απ' το παλτό τους.

Και όμως, μια γυναίκα μπο- ρεί να διατηρήσει κομψή και με το μεγαλύτερο κρύο άκόμη.

Αντί να φοράει από μέσα από το παλτό της ανασηβήτες ζα- κέττες και ζιλεδάκια και κα- σκόλ που καταστρέφουν την σι- λουέττα της, είνε προτιμώτερο να φοράει ένα βαρύ μάλλινο φό- ρεμα ζεστό και μαλακό, έτοι- κι' αν πρόκειται να πάη σε μια δεξίωση ή σε μια κοσμική συ- κέντρωση.

Τα μάλλινα ύφασματα είνε φέτος προσιτά σε κάθε βαλάν- τιο, κατάλληλα για κάθε περί- στασι και ταιριαστά για κάθε γούστο. Το μάλλινο φόρεμα βα- ζόταν να τον χτυπήσει.

—Ψηλά τα χέρια! ούρλιαξε.

Παγωμένος από τον τρόμο, ο Ροστέρι υπάκουσε.

—Και σύ, παλιογυναίκα, σήνω- σε το φυτίλι της λάμπας για να μ' άπορεύουμε να ιδούμε.

Η Σέπτα, πελιδνή, υπάκουσε κι' αυτή.

Ο άγνωστος γέλασε περιφρονη- τικά.

—Ε, λοιπόν, θέλατε να με δο- λοφονήσετε;... Η έρωτήσεις, σας, οι τρόποι σας, μου τ' φανέρωσαν αυτό από πριν. Βλέπω ότι δεν εί- σατε ξεστολισμένοι σ' αυτήν την τέχνη...

—Εμπρός, μπορείς να κατε- βάσεις τα χέρια σου, τώρα, κύριε ξενόδοχε. Στάσου μόνο λίγο μα- κρινά... έχει σπών τοίχο... καλό.

Σάπασε μια στιγμή, ανέπνευσε δυνατά κι' έπειτα είπε:

—Ξερετε ποιός είμαι; Τώρα, ά- μέσως θα σας το πω... Πέτρο, κίττα με καλά... Δεν μ' άναγνώρι- ζεις;... Φταίει τα γένεια μου... Κι' έπειτα είνε τόσος καιρός που δεν έχωμει ιδωθεί... Δεν ήσωνα καν άντρας όταν με συνόδευες ένα βράδυ ως το λιμάνι για να πάω το βαπόρι... Θυμάσαι τώρα;

—Αντώνη!

—Ναι, εγώ είμαι. Δεν φανταζό- μουν ποτέ να βρω στη θέση αυ- τού του άδελφού ένα δολοφόνο... ένα ληστή...

—Άκου, Αντώνη... να σου ξη- γηθώ...

—Τίποτε... Ε, τί θα γινόταν έ- δω, αν έχοντας έμπιστοσύνη σε σε- να τον άδελφό μου, άποκοιμούσιν;

Κάθισε στην άκρη του κρεβάτι- του και στέναξε:

—Νόσχετα κανείς από τόσο μα- κρινά για να βλέπει αυτά...

—Αντώνη... μια στιγμή το έλ- λας...

—Αν ήξερες...

—Στην ήλικία σου, με την τι- μιότητα, με την θέληση και με το θάρρος, δεν πρέπει κανείς να βο- σκεται στα χάλια τα δικά σου. Εί- χα άσχημες πληροφορίες για λό- γου σου. Δεν έχεις φήμη τίμιου άν- θρώπου, αληθινού Κορσικανού...

—Όστόσο, θέλησα να δεβαιωθ' μό- νος μου. Βεβαιώθηκα... Ότι κι' αν κάνεις τώρα δεν θα μ' άπορέσης να

πολύ κομψά και άρραία είνε τα μάλλινα φορέματα σε σχήμα τουνίκας, ή όποια μένει στο

με μαλακώσης. Άθλιε! ούτε το κα- θήκον της φιλοξενίας δεν σεβάστη- κες! Τίποτα δεν είνε ιερό για σε- να! Ξαναγύρισε στην πατρίδα για να σου προσφέρω ένα μέρος της περιουσίας μου. Τώρα όμως δεν θα πάω ούτε τσεντέξιο...

Οι Ροστέρι συντριμμένοι, είχαν γονατίσει κι' άπλωναν τα χέρια τους, μα ο Αντώνης Ροστέρι τους έσπρωξε άπτόμια.

—Τώρα, είπε, δεν μένει παρά να πληρώσει ο άγνωστος ταξιδιώ- της το φαί του.

—Ορίστε! Αντίο!

Και, παρ' όλες τις βεσίες του ξενόδοχου, παρ' όλα τα δάκρυα της γυναίκας του, ξαναπήρε, με την μπόρα, τον κατήφορο που οδηγούσε στην πολιτεία...

JEAN DE KERLECCQ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

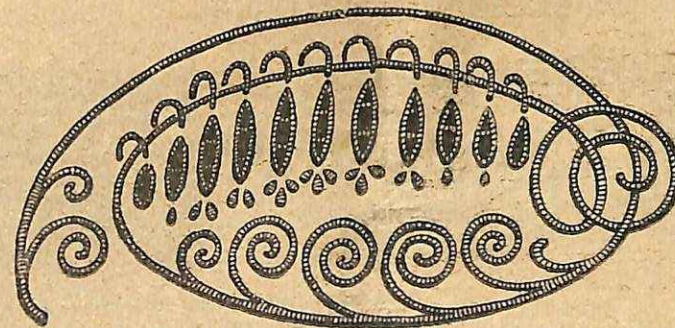
ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ένα άραιότατο μοτίφ κεντήματος. Πίνεται με ριζοβελόνια και κοφτά κεντήματα.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ,ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, η κουζίνα, κλπ.]

πλά άνοιχτή και κλείνει με κουμπιά. Τα φορέματα αυτά γαρνίζονται ως επί το πλείστον με ζαμπό από το ίδιο ύφασμα ή από λευκό κρέπ-σατέν. Άλλη γαρνιτούρα δεν έχουν, παρά τα κάπως φουσκωτά μανίκια και την ζώνη.

Ιδιαίτερος λουσατά γίνον- ται τα μάλλινα φορέματα όταν είνε γαρνιρισμένα με γούνα. Σε όλες σχεδόν τις γυναίκες δίνει ξεχωριστή χάρι ένας γού- νινος γιακάς από λευκό λαπι- νάκι, καθώς κι' ένας γιακάς από λούτρ ή από καστόρι ή ά- πο τα μοντέρνα ύφασματα που άπομμοούνται τόσο τέλεια τις μορφές. Η γούνα χρησιμοποι- είται ως γαρνιτούρα είτε σε σχήμα γραβάτας, είτε τοποθε- τημένη σε λουρίδες στους ώ- μους και στο λαιμό και κατά διαφόρους άλλους τρόπους.

Για τα πρώτα φορέματα συ- νηθίζονται και μπλουζες από μάλλινο τρικό. Η μπλουζες αυτές έχουν το προτέρημα να πέφτουν άρραία στο σώμα και ν' άναδεικνύουν την σιλουέττα ν' άνδρα. Έχει και

Το βελούδο φυσικά χρησιμο- ποιείται και για παλτά. Ένα μαύρο βελουδένιο παλτό, γαρ- νισμένο με σταχτιά γούνα ή με άστρακάν, είνε κομψότατο και φοριέται άπόγευμα και βράδυ. Οι γιακάδες πρὸς τα πίσω σηκώνονται λιγάκι ψηλά.

Αν δεν είνε όλοι γούνινοι, κά- νουν έξ' ίσου άρραία έντύπω- σι όταν έχουν γύρω-γύρω μια ιμφορνούρα από γούνα.

Φυσικά μαζί με τα φορέμα- τα πρέπει και τ' άλλα έξαρτή- ματα της τουαλέτας να είνε κατάλληλα για τις ημέρες του κρύου. Γερά κι' εύρύχωρα πα-

λικά άνοιχτή και κλείνει με κουμπιά. Τα φορέματα αυτά γαρνίζονται ως επί το πλείστον με ζαμπό από το ίδιο ύφασμα ή από λευκό κρέπ-σατέν. Άλλη γαρνιτούρα δεν έχουν, παρά τα κάπως φουσκωτά μανίκια και την ζώνη.

Ιδιαίτερος λουσατά γίνον- ται τα μάλλινα φορέματα όταν είνε γαρνιρισμένα με γούνα. Σε όλες σχεδόν τις γυναίκες δίνει ξεχωριστή χάρι ένας γού- νινος γιακάς από λευκό λαπι- νάκι, καθώς κι' ένας γιακάς από λούτρ ή από καστόρι ή ά- πο τα μοντέρνα ύφασματα που άπομμοούνται τόσο τέλεια τις μορφές. Η γούνα χρησιμοποι- είται ως γαρνιτούρα είτε σε σχήμα γραβάτας, είτε τοποθε- τημένη σε λουρί

Σατυρική Δελτίδα

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

(Απ' την παλιά Α-
νακική Αποκρή)·
Μας ήρθε κι' η Αποκρή και
(τώρα μη γυρεύετε,
κι' απ' άκρη σ' άκρη των Ρω-
μικών το κράτος μασκαρεύε-
ται)
κι' άλλοι για γούστο γίνονται
(με φούρια μασκαράδες
και άλλοι για παράδες.

Τι μασκαράδες, μπόλικοι, παν-
τομ μεγάλες νύλες,
διακόσες έως σήμερα έδωγαν
(γκαμύλες,
τρακόσα τόσα ρόπαλα, και χί-
λια γαϊτανάκια,
και μασκαράδες κάμανε και το
(σχολεϊστ παιδάκια.

Όσοι Ρωμιοί έπειναναν, όλοι
(δουλειά έθρηκαν,
και φασουλίδες μπόλικοι μέσα
(σε τούτα βγήκαν,
και γύφτοι ήρθαν πολλοί με
(άρκετες άρκοϋδες,
καθώς και με υαίμοϋδες.

Μας ήρθε κι' η Αποκρή και ό-
(λοι μασκαρεύονται,
κι' οι ντιστεγκέδες, οι τρανοί,
(καθώς κι' οι φουκαράδες
κι' όσοι με μασκαράδικα δεν
(θελν να ρεζιλεύονται
μ' αυτά που πάντοτε φοροϋν,
(περνοϋν... για μασκαράδες!·
ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΑΦΡΟ-ΜΥΤΗΝ

Όταν γελάς, της γειτονιάς
πεντάμορφη Αφροδίτη,
να μην άφήνης και πολύ
το στόμα σου ν' άνοιξη,
γιατί·δ μη γένοιτο·μπορεί
ποτέ να σου ξεφύγη
και να σαγκάσης άξαφνα
την κλασική σου μύτη!·
Ο ΚΡΥΟΣ

ΤΑ ΑΝΑΛΑΤΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟ:

Όταν σε άπαν - do
πετούν αι σύμφο - re
και σβύνουν οι καϋ - mi
και στην καρδιά κυ - fa
ως άλλος Ραββα - σοί
πόμπες καρφιά κυ - la
μιά σου ματιά χρύ - sj
δταν σε άπαν - do
Ο ΦΑΛΤΣΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΘΥΜΗΤΕ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ένας γνωστός κανονίερης
συναντάται στο σταθμό τοϋ σι-
δηροδρόμου μ' ένα φίλο του, ο
όποιος τοϋ λέει·
-Φεύγεις απ' την Αθήνα;
-Ναι, φεύγω. Κι' η άναχώ-
ρησίς μου θα κάνει κρότο.
-Πώς αυτό;
-Νά, θα πέσουν τόσα ΚΑ-
ΝΟΝΙΑ!

Ο πατέρας της κόρης·
-Όσο ζω εγώ, δεν θ' άφήσω
να παντρευτής την κόρη μου.
-Ο υποψήφιος γαμ-
πρός. - Τότε θα περιμένω
να πεθάνετε!

-Σου έρχονται οι πόνοι συ-
χνά, κύο-Γιάννη;
-Κάθε πέντε λεπτά, γιατρέ
μου.
-Και βαστάνε πολύ;
-Ως... μισή ώρα!

Στο ξενοδοχείο·
-Μά, κύριε ξενοδόχε, πάρε
τη γάτα σου από δω. Αυτή θέ-
λει να φάη από το πιάτο μου.
-Α! την καυμένη!· Έγνώ-
ρισε το πιάτο, απ' το όποιο
τρώει κάθε βοάδου!

-Δεν ξέρω πώς μου συμβαί-
νει, δεσποινίς, όταν έχω καταρ-
ροή αποθλακάνομαι.
-Τότε τό πάθημά σας θα έ-
χη γίνει χρόνιον!

-Γιατί δεν εργάζεσαι,
παιδί μου; Δεν σου είπα
ότι η εργασία είναι μιά ά-
πόλαυση;
-Μά δεν μούπες, πα-
τέρα, να άποφεύγω τις
άπολαύσεις!

-Μαμά, δεν είναι σω-
στό ότι τα μυρμήγκια κάνουν
μισές τις δουλειές τους;
-Πώς δηλαδή;
-Νά, κάνουνε τόσες τρύπες
στο περιόδι, χωρίς να φυτέ-
ψουν τίποτα μέσα!

-Παρακαλώ, κ. άστυφύλακα,
πως μπορώ να πάω συντομώτε-
ρα στο Σταθμό Πρώτων Βοη-
θειών;
-Πέφτοντας απ' την Ακρό-
πολη!

Ο κόμης ντε Μ., ηλικίας 60
ετών, φλερτάριζε την άσπασ-
δεσποινίδα Δ., μόλις 20 ετών.
Τη μέρα λοιπόν που ο κυ-
νόαιμος κόμης αποφάσισε να
ζητήσει το χέρι της, της παό-
φερε λίγα διαλεχτά λουλούδια
και της είπε·

-Δεσποινίς, είμαι πολύ γέ-
ρος, ενώ έσείς είστε πολύ νέα.
Θέλετε να γίνεται η... χήρα
μου!

-Τι θέλεγες, αν σ' έκανα να
κερδίσεις άμέσως 100.000 δρα-
χμές;
-Πώς δηλαδή;
-Δεν δίνεις 200.000 προίκα
στην κόρη σου;
-Μάλιστα.
-Ε, λοιπόν, την παίρνω εγώ
μ' ένατο χιλιάδες. Έτσι κερδι-
ζεις τις άλλες ένατο χιλιάδες
το!

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΠΑΡΑΣ

Μια φορά παρουσιάσθηκε σ'
ένα δεσπότη κάποιος χωριάτης

και τοϋ ζήτησε να τον χειροτο-
νήση παπά.
Ο δεσπότης, άφου έέξετασε
το χωριάτη, τον έδωξε, γιατί
τον βρήκε άστοιχείωτο κι' άνί-
κανο για το ιερατικό αξίωμα.

Ο υποψήφιος παπάς όμως,
καθώς έκανε να φύγη, έβγαλε
λίγα εκατοστάρικα μέσα απ'
το ζουναρι του και, τραβώντας
κατά την πόρτα, τα κρατούσε
επιδεικτικά πίσω του.
Βλέποντάς τα ο δεσπότης,
τοϋ φώναξε άμέσως·
-Γιά έλα δω, εύλογημένε!·
Μου φαίνεται πως κάνεις για πα-
πάς, γιατί μονάχα από μπου-
στά γαϊδουρίζεις, ενώ από πί-
σω άνθρωπίζεις!·
Και τον χειροτόνησε άμέσως.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Μπόμπης, ένας μικρός
μόρτης, έχει άπόλυτο άνάγκη
άπό μερικές δεκάρες. Χτυπά
λοιπόν άποφασιστικά την πόρτα
ένός σπιτιού. Παρουσιάζεται
μιά εθραγκιανή γεροντοκόρη
και τον ρωτά τί θέλει.
-Δεσποινίς, της λέει ο μι-
κρός μάγκας, μήπως θέλετε
να σκουπώ τις σκάλες τοϋ
σπιτιού σας;
-Όχι! Δεν θέλω, άπαντά η
γεροντοκόρη.
-Θέλετε τότε να σας πω τό
καλάντα;
-Όχι! φύγε άμέσως από
δω, παληόπαιδο!

-Τότε, δεσποινίς, θα... σας
φιλήσω και πιστεύω πως δεν
θα άρνηθήτε να μου δώσετε
μερικές δεκάρες για την άγ-
γareία που θα κάνω!

ΕΠΙΠΛΑ ΣΚΥΡΙΑΝΑ ΠΑΝΤΟΣ ΡΥΘΜΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 23-038

Πώς θα εφοδιασούμε γύρα
την μαινούργια μας κουζίνα,
γυναίκα;
Αηγιούλα: Θού πās ελού
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (πραξιλιχους 39)
και θα παρησ από 'υεί 'όρα τα
χρειώδη της κουζίνας μας

Το θαυματουργόν 'Ινδικόν Ελαιόν

ΤΡΙΧΟ--ΦΟΙΝΙΞ,

Έγκριμένον παρὰ τοϋ ύπουργείου Υγιεινής, τυγχάνει φυτικών πα-
ρασκευάσμα και άδεν σιδεμάς βαφής μεταβάλλει φυσιολογικώς τας
λεικανθείσας τρίχας εις τὸ προηγουμένον αὐτῶν χρώμα, ΞΑΝΘΟΝ,
ΜΕΛΑΝ ἢ ΚΑΣΤΑΝΟΝ, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτάς καὶ σπιλνότητι
καὶ ἀναπτύσσει ἀλματωδῶς τὴν τριχοφυΐαν.

Όδηγία τράπου χρήσεως ἐντός τοϋ κυτίου (άπλουστάτη).

Γενικὰ Ἀντιτρίχοντα:

“ΟΙΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗ,”

Φ. Κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ & Ο. Γ. ΒΕΪΝΟΓΛΟΥ

Μακρὰς Στεῖας 42 — Πειραιᾶ.
Στεῖα Ἀλατίνη 18 — Θεσσαλονίκης.
Πειραιῶς 2 γ — Ἀθῆναι, ὅπου καὶ δίδονται πληροφωρία ἐκίστην
Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ. μ.
Ἐπίσης ἐν Καλλιθέᾳ παρὰ τῷ ἱατρῷ κ. Χαλταρίδῃ, ὁδὸς Θεσφῶς 152.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
Γ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 17 Α'.

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ — ΠΟΡΤ - ΜΠΙΓΕ
ΠΟΡΤ - ΦΕΙΓ — ΖΩΝΑΙ — ΝΙΣΣΕΡ — ΒΑΛΙΤΣΑΙ
ΕΙΣ ΜΟΔΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ

CHAUSSURES ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ
Φιλελλήνων 1

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ
ΑΓΟΥΡΑΖΩ!!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιόιδους πάσης άξιας, παν-
τός είδους, ώρολόγια, παλαιά άσή-
μα, παντός είδους παράσημα - Νο-
μισματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοινίς,
εϊκόνες Βυζαντινές, παλαιά Έλλη-
νικά χαρτονομίσματα (άκέραια),
κομπολόγια και πίπες, κεχρηπά-
ρια και Γιοϋσερ, παντός είδους Κο-
ράλλια, με άνωτέρας τιμάς όλων
των άλλων καταστημάτων. Όστις
μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσὸν τοϋ ώρο-
λόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοπο-
θέτησιν τῆς μηχανῆς τοϋ εἰς νικε-
λένια κάσσα.
Λόγω ρεκλάμας, ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ
ώρολόγια ἡγυρημένα διὰ 2 ἔτη
πρὸς 40 δραχμάς διὰ πάσαν βλάβην.
Έχω τοὺς καλύτερους τεχνίτας.
Κατασκευάζω καὶ πωλῶ κολλιτε-
χνικά κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ
πλατίνης εἰς πολλὰ εὐθηνὰς τιμὰς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
προτοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο
πρὸς τὸ συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύ-
θυνσιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Όρολογιοποιός — Χρυσόχοος
56 — ΑΘΗΝΑΣ — 56

ΚΛΙΝΙΚΗ
Λ. ΜΑΝΤΑ
Μαιευτική — Γυναικολογική
Χαριλάου Τρικούπη 50
Τηλ. 24745

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"
Λιπαρά (νυκτός)
είνε η επιμέλεια τοϋ δερμα-
τος καὶ τὸν χειρῶν

Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον
ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς

Ἀπορροφᾶται τελείως ἀπὸ τὸ
δέρμα, τὸ ὅποιον μαλακώνει
καὶ τονώνει

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"
Ἐξολείφει τὰς ρυτίδας, τὰ
ερυθρήματα καὶ τὰς κηλίδας
τοϋ προσώπου

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ,"

Στεγνὴ — Χιονέ
Κρατεῖ τὴν πεύδρα καὶ πα-
ρυσιάζει πάντοτε ἕνα πρό-
σωπον θαλερόν.
Διὰ τοὺς Κυρίους
Προφυλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ
τὸν ἐρεθισμὸν τοϋ ὑψίστου

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ
ΠΕΙΣΗ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Ἱατρός
Παθολόγος — Παιδίατρος. Ἐν Πα-
ρισίαις σπουδάζας.
Δέχεται: Ἀριστοτέλους 10, 9-
11 καὶ 3-4.
Τηλ. 20-218

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δασκα-
λασίαν Ἐπιμελητῆς τῆς ἰδιαιτέρας
Κλινικῆς τοϋ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ.
Φωτεινέου. Δέχεται ἐδὲς Κεραλλι-
νίας καὶ Τεγῆας 1.
Όρα 8-11 π. μ. καὶ 5-7 π. μ.

Ανοίγει το Τριώδιον, τί γλέντι, τί κακό,
παντού χοροί, πανζουρλισμός, έρωτικοί υπελάδες

Γλένταει το κάθε δουλικό, γλέντουνε η κυράδες,
γλέντουνε και οι αύγουοι, πρό χρόνων... μασκαράδες

